

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

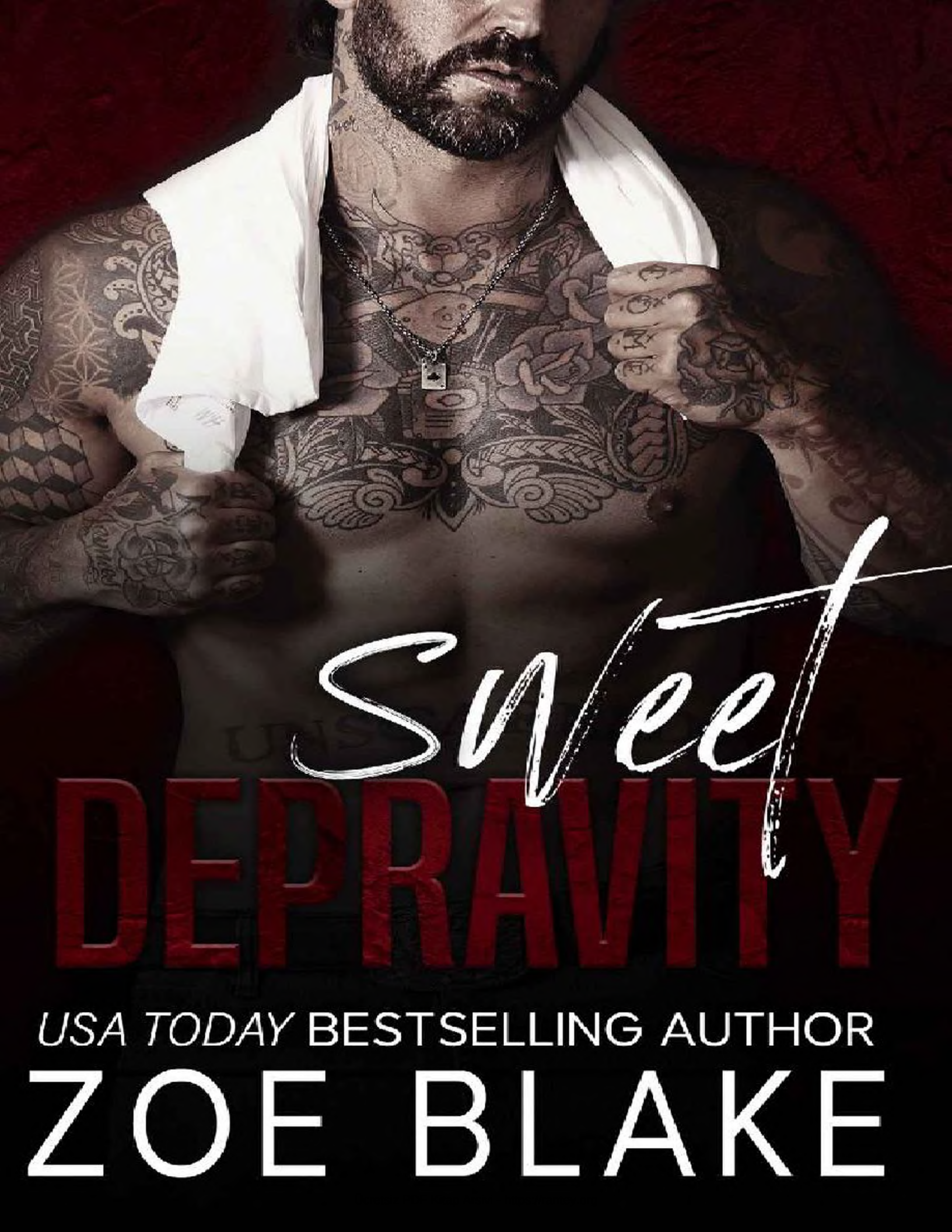
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Sweet

DEPRAVITY

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

ZOE BLAKE

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

TATLI AHLAKSIZLIK

KARANLIK BİR MAFYA ROMANTİZMİ

OceanofPDF.com

ZOE BLAKE

OceanofPDF.com

Telif Hakkı© 2021 Stormy Night Publications ve Zoe Blake tarafından

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Stormy Night Publications and Design, LLC tarafından yayınlanmıştır.
www.StormyNightPublications.com

Blake, Zoe Tatlı
Ahlaksızlık

Kapak Tasarımı: Dark City Designs Görsel:
Wander Aguiar
Model Jonny James

Bu kitap *sadece yetişkinler* için hazırlanmıştır. Bu kitapta yer alan şaplak atma ve diğer cinsel aktiviteler sadece yetişkinlere yönelik fantezilerdir.

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28 Sonsöz

[Zoe Ayrıca Zoe Blake](#)
[tarafındanBlake](#)
[Hakkında](#)
[Okuduğunuz için teşekkürler](#)

OceanofPDF.com

CHAPTER 1

M*ary*

O kapının diğ er tarafında her kim varsa onu öldürmeye niyetliydim.

Soğukkanlı, kalpsiz bir cinayetti ve benim de yanıma k ar kalacaktı çünkü sabahın yedisinde birinin kapısını çalan herkes olabilecek en kötü şekilde öldürülmeyi hak ediyordu.

Zavallı kilit bahanesini açtıktan sonra, kapıya sabitlenmiş pirinç zinciri  eki tirdim ve zaten sallanmakta olan vidaları daha da gev ettim. Zinciri her gece takmak gerçekten de i e yaramaz bir çabaydı. Temelde sadece sahte bir güvenlik hissi için iyiydi. Astımlı seksen ya ında bir adam bu eski kapıya  ks rebilir ve kapı d   p a ılabilirdi. Biraz tehlikeli bir mahallede, birinci kattaki bir dairede yaşayan be  parasız bir yüksek lisans öğrencisinin hayatı böyleydi.

Öfkeyle kapıyı fırlatıp açtım. "Sen kim olduğunu sanıyorsun-?" Ağzım açık kaldı.

Oldukça ironik bir şekilde, aklımda hiçbir şüphe yoktu. E iğimde duran adam *beni* öldürmek için gelmişti, tam tersi için değil.

Gerçekten de başka makul bir sonuç yoktu. Gerçek  u ki, en azından benim bildiğim kadarıyla, birisinin beni öldürmek istemesini gerektirecek hiçbir şey yapmamı tım.

beni öldürmesi önemsizdi. Bu adamın bir katilden ya da en azından vahşi bir suçludan başka bir şey olduğunu düşünemiyordum.

Aynı zamanda hayatımda gördüğüm en yakışıklı adam olduğu düşünüldüğünde bu durum inanılmaz derecede kafa karıştırıcıydı.

Deli gibi uzundu. Yani, gerçekten mi? Boyunun bu kadar uzun olması gerekli miydi? Bu fazladan santimlerin yaptığı tek şey, bir kızın kendini küçük ve savunmasız hissetmesine ve onu bir duvara sıkıştırıp o süper seksi eğilme hareketini yaparsa nasıl hissedeceğini merak etmesine neden olmaktı.

Ellerindeki ve boynundaki koyu mürekkepli dövmele, giydiği pahalı takım elbiseyle tam bir tezat oluşturunuyordu. Simsiyah saçları ıslaktı ve sanki yeni duş almış gibi geriye doğru taranmıştı. Tıraş losyonundan misk ve yasemin kokuları alabiliyordum.

En korkuncu da gözleriydi; koyu mavi ve kapüşonluydu, neredeyse *Buffy the Vampire Slayer*'daki iblis gözleri gibiydi. Bana bakarken başı hafifçe eğikti, bu ona daha da uğursuz bir görünüm veriyordu.

Pembe süslemeli leopar desenli ipek bornozumun kemerini sıkarken ellerim titredi. Aynı şeytani gözler belime kadar indi, sonra yavaşça göğsüme doğru yükseldi, sonra da yüzüme dik dik bakarak beni delip geçti. Neyse ki dün gece o kadar yorgundum ki her zamanki gibi çıplak uyumak yerine sütyenim ve külotumla . Fazla bir şey değildi ama en azından dayanıksız bornozumun ötesinde bir koruma sağlıyorlardı.

Ağır gümüş bir mühür yüzüğüyle ağırlaşmış gibi görünen sol eliyle bana işaret ederken çenesini büktü. "Kapıya böyle mi cevap veriyorsun? Sikilmek için yalvaran bir kadın gibi giyinerek mi?"

Ağır Rus aksanı yüzünden ne dediğini anlamam biraz zaman aldı. Aldığı anda da gözlerim büyüdü. Öfkeli bir çılgınlıkla kapıyı suratına çarpmaya çalıştım. Düzleştirilmiş avucu buna engel oldu. Daireye girip kapıyı kapatırken bir adım geri çekilmekten başka çarem yoktu. Arkasına uzandı ve kapı kolunun hemen üzerindeki kilidi çevirdi. Uğursuz bir klik sesiyle yerine oturdu.

Hava ciğerlerime doldu. Pencerelerin yarısını boyayıp kapattıkları, diğer yarısını da pasla kapattıkları için daireden çıkmanın başka yolu yoktu. Çılgılık atabilirdim ama yan komşum yaşlı Bayan York'un bile beni duyacağından şüpheliydim. Dairemin bulunduğu harap tuğla binanın tek iyi yanı çılgın kalınlıkta duvarlara sahip olmasıydı. Genelde yüksek sesle müzik çalmak ya da parti vermek istediğinizde iyi bir şeydi.

Cinayete meyilli olası bir suçlu tarafından tehdit edildiğinizde, o kadar da değil.

Telefonum!

Telefonum kanepedeki çantamdaydı.

Bakışlarımı ondan ayırmadan birkaç adım geri attım. Kanepe çevresel görüş alanımdaydı. Diğer uca, Loungefly kabartmalı kafatasları ve Hello Kitty siyah pembe çantama ulaşmam gerekiyordu. Adam yüzünde tiksinti ve şok karışımı bir ifadeyle dairemi inceledi. Dikkatini kapının kilidine verdiğinde ben de hamlemi yaptım. Kanepenin arkasına atladım ve çantamı almak için kollarımı uzattım. Elim içeri kaydı ve cep telefonumun yuvarlak kenarını kavradı. Telefonu çantamdan çıkarıp parmağımla ekranı kaydardım ve sol alt köşedeki acil durum düğmesine dokunmak üzereyken bir çift sıcak el kalçalarımı sardı.

Bacaklarını benimkilerin arkasına bastırdı ve kısa bornozumun uzunluğunun acı verici bir şekilde farkına varmamı sağladı. Bu şekilde eğildiğimde kıcımlı zar zor örtüyordu. Sağ eli uzattığım yukarı kayarken ve elimdeki telefonu çekerken tüm vücudu benimkinin üzerine eğildi. Sanki tek can simidimmiş gibi ona sıkıca sarıldım. Diğer eli kalçamda sıkılaştı, bu açık bir uyarıydı.

Kulağıma yakın nefes alırken nefesi boynumdaki deriyi okşadı, "Buna ihtiyacın olmayacak." Onun aksanıyla, *sen* alçak bir mırıltı gibi geliyordu ve *won't* daha çok korkutucu kötü adam *von't* gibi geliyordu. Çekimi cümlelerin sonuna koymak yerine ortasına koymuş, bu da emrinin gücünü garip bir şekilde vurgulamıştı.

Telefonu çekti ve ulaşamayacağım bir yere fırlattı. Bu kadar kolay pes etmek istemediğim için bağırmaya başladım, "Hey, Siri! Polisi ara!"

The Police'ten 'Don't Stand So Close to Me' çalındı.

Oh, harika. Hey, Siri, lütfen *öldürülmek için mükemmel şarkılarımı* çal. çalma listesi.

Kalçalarımı oynatarak ağırlığımı sol ayağımın üzerine verdim ve onun elinden kurtulmaya çalıştım. Belime dolanan güçlü bir kol tarafından döndürüldüm ve vücuduna doğru çekildim. Başım geriye doğru eğilerek onun uzlaşmaz yüzüne baktım. Onunla kanepenin arkılığı arasında sıkışıp kalçalarım onunkilere çarptı. Sert ve uzun, gerçekten uzun bir şey karnıma bastırdı.

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

Yakışıklı suçlu kaşlarını çatdı, üst dudağının sağ köşesi memnun bir sırıtışla yükseldi. En ufak bir üzüntü göstermeme cüretini gösterdi. Bu sırada benim yanaklarım kıpkırmızı oldu. Cüppemin açık yakasını kavrayarak köprücük kemiğime yakın kumaşı avucumun içinde sıktım ve onun kibirli bakışlarından kaçınmak için başımı eğdim.

Parmağıyla çenemi kaldırarak, "Burası Emma Doyle'un dairesi mi?" diye sordu.

Bir kez daha Rus aksanı o kadar yoğundu ki, R'leri yuvarlayıp oda arkadaşımın ve en iyi arkadaşımın adını Emma'dan çok Eeema'ya benzetirken kelimelere odaklanmak zorunda kaldım.

Sonunda anladım.

Adam korkunç bir Rus'tu ve oda arkadaşım da korkunç bir Rus'la çıkıyordu. Bu kötü olabilirdi. Bu adam ya Dimitri'nin arkadaşıydı ya da düşmanı. Hangisi olduğunu öğrenene kadar en iyi arkadaşımı tehlikeye atamazdım.

Çenemi kavrayışını kırmak için başımı çevirirken, titrememek için tırnaklarımı avuçlarıma geçirdim. Tereddütlü bir nefes alarak, "Kim olduğunu bilmiyorum," dedim.

Parmağının ucu elmacık kemiğimin üzerinde, yüzümün yan tarafında ve çenemin altında gezinerek boğazımın dibinde durdu. "Güzel boğazın tam burada, yalan söylediğinde titriyor."

Dudaklarımı yaladım ve karanlık bakışlarının ağzıma odaklanmasını izledim. "Ben... Ben yalan söylemiyorum. Emma Doyle adında birini hiç duymadım."

Eli hızla hareket ederek beni çenemin hemen altındaki boğazımdan kavradı. Bornozumun bırakarak parmaklarımı bileklerine doladım ve onu pençelemeye çalıştım ama kısa kırmızı tırnaklarım onu rahatlatmak için hiçbir şey yapmadı.

Alçak sesle eğildi, nefesinde kahve ve nane kokusu vardı. "Tsk. Tsk. Tsk. Benim gibi bir adama yalan söylemenin tehlikeli olduğunu bilmiyor musun... Mary?"

Vücudum sanki biri bana tokat atmış gibi sarsıldı.

Adımı biliyordun.

Yutkundum. "Ne istiyorsun?" Homurdandım.

Hafifçe geri çekildi ve aşağı baktı. Boştaki eliyle iki parmağını bornozumun yakasından içeri soktu ve çekerek açtı.

İnledim ama boğazımı sıkarak beni yerimde tuttu.

Kapüşonlu bakışları benimkilere kaydı. "*Şşşt, krasotka. Ne dvigaysya. YA prosto khochu prikosnut'sya.*"

Ne söylediği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama kulağa hem korkutucu hem de çok seksi geliyordu ki bu o kadar çarpık ve yanlış ki şu anda ne düşündüğümü analiz etmeye başlamam için bile yarım şişe tekila içmem gerekirdi. Ağır Rus aksanında bir şeyler vardı. Çok derin ve alçaktı, hipnotik olan kasvetli bir mırıltıydı.

Parmak uçları siyah sütyenimin dantelli dış hatlarına girip çıkan kırmızı kurdelenin üzerinde gezindi. "Kapıyı bu kıyafetle açman yanlış, *krasotka*. Dışarıda senin gibi güzel ve yalnız bir kadından faydalanmak isteyecek pek çok tehlikeli adam var."

"Tehlikeli adamlar, senin gibi mi?"

Başparmağını alt dudağıma sürttü. "Tam olarak benim gibi."

Tutuşunu gevşetmek için ayak parmaklarımın üzerinde yükseldim. "Yalnız değilim. Erkek arkadaşım her an dönebilir."

Gülümsedi ve bu dehşet vericiydi. "Umarım onun iyiliği için bana yine yalan söylüyorsundur. Bugün kimseyi öldürmeyi planlamamıştım ama eğer bir adam şu kapıdan içeri girip seni sahiplenmeye kalkarsa, onu iki kaşının ortasından vururum."

Bana sahip çıkmak mı? Neydim ben, havaalanı bagaj karuselindeki bir parça bagaj mı? Kim böyle konuşur ki? Gerçekten de bugün *kimseyi* öldürmeyi planlamadığını mı söylemişti? Yani diğer günlerde bu seçenek açık mıydı?

Elini bıraktı ve bir adım geri çekildi. Takım elbise ceketinin düğmesini açtı ve içinde silah olan bir omuz kılıfını ortaya çıkarmak için kapakları açtı. Parmaklarını kabzanın etrafına dolayarak silahı çekti. Altın kaplama ve devasa bir silahtı, aksiyon filmlerinden fırlamış gibiydi.

Silahı kapıya doğrulttu ve horozu geri çekti. "Peki hangisi, *krasotka*? Yalan mı söylüyorsun yoksa o kapıdan giren bir sonraki kişiyi vurayım mı?"

Şok olmuş bakışlarım silah, onun ince dudaklı, kararlı ifadesi ve kapalı kapı arasında gidip geldi. Böyle bir şey olamazdı. Tabii ki erkek arkadaşı yoktu. Yıllardır bir erkek arkadaşım olmamıştı ama en iyi arkadaşım vardı ve her an eve dönebilirdi.

Kollarımı kaldırıp avuç içlerimi salladım. "Dur! Dur! Erkek arkadaşın yok. Lütfen silahını indir."

Horozu indirdi ve silahı yan sehpanın üzerine bıraktı. Ellerini yumruk haline getirerek eğildi ve kalçalarımın iki yanındaki kanepenin üstüne koyarak beni vücuduyla hapsetti. "Demek bana yalan söylüyordun... yine."

Ne söylemem gerekiyordu ki? Zihnim karardı. "BEN... BEN..." Yer değiştirdi ve alt bedenini benimkine bastırdı.

Sert şaftının tehditkâr baskısı karşısında nefes almaktan bile korkarak hareketsiz kaldım. Tavrından korkutucu boyuna, kol ve göğüs kaslarından dövmelelerine kadar bu adamla ilgili her şey *tehlike ve kaçış* çığlıkları atıyordu. Spor salonunda çalışan ya da spor yapan biri gibi uzun boylu ve yağsız kaslı değildi. Hantal, kaba kuvvete dayalı bir yapısı vardı. Spor salonlarının gösterişçiler için olduğunu söyleyen türden; formumu korumak için bar kavgalarına girmeyi ve araba takla atmayı tercih ederim. Karanlık bakışları ve kibirli gülümsemesiyle de kötü çocuk belası diye bağırıyordu. Elbette bu yüzden meme uçlarım sertleşmiş ve sütyenimin cızırtılı ucuz danteline baskı yapıyordu ve kalçalarım sıkılmıştı.

Beynim çığlık çığlığa *cinayete meyilli suçlu psikopat, kaç!* Bedenim ise arkama yaslanıp *beni şimdi al, canımı* yak diye bağırmaya hazırdı!

Tek bir parmağıyla bornozumun ipeği arasından dikleşmiş bir meme ucunun etrafında dönmeye başladı. Sesi aldatıcı bir şekilde yumuşak ve alçaktı. "Bana yalan söylediğin için ne tür bir cezayı hak ettiğini düşünüyorsun?"

Göğsümün kıvrımlarını okşamaya devam ederken yanaklarım alev alev yanıyordu. Ona karşı istemsiz tepkimi fark etmiş olmasından bile utanarak boğazımdaki kuru korkuyu bastırmak için yutkundum. "Ne yapmaya çalıştığımı biliyorum ve beni korkutmuyorsun. Sana hiçbir şey söylemeyeceğim."

Parmak eklemlerinin arkasını karnımın üzerinde gezdirdi. "Kabadayılığın takdire şayan ama gereksiz. Beni Dimitri Kosgov gönderdi. Biz iş ortağıyız. Dairenizdeki güvenlik eksikliğinden endişe duyuyor. Senin ve Emma'nın güvende olduğunuzdan emin olmak istiyor."

Bunu yapmam için hiçbir neden yoktu ama ona inandım. Tam da Emma'nın yeni zorba ve aşırı korumacı erkek arkadaşının yapacağı türden bir şeye benziyordu.

Tek parmağını belimdeki düğüme sokup çekiştirerek kemeri gevşetti. Bornozum tamamen açılıp sütyenim ve çıplak göbeğim ortaya çıkarken, "Ve inan bana *krasotka, seni korkutmak* şu anda sana yapmak istediğim son şey." diye devam etti.

Dizlerimin bağı çözüldü. Dik durabilmek için arkamdaki kanepeye uzandım. Nefes almak için kendimi zorlamak zorunda kaldım, her titrek nefesi hissediyordum.

Yoğun bakışlarına odaklanmaya çalışırken ciğerlerime girip çıkıyordu. "Kimsin sen?"

"Adım Vasili Lukovich Rostov, ama siz bana Vaska diyebilirsiniz." "Bunu neden yapıyorsun?" Artık neden burada olduğundan bahsetmiyordum.

Emma'yı soruyor.

Omuz silkti. "Çünkü yapabilirim. Benim dünyamda hiçbir şey sınır dışı değildir. Eğer istediğim bir şey görürsem," durakladı ve ateşli bakışlarını üzerimde gezdirdi, "onu alırım."

Gözlerimi kırptım. Bu kadar açık bir dürüstlük beklemiyordum. "Benim dünyamda bir erkek önce izin ister."

Kıkırdadı ve ağır Rus aksanıyla cevap verdi, "O zaman sanırım sizin dünyanızda olmamamız iyi bir şey."

"Benim dairemdeyiz," diye karşılık verdim hissettiğimden daha büyük bir cesaretle.

"Doğru, ama burası hâlâ benim dünyam ve benim dünyamda kuralları ben koyarım ve onları çiğneyenlere verilecek cezalara ben karar veririm." Parmak uçları külotumun üst kısmında gezindi.

Bu iş çok ama *çok* ileri gitmişti. Bir an için tehlikeli bir kötü çocuk fantezisinde kaybolmama izin vermek vardı ve sonra oturma odamın ortasında duran ve beni cezalandırmakla tehdit eden silahlı tehlikeli bir adam gerçeği vardı.

Çılgılık atan beynim sonunda galip geldi. Kolunun altına girdim ve umutsuzca oturma odasına doğru koştum. Yatak odamın eşliğini geçtikten sonra dönüp kapıyı çarparak kapattım ve kilitledim. Geri çekildim ve çılgınca odayı tarayarak kapıya dayanacak bir şey aradım. Oda, çift kişilik bir yatak ve iki ayağı gevşek bir masa ile cılız bir makyaj masasından başka bir şey için çok küçüktü.

Kapının diğer tarafında onun ölçülü ayak seslerini duyabiliyordum.

Belimdeki sarkan bornoz kemerini sıkarken geri çekildim ve öfkeli bağırışlarına ya da yumruklarına karşı hazırlandım.

Vaska ikisini de yapmadı.

Hiçbir uyarıda bulunmadan kapıyı tekmeleyerek açtı ve yatak odama girdi.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

CHAPTER 2

V *aska*

"EĞER ARKADAŞ OLACAKSAK, beni kızdırmamaya çalışmalısın, *krasotka*."

Tanrım, gerçekten çok *güzel* bir *kızdı*. Kesinlikle büyüleyici.

Yakın arkadaşım ve iş ortağım Dimitri, bir güvenlik sistemi kuran ekibimizi denetlemek için yeni kız arkadaşının dairesine uğramamı istediğinde, bu görevi dört gözle beklemiyordum. Dimitri'nin anlattıklarından, Emma'sının makyajı, mücevherleri ya da bir kadını çekici kılan diğer şeyleri tercih etmeyen tatlı, küçük bir şey olduğunu varsaymıştım. Başka bir deyişle, onun tipi olabilirdi ama benim tipim olmaktan çok uzaktı. Bu yüzden doğal olarak oda arkadaşı Mary'nin de aynı olacağını düşündüm. Muhtemelen kot pantolon giyen ve bir kadının vücudunu bir erkeğin görüşünden saklayan o korkunç kapüşonlardan birini giyen sıradan bir yüksek lisans öğrencisi olacaktı.

Onu beklemiyordum.

Kapı açıldığında, bir çift muhteşem çivit mavisi göz bana çarptı. Badem şeklinde ve belki de narin yüz hatlarına göre biraz fazla büyük olan kalın siyah kirpikler onları çerçevesiyor ve öfkeyle parlıyorlardı. Saçları, irislerindeki hafif mor tonları ortaya çıkarıyordu. Bana bir kuzgunun kanadını hatırlatıyordu. Şık ve simsiyahtı, parlaklığında kobalt ve ametist parıltılarını görebiliyordum. Omuzlarının üzerinden uçları kıvrıla kıvrıla düşüyordu ve bende o parlak uzunlukları avucumun içine alıp onu kendime çekme isteği uyandırıyordu.

O dolgun dudakları öpebilirdim. Rujunun kalıntıları yüzünden ısırılabilir bir kiraz kırmızısına boyanmışlardı ve bu da alt dudağının etrafında onu daha fazla öpme isteği uyandıran hafif lekeli bir çerçeve oluşturuyordu. Tüm bu renk parıltıları porselen teni tarafından vurgulanıyordu. Tadının tatlı krema gibi olup olmadığını görmek için boynunu yalamak istedim.

Sonra bakışlarım daha aşağıya kaydı ve sahiplenici bir hırıltıyı zar zor bastırdım. Bu kadın bir erkeğin elleri için yaratılmıştı, benim ellerim için.

Omzuma ancak ulaşıyordu, ama lanet olsun ki beli kıvrık ve tehlikeli kıvrımları yoktu. Göğüsleri neredeyse giydiği leopar desenli cılız bornozdan dışarı taşıyordu. Yakası, kırmızı kurdeleli ve siyah dantelli sütyeninin ufak bir görüntüsünü veriyordu. Belindeki sıkı pembe kemerden kalçalarının cömert kabarıklığını seçebiliyordum. Bir çift seksi kalçası olan bir kadını sevmezsem namerdim. Aşırı zayıf kadınlar bana çekici gelmiyordu. Ellerimi doldurabilecek bir kadın istiyordum.

Sonra kapıyı yüzüme çarpmaya çalışacak kadar cesur davrandı ve bu da anlaşılmayı mühürledi. Aletim sertleştikçe, bir sonraki nefesime ihtiyacım varmış gibi onu becermem gerektiğini fark ettim. Böylesine nefis bir lokmanın kucağıma düşmesine ve öylece çekip gitmesine izin veremezdim.

Şimdi meydan okurcasına durmuş, o muhteşem gözleriyle bana bakıyordu, sırtı tam anlamıyla duvara dönüktü. Bornozunun kemerini kavrarken çenesi yükseldi. "Seninle *arkadaş* olmaya hiç niyetim yok. Şimdi defol!"

Ruhu varmış. Güzeldi. İçinde mücadele olan kadınları severdim. Onlar nadir bulunan bir mücevherdi. Ve bu, kendiminkini yapmak için her türlü niyete sahip olduğum bir elması. Bulduğumda hazineyi ne zaman kapacağımı bilmeden sahip olduğum serveti biriktiremezdim.

Kıkırdayarak takım elbisemin ceketini çıkardım ve kırmızı güllerle aynı tonda siyaha boyanmış makyaj masasının önüne yerleştirilmiş kırmızı ve siyah dolgulu taburenin üzerine attım.

Gözleri ceketimden arkamdaki açık kapıya kaydı. Kaçmak bir seçenek değildi. Bu odadan çıkmasının tek yolu, onu çiğ çiğ siktikten sonra acıyan bir amcığa sahip olmasıydı.

Kravatımın düğümünü gevşetip yakasından kurtardım ve onu bağlamak istersem diye yatağın üzerine attım. Bileklerini bağlamak için kullanırsam, pahalı Armani kravatın ipeği mahvolacaktı elbette ama buna değerdı.

Bir kol düğmesinin
mandalını açtım. "Hayır."
"Çılgılık atacağım."

Kol düğmesini makyaj masasının üzerine atıp diğerine uzanırken gülümsedim. "Lütfen al. Seviştiğim kadın çılgılık atmazsa gücenirim."

Güzel ağzı açık kaldı. Kahretsin, aynı kırmızı dudakları sikimin etrafında genişçe gerilmiş halde dizlerinin üzerine çökmesi için sabırsızlanıyordum. Ben her santimini boğazına kadar sokarken, güzel bakışları nefes almasına izin vermem için yalvarıyordu.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Seninle seks yaptığımı düşünüyorsan delirmiş olmalısın."

Bunun bir meydan okuma hareketi olması gerekirken, tek muhteşem göğüslerini yukarı ve birbirine yaklaştırmak oldu. Dilimi aralarına sokup teninin tadına bakmak için sabırsızlanıyordum.

Ayakkabılarımı çıkarırken bir kolumu kıvırdım. "Seks hakkında kim bir şey söyledi?"

Başını yana eğerken gözlerini kırıştırdı. Ağır saç perdesi omzunun üzerinden düştü ve küçük şirin bir kulağı ortaya çıktı. Diğer kolunu kıvrırken önce ona elmas küpeler almaya karar verdim. Işığın taşları yakaladığında saçlarına ve gözlerine yansıyan gökkuşağı parıltısını görmek istiyordum.

Odaya doğru bir adım daha attım. Sola doğru eğildi ve altı ölü kırmızı gülün saplarıyla dolu kristal bir vazo aldı. Tam bir düzine bile değil, diye alay ettim. İçime mantıksız, keskin bir kıskançlık saplandı. Bir kadın genellikle sadece bir erkekten kırmızı gül alırdı. Daha önce erkek arkadaşı olmadığını söylemişti ama ona inanmak için hiçbir neden yoktu. O sırada elimde horozlu bir silah vardı. Yine de eğer bir erkek arkadaşı varsa, o andan itibaren işlerinin bittiğini biliyordum.

Adamın bir kadına nasıl bakılacağını bilmediği, güvenlikten yoksun bu küçük daireye bakarak anlaşıyordu. Eğer gerçek bir erkek olsaydı, kadını yüksek bir binada, düzgün güvenliği ve kapıcısı olan düzgün bir dairede görürdü. Ayrıca havayı koklamak ve onu gülümsetmek için her zaman taze çiçeklere sahip olduğunu görürdü, onu bir avuç ölü yaprağa tutunmak zorunda bırakmazdı.

Her ne kadar siyah dantel sütyenini gördüğümde hayranlık duymuş olsam da kaliteli olmadığı belliydi. Dokunduğumda dantel sert ve cızırtılı gelmişti. Onun gibi bir kadının teninde sadece en iyi ipek iç çamaşırları olmalıydı.

Yeni erkeği olarak, hepsinden emin olacaktım.

Olağanüstüydü. Daha onu becermemiştim bile, ama şimdiden onu kendime ait kılmak istiyordum. Bunu daha önce bir kadınla hiç yaşamamıştım. Daha önce hiç bir kadına bir daire ve mücevherler almak da istememişim. Onda çok ateşli ve hayat dolu bir şeyler vardı. Mary'nin basit ve saf ismi onun hakkını vermiyordu. Daha ona sarılmadan önce güneşe sarılmış gibi olacağımı biliyordum.

Aramızdaki mesafeyi kapatarak vazoyu elinden kaptığım gibi fırlattım ve kristalin ince halı kaplı zemine çarptığı anda parçalanmasını umursamadım. "Bunu aklından bile geçirme."

Bana tokat atmak için diğer elini kaldırdı ama ben onu bileğinden yakaladım. Meydan okurcasına tekrarladı, "Seninle seks yapmayacağım."

"Ben de seninle seks yapmayacağım. Seni *becereceğim*."

Dudağı kıvrılırken gözleri parladı. "Bu aynı şey ve adını ne koyarsanız koyun, bu olmayacak."

Kolunu yukarı kaldırarak duvara yasladım. Diğer elimle boğazını kavradım ve ağzımı boynuna yerleştirebilmek için başını yana yatırdım. Dilim kulağının hemen altındaki boşluğu okşamak için dışarı fırladığında soluğunu hissedebiliyor ve duyabiliyordum. Bacağımı onunkinin arasına sıkıştırdım, üstün boyumla neredeyse üst uyluğuma binerken ayak parmaklarının üzerine çıkmaya zorlanacağını biliyordum.

Kulak memesini ısırarak kulağına fısıldadım: "Yanılıyorsun. Seks işlevseldir, yemek yemekten ya da nefes almaktan farkı yoktur. Bir amaca hizmet eder, bir kaşıntıyı kaşırmaktan başka bir şey değildir. Bir bağ kurmak ya da gerçek bir tutku duymak gereksizdir. Bittiğinde, hayatınıza değışmeden devam edersiniz."

Belindeki kemeri çözmek için uzandım. İlmeklerinden kurtardım ve yatağın üzerine fırlattım. Bornozu açıldı. Mükemmel göğüslerinden birini avuçladım ve başımı eğdim. Dilimin ucunu sutyeninin dantel üzerinde gezdirdim. "Sikişmek farklıdır. Sikişmek ilkeldir. Önünüzdeki bedene karşı ham, evcilleşmemiş bir tepki. Sahiplenmek ve ele geçirmek için içini kemiren derin bir ihtiyaç."

Parmaklarımı külotunun içine daldırmak için elimi karnının üzerinde gezdirdiğimde nefesi hızlı hızlı kesiliyordu.

Ağzına doğru fısıldamadan önce dilimle alt dudağının dolgunluğunda gezindim, "Sikişmek seni terli ve acılı bırakır, hem teninde hem de ruhunda izler bırakır. Sikişmek, bedenleriniz artık birbirine bağlı olmadıktan çok sonra bile dalga dalga üzerinize akmaya devam eden lezzetli coşkunun ötesinde net düşünemeyen, gevşek ve doygun bir beden bırakır. Sikişmek, inkar edilemeyecek, her şeyi tüketen bir şehvettir. Kullanılmış hissetmek ve

Aynı anda el üstünde tutulmak ve partnerinizin dokunuşunun sıcaklığı teninizi terk etmeden önce bu hissi yeniden yaşamak için umutsuzca can atmak."

Parmağımı amının kıvrımları boyunca kaydardım, kaygan sıcaklığının tadını çıkardım. "İstersen inkar et, ama bunu istediğini biliyorum. O büyük, güzel çivit rengi gözlerin bana bunu söylüyor. Yanaklarındaki bu güzel kızarıklık da öyle. Açık dudakların ve sığ nefes alıp verişin. Hızlı nabzın." Bileğindeki tutuşumu sıkılaştırdım ve sertçe, "Öyleyse bana bir kez daha sevişmek istemediğini söyle." dedim.

Parmağımın ucu yumuşak dairelerle klitorisini okşarken Mary dudağını ısırdı ve bir inilti yuttu.

Ağzının kenarını yaladım. "Söyle bana," diye emrettim.

Kaşları çatıldı. Güzel bakışları benimkileri yakaladı. "Seni istemiyorum." Başını çevirirken nefes aldı ve bağlantımızı kopardı. "Gitmen gerek, lütfen." Son kelime fısıltıyla söylenmiş bir yalvarış gibiydi.

"Sadece bana yalan söylemiyorsun -yine- kendine de yalan söylüyorsun ve vücudun sana ihanet etti."

Bileğini bıraktım ve onu duvardan uzaklaştırırken parmaklarımı saçlarına geçirdim. Parmaklarımı külotundan çekerek ilk ikisini yukarı kaldırdım, böylece tahrik olduğu için parladıklarını görebilecekti. Başka tarafa bakmaya çalışırken güzel yanakları pembeleşti. Saçlarını tutuşum buna engel oldu. "Gözlerini benden ayırma," diye homurdandım. Tekrar dikkatini çektiğimde parmaklarımı dudaklarımın arasına aldım. Dilim alt dudağımın üzerinde gezindi. "Çok tatlısın."

Mary ellerini göğsüme bastırmak için kollarını kaldırırken inledi.

Zayıf protestosunu görmezden gelerek onu kendime çektim ve ağzını talep ettim. Onu tatmak istiyordum ve üzerindeki etkimin kanıtı olarak kendi uyarılmışlığını tatmasına ihtiyacım vardı. Yumrukları göğsüme çarpıyordu. Bileklerini yakaladım ve kollarını arkaya doğru çektim. Bu hareket iri göğüslerini önüme doğru itti. Sütyenini vücudundan yırtıp atma ve sonunda gözlerimi çıplak göğüslerine dikme beklentisi sikimi acı verecek kadar uzatmıştı. Dillerimiz düello ediyor, dönüyor ve birbirinin tadına bakıyordu. Ağzı açıldığında ve vücudu benimkine doğru eğildiğinde direncinin azaldığı anı hissedebiliyordum.

Bileklerini serbest bıraktım ve bornozu vücudundan çektim. "Bekle," diye itiraz etti.

Sütyenini açtım ve omuz askılarını kavradım. Göğüslerinin üzerinde kavuşturduğu kolları, rahatsız edici giysiyi vücudundan söküp atmamı engelledi.

Bir adım geri atmaya çalıştı ama yatak buna engel oldu. "Dur! Bu delilik. Seni tanımıyorum bile!"

Elimi boynuna dolayarak onu bir öpücük daha için kendime çektim. "Bilmen gereken her şeyi burada biliyorsun." Daha sonra elini sert şaftıma götürdüm, takım elbise pantolonumun içinden çevresini ve uzunluğunu hissetmesine izin verdim.

Gözlerinin açılması beni memnun etti. Kollarını çektim ve sütyenini çıkardım. Göğüsleri çok güzeldi, yumuşak ve dolgundu, allık pembesi meme uçları vardı. İri ellerim beline dolandı. Ayak parmakları artık yere değmeyene kadar onu yukarı kaldırdım. Bir meme ucuna yapışıp sertçe emerken, dişlerimin kenarını yumuşak ete sürttüğümde elleri gömleğimin kumaşına dolandı.

"Oh, Tanrım!" diye haykırdı.

Meme ucunu dilimle yaladıktan sonra dikkatimi diğer göğsüne çevirdim ve onu yatağın ortasına düşmesi için geriye doğru savurdum. Dizlerinin ve avuçlarının üzerinde dinlenmek için sıçramadan önce vücudu iki kez zıpladı. Koyu renk saçları çıplak omuzlarına ve göğüslerine dağınık bir şekilde dökülmüştü. Bakışlarımı ona dikmişken kırmızı ipek kravatıma uzandım. Boyunu ellerimin arasında tutarak, niyetimin yüzüne yansımısını izledim.

Başını salladı ve geriye doğru kaydı. "Beni bağlamayacaksın."

Bir kaşımı kaldırdım. "Evet, *krasotka*'m, öyleyim."

Gözleri kısıldı. "Bana sürekli öyle diyorsun, bu ne anlama geliyor ki?"

Bir elimi çenesinin altına koyarak yüzünü daha yukarı kaldırdım. "Bu benim güzel kızım olduğun anlamına geliyor."

Gözleri meydan okumayla parladı. "Ama ben senin değilim."

Çenesini serbest bıraktım ve elimdeki bağı iki ilmek haline getirdim. Üst üste bindirdim, sonra sol ilmeği sağ ilmeğin içinden geçirerek bir kelepçe düğümü oluşturdum. Bileklerinden tutarak bir elimi ustalıkla her iki ilmeğin içinden geçirdim ve ipek bağı sıkıca çektim. Onu geriye doğru sürükleyerek, uçlarını yatak başlığındaki bir milin etrafında sıkı bir düğüm haline getirdim. Bunu bükü

Umutsuzca bağlarına karşı çekerken, sadece onları daha da sıkılaştırmayı başardı.

Bir elimi başının iki yanına koydum ve çırpınan formuna baktım. "Evet, öylesin. Artık benim kontrolüm altındasın Mary Fraser ve seni bırakmaya hiç niyetim yok."

OceanofPDF.com

CHAPTER 3

Mary

BU YANLIŞTAN DA ÖTE BİR ŞEYDİ. Feci bir hataydı. Mat kırmızı rujum ve leopar desenli fuck-me ayakkabılarımla bu tür şeyleri her zaman yaptığım izlenimini verdiğimi biliyordum ama durum kesinlikle böyle değildi. Üniversite birinci sınıftan beri erkek arkadaşım olmamıştı ve seks yapmayalı bile uzun zaman olmuştu. Doğruyu söylemek gerekirse, hayatımdaki erkekler sıkıcıydı. Tahmin edilebilir. Ve daha da kötüsü, yatakta en iyi ihtimalle vasattılar.

Oda arkadaşım Emma'dan pek de farklı değildim. O kitap erkek arkadaşlarının hayalini kurardı. Ben aktör erkek arkadaşların hayalini kurardım. *Gurur ve Önyargı*'daki Bay Darcy'yi istemedim. *Buffy the Vampire Slayer*'dan Spike'ı, *Sons of Anarchy*'den Jax'i, *Supernatural*'dan Dean'i, *Cruel Intentions*'dan Sebastian'ı istiyordum. Bu benim lanetimdi. Kendinden emin bir şekilde bir odaya giren ve oradaki kadınlara sahip olan kibirli alfa pisliğini arzuluyordum. Bir kadının tam olarak ne istediğini bilen ve bunu ona veren adam - kadın merhamet çılgınlıkları atana ya da kendinden geçene kadar tekrar tekrar.

Neyse ki, bu tür erkeklerin en kötü erkek arkadaşlar olduğunu bilecek kadar zeki idim. Sadece kalp kırıklığı getirirlerdi. Belki de çekiciliklerinin bir parçası da buydu, tehlikeyle dans etmek, daha sonra gelecek acıyla şimdi zevk almak. Muhtemelen bu yüzden pek kimseyle çıkmadım. Bir de bu tip erkeklerin televizyonun parlayan ekranının ötesinde var olmadığı gerçeği.

Ya da en azından ben öyle düşünmüyordum.

Elbette, Emma Dimitri'de böyle bir adam bulmuş gibi görünüyordu, ama ben onun tek boynuzlu bir at olduğunu düşündüm. Büyük, seksi, erkeksi bir tek boynuzlu at ama yine de bir tek boynuzlu at. Böyle erkeklerin gerçek dünyada var olmaması gerekiyordu. Yani Chicago'da *iki tane* belalı, kibirli, cehennem kadar ateşli Rus erkeğinin dolaştığını kim tahmin edebilirdi ki?

Vaska bana baktı ve gömleğinin düğmelerini yavaşça çözdü. Nefes almayı unuttum. Yüce Tanrım. Adamın göğsü mürekkeple kaplı yontulmuş bir kayaydı. Gömleğini silkerek çıkarher iki omzunun önünde kan kırmızısı, altın ve siyah renklerde sekiz köşeli iki yıldız gördüm. Emma'nın Dimitri'nin dövmelelerini araştırmak için aldığı kitaptan, sekiz köşeli iki yıldızın yüksek rütbeli bir hırsız ya da usta bir suçluyu gösterdiğini hatırladım.

Lanet olsun. Daha da seksi olması yanlış mıydı? Tabii ki yanlış. Çılgınca, psikotik bir yanlış. Bu bir film değildi, Tanrı aşkına. Mutlu bir sonun garantisi yoktu. Tek bildiğim, ya hayatımın en iyi seksini yapmak üzereydim ya da kelimenin tam anlamıyla yatağıma bağlanarak öldürülmek üzereydim.

Arkasını döndü ve odanın karşısına geçti. Tüm sırtı da mürekkeple kaplıydı. Parlak görüntülerden oluşan mozaigi deşifre etmek için odaklandığımda, affedilemez bir şey yaptı. Pantolonunun fermuarını açtı, pantolonunun ve diğer giysilerinin yere düşmesine izin verdi. Adamın hayatımda gördüğüm en harika, en sıkı kıcı vardı. Makyaj taburemin üzerine asılı duran takım elbise ceketine uzandı ve birkaç küçük altın folyo paketi çıkardı.

Vaska döndü ve yatağa doğru yürüdü. İşte o zaman geç kalmış paniğim başladı.

Bacaklarımı tekmelerken başımı şiddetle iki yana salladım, oturur pozisyona geçmeye çalıştım, böylece bileklerimin etrafındaki bağları çözebilecektim. "Hayır! Hayır! Dur! Bunu yapamayız."

Adam çok büyüktü. O şeyi bir yere koymasının imkanı yoktu. vücuduma. Hayır.

Vaska Magnum prezervatifleri yatağa fırlattı ve uzanıp onun aletini okşadı. "Merak etme *malyska*, her santimini alacak kadar ıslandığından emin olacağım."

Yatağa bir dizini koydu ve bana doğru uzandı. Elini tekmeledim. Benim kavgam onu sadece eğlendirdi. Yatağa tamamen tırmanarak, çırpınan bacaklarımı kolayca yakaladı ve külotumu yırttı. Aletini girişime yaklaştırarak bacaklarımı omuzlarına doğru itti.

Sustum.

Sırıttı. "Bu daha iyi."

Gözlerimi sıkıca kapattım ve birazdan yaşayacağımdan emin olduğum ölümcül darbeye hazırlandım. Yer değiştirirken yatak hafifçe gıcırdadı. Aletin sert ve acı verici darbesi yerine ağzının sıcaklığını hissettim. Gözlerimi açtığımda başının kalçalarımın arasına yerleştiğini, kollarının bacaklarımın dibine sıkıca sarıldığını ve beni açık tuttuğunu gördüm.

Bakışlarımla buluştu ve göz kırptı. Ağzını açarak dilini klitorisime doğru uzattı. İradem olmadan, gırtlaktan gelen bir inilti bedenimi terk etti. Dili dönmeye ve her siniri kızdırmaya devam etti. Kalçalarımı her oynatmaya çalıştığımda, Vaska sıkı kavrayışıyla beni sabit tuttu.

Çarşafı kavrarken ellerim yumruk oldu ve başımı geriye atarak ağzının lezzetli işkencesine teslim oldum. Adam çoğu erkek gibi sadece hareketleri yapmıyordu. O bir büyücüydü. Sanki ne istediğimi, neye ihtiyacım olduğunu benden önce biliyordu. Her iç çekişimi, her titreyişimi, her tutulan nefesi okuyor ve bana karşı kullanıyordu. Bir kez bile daha yüksek ya da daha yumuşak ya da biraz sola ya da o kadar hızlı değil dememe gerek kalmadı. Mükemmel bir uyum içindeydi. Ve lanet olsun, adam sadece yalamadı; ziyafet çekti.

Basınç sırtım kamburlaştı. Tam o sırada dilinin hızını artırırken tek bir parmağını içime soktu. O kadar sert boşaldım ki nefes almayı unuttum. Hızla akan dalgaların sesi kulaklarımı doldururken göz kapaklarımın arkasında yıldızlar patladı. Vücudum ipek kravat bağlarından sarkıyordu.

Dört parmağıyla amımı rahatlatıcı daireler çizerek ovdu ve bana Rusça fısıldadı, "*Ne volnuysya, detka. YA tol'ko nachinayu.*"

Yavaşça gözlerimi açtım ve nefesimi toplamaya çalışırken şaşkınlıkla ona baktım. "Ne?" Nefes nefese kaldım.

Bu sefer iki parmağını içime soktu ve "Endişelenme bebeğim dedim. Daha yeni başlıyorum."

Hiçbir uyarıda bulunmadan beni ters çevirdi. Bileklerimdeki bükülmüş bağın artan baskısını hafifletmek için dizlerimi yukarı itmek zorunda kaldım. Arkamda dizlerinin üzerinde durmasını bekliyordum ama onun yerine sırt üstü yattı ve başı kalçalarımın arasına girdi.

Telaş içinde haykırdım. "Hayır. Yapamazsın. Artık çok hassas." Daha önce hiç arka arkaya iki kez boşalmayı denememiştim çünkü klitorisim ilk orgazmdan sonra hep çok hassas oluyordu. Dürüst olmak gerekirse bunun mümkün olabileceğini bile düşünmemiştim.

Kıkırdarken sıcak nefesi uyluğumun iç kısmını gıdıkladı. "*Vy zakonchili, kogda ya govoryu, chto vy zakonchili. YA khochu bol'she etoy sladkoy pizdy.*"

Ne söylediğini bilmiyordum ama pis bir şey söylediğinden emindim. Ben daha sormadan ağzı tekrar üzerimdeydi ve çığlık atmamak için yastığımı ısırmak zorunda kaldım. Ona haklı olduğunu bilmenin tatminini yaşatmak istemiyordum. Aklımı başımdan alan ikinci orgazmımın ardından kendime geldiğimde, sıcak teni kalçalarımın arkasına değdi.

Gerildim.

Sağ eli amımı ovarken sol eli sırtımı okşadı. İki parmağını içeri soktu, sonra üçüncüsünü.

"Ah! Bekle!"

"Şşşt. Bu oluyor, *krasotka*. Seni hazırlamama izin ver."

Parmakları vücuduma girip çıkıyor, diğer eli sırtımı ovmaya devam ederken beni açıyordu. Yine de yükselen paniği durduramıyordum. O çok büyüktü. Bağlarımı çekiştirdim. "Çöz beni."

"Hayır."

Yırtılan bir folyo ambalajın kendine özgü sesi bir alarm gibi duyuldu.

"Lütfen, artık bağlanmak istemiyorum." "Hayır,"

diye cevap verdi aynı acımasızlıkla.

Sesim tizleşti ve gerginleşti. "Ben hayır derken sen hayır diyemezsin."

"Evet, yapabilirim."

Bir hayal kırıklığı çığlığıyla ipek kravatı çektim, bu da onu bileklerimin etrafında daha da sıktı ve kızgın kırmızı izlere neden oldu. Tekrar itiraz edemedim, sağ kık yanağımdan keskin bir acı yayılırken vücudum öne doğru sallandı.

Bana şaplak atmıştı!

Piç kurusu beni gerçekten tokatlamıştı.

Omzumun üzerinden öfkeli bir bakış fırlatarak, " ne cüret?" diye öfkelenim. Beni tekrar tokatladı.

"Kes şunu!"

Kolunu kaldırdı. Gözlerim büyüdü. "canım-"

Tehdidimi bitirememiştim bile. Bana üçüncü kez şaplak attı. Artık derim yanıyordu. Sıcak iğneler kıkımdan ve kalçalarımın aşağı akıyordu. En kötüsü de zaten bacaklarımın arasında hissettiğim zevkli acıyı daha da artırıyor gibiydi.

"İyi bir kız olup bana itaat edecek misin, yoksa sana şaplak atmaya devam mı edeyim?"

Normal şartlar altında, bu cümlenin cinsel tehdidi korkutucu olurdu, ancak şu anda beni bir yatağa bağlamış olan devasa bir Rus suçlu tarafından ağır bir Rus aksanıyla söylendiğinde, dehşet vericiydi.

"Lütfen," diye yalvardım, ne için olduğundan emin olmasam da.

Kulağıma fısıldamak için eğildi, "Bana iyi kızım olacağını söyle." Serbest kalan eli vücudumun altından uzanıp göğüs ucumu sıkmadan önce göğsümü okşadı. Acının keskin bıçağı başka bir uyarıydı.

"Evet," diye nefes aldım. "Senin uslu kızın olacağım."

Aletini yumruklayıp ağır, şişkin başını yarığıma sürterken parmak eklemleri uyluğumun iç kısmına sürtündü. Sızlanmamı engelleyemedim.

Vaska omzumu öptü. "Şışt, *krasotka*. Bu ilk sefer acıtacak ama söz veriyorum buna değecek."

Başını dar girişime doğru itti.

Ellerimi yumruk yapıp tırnaklarımı avuç içlerime geçirdim. "Oh, Tanrım!"

Kolu belime dolandı ve beni içeri iterken yerimde tuttu. Kalın siki iç kaslarımı geriyor ve zorluyordu. Boştaki eliyle göğsümü okşarken, anlayamadığım Rusça yatıştırıcı sözler fısıldadı.

Birkaç santim daha içeri itti.

Onu kabul etmek için zorlanırken sırtımda ince bir ter tabakası oluştu. "Lütfen. Çok büyüksün. Acıtıyor."

Yalvarışlarıma aldırmadı ve birkaç santim daha içeri itti. Bileklerimin etrafındaki bağlar ve kalçamdaki tutuşu olmasa vücudum öne doğru bükülebilirdi. Sonsuza kadar yavaşça santim santim ilerledikten sonra, kalçalarının kıcıma yaptığı baskıyı hissettim. İçime tamamen oturmuştu. Nefesime konsantre olmaya çalıştım, ezici basınç ve dolgunluk hissini kontrol etmek için derin nefesler alıp verdim. Sanki biri, bir kadının vücuduna sığamayacağını bildiğiniz o yeni dildolardan birini içime sokmuş gibiydi.

Hareket etmeyi bıraktı, onu hissetmeye alışmama izin verdi. Sert nefes alışını ve sanki kontrolü elinde tutmaya çalışıyormuş gibi kalçamdaki parmaklarının esneyip sıkılaştığını duyabiliyordum.

Yavaş yavaş vücudum açıldı ve onun uzunluğunun etrafında gevşedi.

Bir süre sonra bacaklarımın arasında lezzetli bir hissin geri dönüşünü hissedebiliyordum. Kalçalarımı hafifçe öne doğru çektim, birkaç santim dışarı kaydığını hissettim ve sonra kalçalarına geri bastırdım. Bu şekilde birkaç kez yavaşça ileri geri sallandım, her seferinde sadece bir inç dışarı kaymasına izin verdim ya da

İki. Sonunda, şaftının birkaç santiminin dışarı kaymasına izin verecek kadar kalçalarımı öne kaydırarak kadar kendime güveniyordum, sonra eskisinden daha fazla güçle geri ittim.

Vaska inledi ama hiç durdu. Sonra bir

çizgiyi geçtim.

Hareketi tekrarladım, ama bu sefer kıcıımı cesurca karnına salladım.

Bunu yaptığım anda başımın belada olduğunu

anladım. Tüm hava odayı bir anda terk etti.

Ortam yenilenmiş bir cinsel gerilimle çatırdıyordu.

Elini saçlarımın arasına soktu ve başımı geriye doğru çekti. Kulak mememi ısırarak homurdandı, "Bu tam da beklediğim şeydi."

Oh, Tanrım.

Vaska kontrolü tamamen ele aldı.

Çekildi ve tekrar tekrar vücuduma girerek derinlemesine itti, her itişi bir öncekinden daha güçlüydü. Kalçalarını içime doğru sallarken saçlarımdaki acı dolu tutuşu beni yerimde tutuyordu. Birkaç kez, şaftının her ritmik itişinde kıcıma şaplak atarak zevkli acıyı ekledi.

Beni tüketti. Vücudumda onun dokunuşunu, damgasını bir şekilde hissetmediğim tek bir santim bile yoktu. Haklıydı; bu seks değildi, yakınından bile geçmiyordu. Bu sevişmeydi. İrade gücüm . Üçüncü kez doruğa ulaştığımda çığlık attım. Sırttığını anlamak için dönmeme gerek yoktu. Ona teslim olmuş ve orgazm çığlığıma kadar tam olarak istediğini vermiştim.

Saçlarımı serbest bırakarak, kendi sonuna ulaşmadan önce birkaç kez daha içime girdi. Yastıkların üzerine yığıldım, kollarım başımın üzerinde gerilmişti. Bileklerimi çözmek için üzerime uzandığında teninin sıcaklığı sırtımı kavurdu. O ayağa kalkarken yatak kayd. Üzerime yumuşak bir battaniye örttü. Giyinmesini dinlerken gözlerimi kapalı tuttum.

Dışarıda yükselen sesler ve çarpan araba kapılarının gürültüsü vardı. Perdelerin arasından baktı ve başını salladı. "Ekibim güvenlik sistemini kurmak için burada."

Bir an için kafam karıştı, ta ki bu sabah burada olmasının gerçek amacını hatırlayana kadar. Tamamen ateşli bir yabancından gelen üç inanılmaz orgazmın bir kızın beynini gerçekten karıştırması komikti.

Artık tahmin ediyordum. En azından şaşırmazdım. Filmlerde bu tür şeyler hep böyle biterdi. Adam istediğini alır ve sonra da giderdi. Bir tür Katolik suçluluk saçmalığı ya da pişmanlık hissetmem gerektiğinden emindim ve belki de kendimi yeniden insan gibi hissettiğimde hissedecektim. Şimdilik, erimiş kemiklerden oluşan memnun bir su birikintisiydim.

Pantolonunu ve gömleğini yeniden giymiş, takım elbisesinin ceketini tutarken eğildi ve yüzümdeki saçları taradı. Alnıma bir öpücük kondurdu.

İşte geliyor. Arama sözü. Yerine getirmeye hiç niyeti olmayan bir söz.

Tek kelime etmeden gitti. Piç

kurusu!

En azından bana yalan söyleyebilirdi.

Ön kapının kapanma sesini duymak için bekledim ama hiç gelmedi. Bir süre sonra elinde telefonumla yatak odasına döndü. "Kilidi aç."

"Ne?"

"Telefonun, aç." "Neden?"

İçini çekti. "Mary, emirlerimi sorgulama üzerinde çalışman gerekecek. Şu anda sabırlı ve bağışlayıcı davranıyorum ama bu böyle sürmeyecek."

Bu onun sabırlı olması mı?

Sabırsız olması neye benziyor?

O karanlık, esrarengiz gözleriyle bana bakarken başka seçeneğim yoktu. Sıfır, bir, bir, dokuz, Buffy'nin doğum gününü yazdım ve telefonun kilidini açtım.

Benden aldı ve bir şeyler yazdı. Cebindeki telefon çaldı.

Telefonumu bana geri verdi ve omuz silkerek takım elbisesinin ceketini giydi. Düğmelerini iliklerken, "Bu akşam ne planın varsa iptal . Saat sekizde burada olacağım."

Ağzım açık kaldı. Yani böyle miydi? "*Beni becermene* izin vermem... bunu tekrar yapmana izin vereceğim anlamına gelmez. Bu tek seferlik bir şeydi."

Vaska parmak eklemlerini yanağımda gezdirdi. "Hiçbir şey yapmama *izin vermedin*. İstediyimi aldım ve evet, bu tekrar olacak... ve tekrar."

İma ettiği gerçek karşısında yanaklarım yandı. Ben itiraz edemedim, odadan çıkmak için döndü ama omzunun üzerinden seslenmeden önce değil, "Be

Sekizde hazır ol ve üzerine bir şeyler giy. Adamlarımın önünde yarı çıplak olduğunu öğrenirsem, bu gece çok fena olur."

Çıplak halimi umursamadan dizlerimin üzerine sıçrayarak yataktaki yastıkları geri çekilen sırtına fırlattım.

Ön kapı kapanana kadar kahkahalarını duydum.

Piç kurusu.

Eğer bu gecenin ilerleyen saatlerinde burada bacaklarım açık bir şekilde onu bekleyeceğimi düşünüyorsa kötü bir sürprizle karşılaşacaktı.

OceanofPDF.com

CHAPTER 4

Mary

Battaniyeyi üzerime sonra yataktan kalktım ve pencereye doğru süründüm. Yan tarafta, görüş alanının dışında kalmaya dikkat ederek perdelerin arasından baktım. Vaska'nın, plakasız siyah bir minibüsten merdiven ve ekipman indiren beş kişilik bir ekibe yaklaşmasını izledim. O yaklaşır yaklaşmaz, hepsi yaptıkları işi bıraktı ve tüm dikkatlerini ona verdiler. Ekibin kaba görünüşü göz önüne alındığında bu daha da şaşırtıcıydı. Hepsi *yeni şartlı tahliye olmuş* gibi bağırıyordu. Vaska'nın saygı beklediği çok açıktı. Hatta onu komuta ederken izlemek biraz seksiydi. Yani, böyle tehlikeli görünen bir mürettebatın saygısını kazanmak için gerçek bir baş belası olmak gerekirdi. Ya bir baş belası ya da onlardan daha tehlikeli bir suçlu. Vay be.

Bacaklarımın arasında bir zevk sızısı hissettiğimde duruşumu değiştirdim, çünkü bu sahne bir saat önce bu yatak odasında nasıl komuta ettiğini, bana emirler verdiğini, anında itaatimi beklediğini ve aldığını hatırladım.

Vaska uzaklaşıp, inanılmaz derecede pahalı görünen bir arabaya binip uzaklaşırken, ben yatağıma geri döndüm. Tavana bakarak sabahki olayları kafamda tekrar tekrar canlandırımdım. O adamın, tamamen yabancı birinin, beni nasıl yatağa atıp voodoo yaptığını anlamam gerekiyordu. Bir çeşit kara büyü olmalıydı.

dahil oldum. Sorun şu ki, kafamda ne kadar kurgularsam kurgulayayım, sıralama hep aynı görünüyordu.

Çılgın, seksi, tehlikeli görünümlü kötü çocuk yabancıya kapıyı aç.

Silahını gösterdi.

Yatağıma bağılyken onun adını

haykırmak. Son.

Gözlerimi ovuşturdum. Ucuz tekila içmeyi gerçekten bırakmam gerekiyordu. Belli ki dün gece Dimitri Emma'yla ayrılmadan önce onunla içtiğim tekilalar beynimi karıştırmıştı. Tanrıya şükür Vaska'yı bir daha görmeye hiç niyetim yoktu. Bu fikir gülünçtü. Öyle bir adam benimle işi bittiğinde beni bütün olarak yutar ve küçük kemiklerimi tükürürdü. Onunla tanıştıktan birkaç dakika sonra böyle davranırsam, onunla gerçekten çıkmaya kalksam hiç şansım olmazdı. Benimle çıkmayı teklif ettiğinden bile değil. Büyük ihtimalle artık benden eğlenceli bir parça olmamı bekliyordu. Ne zaman ve nerede isterse parmaklarını şıklatarak becerebileceği türden bir kız.

Beni ne kızdırdı... Yani... Beni gerçekten ama gerçekten ne ? O haklı olabilir.

Bunun gibi orgazmlarla, onun küçük sadık köpeğı olurdum, bir ödöl için yalvararak onu takip ederdim ve daha da kötüsü, beni tekmelediğinde onu affederdim. Ve inanın bana, tekmeler geliyordu. Vasili Lukovich Rostov gibi bir adamla tekmelerin her zaman geleceğini bilecek kadar film ve televizyon şovu izlemiştim.

Ekran aydınlanırken telefonum çaldı.

Yataktan alıp metni okudum. Vaska'dan geliyordu.

Adamlarım içeri geliyor.

Bir duraklama oldu, sonra bir mesaj daha geldi.

Giyinmiş olsan iyi olur.

Vücuduma gevşekçe sarılmış battaniyeye baktım. *Lanet olsun.* Bir çift siyah kapri ve omuzlarında iki kiraz işlemesi en sevdiğim siyah hırkayı giymiştim ki adamın parmaklarını şıklatıldığını ve emrine itaat etmek için zıpladıldığını fark ettim.

Lanet olsun ona.

Kapının gürültüyle çalınması üzerine kırmızı kadife topuklu ayakkabılarımı giydim ve kapıyı açmak için acele ettim. Ondan sonrası tam bir kaostu. Anlayabildiğim kadarıyla hepsi sadece Rusça konuşuyor ve sadece birkaç İngilizce slogan biliyordu.

kelimeler. Ne söylersem söyleyeyim ya da ne sorarsam sorayım, başlarını sallayıp evet dediler ve sonra yapacakları şeyi yapmaya devam ettiler.

Adamlardan biri ağır bir demir çubuk yığınının oturma odasındaki halının üzerine bırakırken bir diğeri de narin dantel perdelerimizi yırttı. Sanırım artık pencerelerimize parmaklıklar takılacaktı. Evimizin bir kuş kafesine benzeyeceğini düşünmeden edemiyordum. Emma'nın erkek arkadaşı Dimitri ve Vaska gibi adamlar kadınlarını böyle mi tutmayı seviyorlardı? Onları kendilerini güvende ve korunmuş hissedecekleri ama özgür olmayacakları güzel kafeslere mi kapatıyorlardı? Başımı salladım. Bu haksızlıktı. Gerçek şu ki, güvenlik sistemi bir lütuf olurdu. Bu bina yüksek lisans öğrencileri olarak karşılayabileceğimizin en iyisiydi ama güvenli olmaktan çok uzaktı ve Tanrı biliyor ya ev sahibinin bizim iyiliğimiz umurunda bile değildi.

Üçüncü bir adam kapının yanında bir merdiveni ayarlıyordu ve duvarda delikler açmaya başlamıştı bile. Hangi nedenle olduğunu bilmiyordum ama ayaklarının dibindeki alet kutusunun üzerinde bir sürü elektrik kablosu ve güvenlik anakartına benzeyen bir şey vardı. Dördüncü adam kapının dış tarafındaki duvarda yüksek bir delik açıyordu ve son adam da sigorta kutusunu kontrol ediyordu, muhtemelen tüm bu yirmi ikinci yüzyıl süper teknolojik güvenlik ekipmanının 1950'lerden kalma antika dairemizin sigortalarını attırıp attırmayacağını iki kez kontrol ediyordu.

Elinde demir çubuklar olan adam bir tanesini aldı ve imzalı *Buffy the Vampire Slayer* senaryosunun çerçeveli kopyasının camını kırmaya tehlikeli bir şekilde yaklaştı. Buffy'nin ilkel bir hayvan gücü tarafından takip edildiği dördüncü sezonun 'Huzursuz' bölümüydü. Onu duvardan çekip kurtarma yarışında bir sehpaye takılıp düştüm. Bu kaosun ortasında Emma içeri girdi.

Elinden tutarak onu yatak odama sürükledim, orada gürültü hafif bir uğultuya dönüşmüştü.

"Neler oluyor?" diye sordu.

Makyaj masamın üstündeki parfüm şişelerini bir kenara iterek Buffy çerçevemi yukarı kaldırdım. O sırada Vaska'nın kol düğmelerini gördüm. Onları unutmuştu. Gümüş rengindeydiler ve üzerlerinde bana bakan, beni lanetleyen iki iblis gözüne benzeyen iki büyük kan kırmızısı yakut vardı. Onları kaptım ve cebime soktum.

Ve sonra yapacağımı hiç düşünmediğim bir şey yaptım.

Ona yalan söyledim.

Doğrudan yüzüne.

En iyi arkadaşıma yalan söyledim.

Aslında teknik olarak yalan söylemedim, sadece bazı önemli gerçekleri atladım.

Neden yaptığımı bile açıklayamadım. Emma anlamayacak değil ya. O da kendi Rus erkeğiyle benzer bir deneyim yaşamıştı. Beni yargılamayacağını biliyordum, tıpkı benim onu yargılamadığım gibi ve gerçekten de yargılanacak bir şey yoktu. Ben harika seks yapmış yetişkin bir kadındım, hikâyenin sonu.

Çılgınca bir nedenden ötürü, daha önemli olayları görmezden gelmeye ve tüm karşılaşmayı hafife almaya karar verdim. Kendi kendime, kapının diğer tarafında beş Rus adam varken müstehcen ayrıntılara girmek istemediğim için böyle yaptığımı söyledim ve bu kısmen doğrudu ama gerçeğin tamamı değildi. Vaska ile karşılaşmam hakkında ne hissettiğimi bilmiyordum ve en azından şimdilik, duygularımı gözden geçirene kadar bu konuda konuşmak istemiyordum. Ayrıca, Emma'nın Dimitri'den gerçekten hoşlandığını söyleyebilirdim ve onun için harika olacağını biliyordum. Dünyasını biraz sarsacak birine ihtiyacı vardı. Daha maceracı ve dışa dönük olması için ona meydan okuyacak birine. Bunu yapacak adam tam da oydu ve iş ortağıyla yaptığım düşüncesizce hatanın bunu onun için hiçbir şekilde tehlikeye atmasını ya da mahvetmesini istemedim.

Yarım yamalak bir gerçeği anlattım. "Bu çok çılgınca bir şey. Saat yedide kapımız çalındı. Kapıyı açtığımda hayatımda gördüğüm en pahalı takım elbiseyi giymiş bu *muhteşem* adamla karşılaşıyorum. Emma Doyle'un evliliğini kabul ettiğini söyledi. Evet dedim. Sonra dedi ki, benim adım Vaska."

Neyse ki ikimiz de derse geç kalmıştık da beni daha fazla sorgulamadı.

Eğitim yüksek lisans derecemle sahip olmak istediğim odak için bir gereklilik olan *Dilsel Olarak Farklı Sınıflarda Okuma ve Yazma* dersimde odanın arka tarafında otururken, elimi cebime attım ve bir çift kol düğmesi çıkardım. Bunların gerçek yakut olmamasına imkân yoktu, bu da kol düğmelerinin muhtemelen küçük bir servet değerinde olduğu anlamına geliyordu. Onları rehin verebilir ve Emma'yla benim bu ayki kiramızın bir kısmını onlarla karşılayabilirdim.

Bu düşüncede haklılık payı vardı. Biraz hizmet karşılığı ödeme gibi gelmişti ama kol düğmelerini rehin verdiğimi söylediğimde Vaska'nın yüzünü hayal ettiğimde bu kısmı atlatabilirdim. Onu bir daha görmeyi planladığımdan değil. Bu akşam saat sekizde dairemin yakınında olmamak gibi bir niyetim vardı, sırf bu sabahki performansının tekrarını bekleyerek gelirse diye. Ondan sonra muhtemelen ilgisini kaybedecekti, özellikle de mesajlarını görmezden gelirse. Onunla konuşmadığım için kendimle gurur duyuyordum.

daha önceki mesajına cevap veriyordum. Yüzlerce kez tekrar okumuş olduğum gerçeği sayılmazdı.

Bu adamın ilgisini çekmeyi reddettim. Uzak durulması gereken bir belaydı.

Kol düğmelerini avucumun içinde yuvarladım. Bu sınıfın berbat floresan ışığı altında bile hâlâ kıpkırmızı bir ateşle parlıyorlardı. Onları rehin vermeye cesaret edebilir miydim? Vaska izimi bulur ve gerçeği öğrenirse ne olurdu? Alt dudağımı ısırdım. Belki de kötü bir kız olduğum için beni tokatlardı. Koltuğumda kıpırdandım. Belki beni yatağa bağlar, kemerini çıkarır ve beni affetmesi için yalvartırken kıcımlı kırbaçlardı. Ya da belki *Dokuz Buçuk Hafta*'daki sahne gibi beni odanın içinde süründürerek cezalandıracaktı. Aletini çıkarıp beni emmeye zorlar mıydı? Bu fikir yanaklarımın alev almasına neden olurken, aletin korkunç uzunluğunun boğazımdan aşağı itildiğini hayal ettim. Tekrar yer değiştirdim ve hafif bir acı hissettim. Daha önce bana verdiği darbelerden dolayı amım hâlâ acıyordu.

Su şişeme uzandım ve bakışlarımı sınıfta gezdirdim, birinin beni izlediği ve yasadışı düşüncelerimi tahmin ettiği konusunda gergindim. Bu düşüncelerin nereden geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Hiçbir zaman sapıkça seks yapan bir kız olmamıştım. Bu sabah ilk kez bir erkek yatakta bana şaplak atmaya cesaret etmişti. Bunun beni ne kadar tahrik ettiğine hâlâ inanamıyordum. Beni hala ne kadar tahrik ettiğine. Sırf onu kızdırmak ve bana yatakta ceza olarak ne yapacağını görmek için bu adamın malını rehin vermeyi gerçekten düşünüyor muydum? Bu fikir çılgıncaydı, özellikle de onu bir daha görmeye hiç niyetim olmadığı için.

Dersten sonra evime dönerken Devon Caddesi'nde bir rehinci dükkânının önünden geçtim. Daha fazla düşünmeden kapıdan içeri girdim. Kol düğmelerini küçük siyah kadife karenin üzerine koyduğumda tezgahın arkasındaki adam bana tuhaf bir bakış attı.

Bir kuyumcu büyütecisi olarak önce birini, sonra diğerini inceledi. "Güzel kalite. Her biri beş karat. İşlenmemiş. Muhtemelen R6/5, hatta belki R7/5." Merceği indirirken gözlerini kısarak, "Bunları nereden buldun?" diye sordu.

Omuz silktim. "Büyükbabam etti. Bu benim mirasım." "Madem miras, o zaman neden rehin bırakıyorsun?" "Ben yüksek lisans öğrencisiyim. Öğrenim ücreti duygusallıktan üstündür."

Çenesini ovuşturdu. "Daha günün erken saatleri, elimde nakit olarak sadece on bir bin var. İster al ister alma."

*On bir bin mi? Bin mi? bir
tane mi? Oh. Aman Tanrım.
Tanrım.*

On bir bin dolar değerindeki kol düğmelerini tesadüfen unutmak için ne kadar paranız olması gerekir?

Şaşırmış bir halde kendimi başımı sallarken buldum.

Kol düğmelerini kaptı. "Burada bekle."

Döndüğünde parayı saymasını izledim, yığın yükseldikçe yutkunuyordum. Berbat bar işimde bu kadar bahşış kazanmam altı ayımı alırdı. Şaşkınlık içinde gerekli evrakları doldurduktan sonra parayı ve rehin makbuzunu Hello Kitty çantama tıktırdım. Pahalı bir çift kol düğmesinin yaklaşık yedi yüz elli dolar edeceğini ve özlenmeyeceğini düşünmek aptallıktı.

Vaska Rostov gibi bir adamdan on bir bin dolar çaldığınız için ne tür bir ceza aldığınızı merak ediyorum.

OceanofPDF.com

CHAPTER 5

V *aska*

Deri kaplı direksiyon simidine ve gevşek kol düğmemi fark ettim. Avucumu takım elbise ceketimin iç cebinde gezdirdim ve hiçbir şey bulamadım; kol düğmelerimi Mary'nin makyaj masasında bırakmış olmalıydım. Dimitri, Petrov kardeşlerle acil bir meseleyi halletmek için depoda beni bekliyor olmasaydı, geri dönecektim. Bir sabahı Mary'nin yatağında geçirmekten daha kötü bir yol düşünemezdim. Koltuğumda kıpırdandım. Kahretsin, o kadını düşündükçe bile sertleşmeye başlamıştım.

Bu sabahla ilgili farklı, alışılmadık bir şey vardı. Göğsümde, hayatımda bir şeylerin değiştiğine, beklenmedik bir şekilde yer değiştirdiğine dair pençeleyen bir his vardı. Bu bir kıyamet duygusu değil, daha ziyade bir şey duygusuydu... bir şey. Ne olduğunu tam olarak kestiremiyordum ama bir fırtınadan hemen önce havada hissettiğiniz o enerji çatırtısı gibiydi. Bir şeylerin olmak üzere olduğuna dair ilkel bir hisse kapılırsınız. Bu basınç artıyordu ve bir enerji ve kaos yumağı halinde açığa çıkmak üzereydi.

Kıkırdadım. Bir enerji ve kaos topu. Mary'yi tanımlamak için ne mükemmel bir yol. Masumiyet ve günahın kaotik çelişkisi tarafından zar zor kontrol altında tutulan şehvetli bir enerjiyle adeta mırıldanıyordu.

Güzel bir kadınla tanıştıktan birkaç dakika sonra onu becermem şaşırtıcı değildi. Çoğu erkek bir kadınla nasıl konuşacağını ya da onu nasıl idare edeceğini bilmeyen beceriksiz aptallardı. Ben çoğu erkek gibi değildim. Ne istediklerini biliyordum.

Duymak istedikleri, arzuladıkları şeyleri. Onları bir kitap gibi okuyabilir ve tam olarak istediklerini verebilirdim. Yine de bu sefer farklıydı. Mary farklıydı.

Hayatımda ilk kez, ikimizi de tatmin ettikten sonra bir kadınla yatakta kalmak istedim. Ve bu sadece sikim iyileştiğinde onu tekrar becerebilmek için değildi, gerçi kesinlikle . Bu daha tehlikeli bir şeydi. Ona sarılmak istiyordum. Ona sarılmak ve uyumasını izlemek. Elimi kalbine bastırmak ve nefes alışının yumuşak sesini dinlerken kalbinin atışını hissetmek istiyordum.

Hayatımda hiçbir zaman bir kadınla Mary'yle olduğu kadar yakınlaşmak istememiştim. Bu çok anlamsızdı. Bu sabahtan önce bu kadını kelimenin tam anlamıyla hiç görmemiştim ve aniden prezervatifi bir kenara bırakıp ona korunmasız binme dürtüsüyle savaşıyordum ki bu, bekaretimi on dört yaşında çok istekli bir öğretmene kaybettiğimden beri hayatımda hiç yapmadığım bir şeydi. Aramızda ince bir lastik parçası olmasından bile nefret ediyordum.

Arabaya servis yapan Starbucks'ın penceresine doğru sürdüm.

Tezgâhtaki kadın iki büyük siyah kahveyi bana uzatırken kıkırdadı.

Ben de ona göz kırptım, bu da yanakları kızarıırken daha fazla kıkırdamasına neden oldu. Varoş Amerikan sarışını tarzında güzeldi.

Arabayla uzaklaşırken kahve fincanlarından birine uzandım ve bir telefon numarası ile 'i' harfinin üzerinde bir kalp olan Alice ismini fark ettim.

Başımı salladım. Kadınların kötü bir çocuktan daha çok sevdiği tek şey parası olan kötü bir çocuktur. Pahalı arabam, takım elbiselerim ve dövmelerimle bu fanteziye herkesten daha çok uyuyordum. Başka zaman olsa arabayı geri çevirir ve onu o yeşil önlükten çıkarıp hızlı bir oral seks için arabama çekerdim ama bugün değil. İlgilenmediğimi fark ettiğimde kaşlarım çatıldı. Bir saat önce beynimi siktiğim için olduğunu düşünebilirsiniz ama bu beni daha önce hiç durdurmamıştı.

Aklımdan geçen sevimli, sıska bir sarışın değil, dolgun pembe dudakları, çivit mavisi gözleri ve bir erkeği dize getirebilecek kıvrımları olan alıngan bir esmerdi.

Depodan hâlâ birkaç blok ötede olan Dimitri'nin Mercedes'inin arkasına park ettim ve dışarı çıkmadan önce kahverengi kahve tepsisine uzandım. Buluşma yerimize doğru yürürken yine Mary'yi düşündüm. Lanet olsun. İşler karışabilirdi. Görebildiğim kadarıyla Dimitri'nin oda arkadaşı Emma'ya geçici bir ilgiden daha fazlası vardı. Onu okuldan beri tanıyordum.

ve adam daha önce hiç bir kadının evine hediye olarak güvenlik sistemi kurmamıştı. Mücevher, çiçek, hatta bir keresinde bir araba, hepsi evet, ama bir güvenlik sistemi? Hayır. Mücevherler seni becermek istediğini gösterir. Güvenlik sistemi seni önemseydiğimi ve seni becermek istediğini söylüyordu.

İçimi çektim. Mary ile karşılaşmamı şimdilik gizli tutmam muhtemelen en iyisi olacaktı. Depoya girerken kolumu uzattım ve ona bir kahve ikram ettim. Sadece hırlama olarak tanımlayabileceğim bir hareketle kahveyi kaptı. "Neden bu kadar huysuzsun?" Sıcak, acı demlikten bir yudum almadan önce sordum.

Cevap vermeden önce kahvesinin kapağını kaldırdı. "Bu iki moronla uğraşmak için sıcak bir yatak bıraktım."

Kahvemi bir kenara bırakıp arabamın anahtarlarını cebime koydum ve ellerimi birbirine sürttüm. Bu boş depoda hava taşak gibi soğuktu ama bundan kaçınmak mümkün değildi. Bu sabahki toplantı şirket ofisinin konferans salonunda yapılacak türden bir toplantı değildi, bizim işimizle ilgili değildi.

Yasadışı silah ticareti yaptığınızda, ofisiniz genellikle ıssız depolar ve boş havaalanı hangarları olurdu. Bugün aptal Petrov kardeşlerle bir toplantımız vardı. Moronlar bize sahte silah satmaya çalışıyorlardı. Sadece arka bahçemize işlemekle kalmıyorlardı, aynı zamanda piyasayı kötü yapılmış taklitlerle dolduruyorlardı, bu da iş için kötüydü.

Dimitri'ye bir bakış atarak en iyi arkadaşşıma yalan söyledim. "En azından seninki boş değildi," diye yakındım, ki bu tamamen doğru değildi, çünkü teknik olarak dün gece soğuk yatağında yalnız uyumuştum. Bu sabah Mary'nin yatağında uyumak beni ısıtmıştı.

Dimitri güldü. "Karina sana yine mi kızdı?"

Karina sık sık kiraladığım oldukça sorunlu bir üst düzey eskorttu. Tam olarak erkek arkadaş tipi değildim, bu yüzden eskortlar genellikle hayatı kolaylaştırırdı, ama Karina saçma bir dramadan başka bir şey değildi. Zil zurna sarhoş olup bıçak gibi şeyler fırlatmak gibi bir alışkanlığı vardı.

İçimi çektim. "Bu saçmalıklar için çok yaşıyorum. İlk başta eğlenceliydi ama şimdi... bilmiyorum."

En azından bu kısmı doğrudu. Eskiden Karina gibi kadınların hayatıma eğlence ve heyecan kattığını düşünürdüm ama bu sabahtan sonra bunların sadece negatif enerji draması olduğunu fark ettim. Gerçek heyecan, Mary gibi ateşli bir kadınla birlikte olmaktan gelen türdendi. Ruhu ve zekası olan bir kadın.

Dimitri boynuma sarıldı. "Eğer yaşlanacaksak, birlikte yaşlanacağız dostum ve bu sabah bu görevi üstlendiğin için teşekkürler."

Sezgileri kuvvetli arkadaşımın yüz ifademi okuyamaması için hafifçe arkamı döndüm. "Aslında sana teşekkür etmeliyim. Şu oda arkadaşısı bambaşka biri."

"Sen ve o muhtemelen iyi anlaşırsınız. Senin ucuz içki zevkini paylaşıyor."

Kesinlikle iyi anlaşırdık.

Ve kesinlikle benimle aynı zevki paylaşıyordu; çok seksi, akıllara durgunluk veren bir seks.

Konuyu değiştirerek, "Hadi şu işi bitirelim. Gibson'da az pişmiş bir biftek ve üzerinde adımız yazan bir şişe Chianti var."

Saatini kontrol etti. "Geç kaldılar."

Radardan uzak, özel bir buluşma yerinin tüm mantığına meydan okuyan aptal Petrov kardeşler, gülünç metalik altın Ferrari'leriyle kükreyerek yükleme alanına girdiler.

"Tanrım," diye küfrettim içimden, Dimitri'yle sempatik ve sinirli bir bakış paylaşmadan önce başımı salladım.

Petrov kardeşler, beyaz ve kırmızı Adidas eşofmanlarıyla araçtan çıktılar.

Dimitri biraz daha yaklaştı ve "30 kalibrelik Tokarev'i hâlâ yanında mı taşıyorsun?" diye sordu.

"Elbette." "Güzel.

Vur beni."

"Onları vurmayı tercih ederdim ama bu yeni bir takım."

"Vaska Lukovitch! Dimitri Antonovich!" diye seslendi kardeşler hep bir ağızdan.

Onları görmezden gelerek, yanlarında getirdikleri üç hayduta daha yakından dikkat ettim.

"Dostlarım! Çok iyi görünüyorsunuz," dedi bir kardeş.

Dimitri de ben de sessiz kaldık. Bu yararlı bir taktikti; çoğu insan çok fazla konuşurdu. Söylediklerinize kıyasla söylemediklerinizle çok daha korkutucu olabiliyordunuz.

Arabalarından daha gülünç olan tek şey görünüşleri ve Dimitri'yle aynı lüks saati bilerek satın almış olmalarıydı. Tanrım, beni geri zekalılardan koru. Cidden, Mary'nin yatağını bunun için mi terk ettim? Bu ikisinin ellerini nasıl olup da

iki sandık ORSIS-CT20, en yeni ve en iyi Rus keskin nişancı tñfekleri, hatta sahte olanlar.

Kardeşlerden biri, hangisi olduğunu bilmiyordum - ikisi de bana aynı görñnñyor ve davranıyordu - "Aracımızı beğendin mi?" dedi.

Dimitri sıırıttı. "Bir Mercedes SL550'nin iki katını harcamak için harika bir yol."

Homurdandım. "O sinir bozucu iyi mühendislik ya da şık stilden hiçbirisi yok." "Buz gibi bir havada arabalar ve saatler hakkında sohbet etmeyi ne kadar

Bütün sabah depo, bugün gerçekten ilgilenmem gereken başka konular var," dedi Dimitri kahvesini yudumlarken.

Başımı salladım. "Anatoly, Andrei, bize malları gösterme nezaketinde bulunur musunuz? Bu sabah ilgilenmemiz gereken başka meseleler var."

Belli belirsiz bir sabırla, kasaları boşaltma ve sonra açma mücadelesini izledik.

Gümüş mataramı çıkarıp kapağını açtım ve Dimitri'ye uzatmadan önce bir yudum aldım. Benim için bile biraz erkendi ama Petrov kardeşlerle bu karşılaşmadan tamamen ayık bir şekilde kurtulmamın imkânı yoktu.

Dimitri bir yudum aldı ve sert bir öksürñđü elinin arkasına sakladı. "Sana ve sevdiğin o rotgut Moskovskaya votkasına lanet olsun!"

Gülñmsedim. Kimse iyi votkayı takdir etmiyordu. Dimitri ve arkadaşlarımız Gregor ve Mikhail'in tercih ettiği elitist saçmalıkları değil, halkın votkasını içerek işleri gerçek tuttum.

Bu, dikkatimizi her biri altın kaplama Desert Eagle tabancalarını çıkarmış ve birbirlerine doğrultmuş olan kardeşlere geri çekti.

İçimi çektim. "Bu saçmalıklar için çok yaşlanıyorum." Dimitri öne çıktı. "Beyler, izninizle?"

Levyeyi aldı ve kasanın kapağını hızla açtı. İkimiz de hasır ambalajı kenara iterken, Dimitri açıktaki ilk tñfeđi kaptı. Ters çevirdikten sonra bana uzattı. Gövdenin sol tarafına baktım ama beklenen Izhevsk fabrika damgası olan üçgen içinde bir ok göremedim. Onun yerine bir sürñ Latin rakamı vardı. Afganistan'dan gelen sahtelerdi.

Petrov kardeşler, Dimitri ve benim gibi tehlikeli adamlara sahte silah satmaya çalışacak kadar aptallıkta destansı bir seviyeye ulaşmışlardı.

"İki sandık için de anlaştık mı?" diye sordu Andrei. "Şimdi bilmem gerekiyor. İlgilenen pek çok alıcımız var ama Anavatan'a nezaketen

önce size geliyoruz."

Bir kaşımı kaldırdım ve tekrarladım, "Bir nezaket. Duydun mu Dimitri, Petrov kardeşler bize nezaket gösteriyormuş."

30 kalibrelik Tokarev'imi çektim ve Andrei'nin kafasına dayadım. İkisi de bağırmaya ve ağlamaya başladı.

Dimitri, "Kapa çeneni," diye bağırdı.

Kiralık uşaklar ayaklarını kaydıldılar ama adım , Petrov kardeşlerin onlara ödediği para için ölmek istemedikleri belliydi.

"Kız arkadaşlarına gitmelerini söyle," diye hırladı

Dimitri. "Geri çekilin! Hemen!" diye seslendi Anatoly.

Yandaşlar sıçan gibi dağıldı.

"Görünüşe yatakta pek de iyi ," diye alay ettim.

Dimitri konuştu. Sesi sakın ve kontrollüydü, kardeşleri korkutacağını bildiğim bir şeydi bu. "Beyler, kârlı bir iş anlaşmamızı tehlikeye attınız."

Andrei konuşmaya çalıştı.

Silahımın horozunu indirdim. "Sana konuşman için izin verdik mi?"

Gözleri komik bir ifadeyle genişlerken dudakları aşağı doğru döndü. Sonra çiş sesi duydum. Yoldan çekildim. "Allah kahretsin! Bunlar İtalyan!"

"Bugünden itibaren artık silah kaçakçılığı işinde değilsin, kendimi yeterince açık ifade edebildim mi?" Dimitri tehdit etti.

"Ama herkese yetecek kadar iş var," diye sızlandı Anatoly.

Omuz silktim. "Sanırım yeterince açık değildiniz."

Dimitri onu dizinden vurdu. Kardeşinin acı çığlıkları üzerine, "Meramımı anlatabildim mi, yoksa tekrarlamam mı gerekiyor?" dedi.

Başımı salladım. "Kendini tekrar etmekten gerçekten nefret ediyor."

Diğer kardeş kabul etti. "Tamam! Tamam! Tamam! Tamam!"

Artık silah yok." "Ve bu gece şehri terk edeceksin."

"Evet! Evet!"

Dimitri silahını omuz kılıfına geri koyarken başını salladı. "Güzel. Sebep olduğunuz sıkıntı ve rahatsızlık için üzgün olduğunuzu bildiğimden, bu sandıkları bir özür olarak kabul edeceğiz."

Bir an düşündüm. "Ve Ferrari."

Dimitri bana garip bir bakış attı, ama ben onu geçiştirdim. İki yetişkin erkek için aptalca bir araba olsa da, Mary direksiyonun arkasında inanılmaz seksi görünürdü. Güzel bir kadın, kullanışsız da olsa gösterişli bir spor araba kullanmayı hak ediyordu. Bu akşam onu yemeğe götürdüğümde arabayı ona verecektim.

"Ve Ferrari," diye tekrarladı Dimitri.

Bir temizlik ekibi ayarladıktan sonra Dimitri ve ben, kardeşlerin yollarını ayırmadan önce sahte silahları ele geçirdikleri Midway Havaalanı'nda yarım kalan işleri tamamladık. Bir rehinci dükkânı sahibinden telefon aldığım da ekibimden birinin Ferrari'yi alıp Mary's'e bırakmasını ayarlamakla meşguldüm.

Her şeyi bir kenara bırakıp kırk dakika boyunca trafikle boğuşarak yıkık dökük Cash for Gold rehinci dükkânına vardım. Kirli cam kapıyı iterek açtım ve enstrümanlar, eski bilgisayarlar ve çoğu terk edilmiş nişan yüzükleri ve haç kolyelerden oluşan mücevherlerle dolup taşan siyah kadife tepsilerin sergilendiği kirli bir cam kasayla dolu dağınık alanı inceledim.

Tezgâhın arkasındaki adam ben içeri girer girmez buruşuk bir kâğıt havluyla alnını sildi. Solgundu, çenesinin altındaki birkaç et kıvrımıyla desteklenmiş geniş bir yüzü vardı. Onu tanımıyordum, ama kaypak, fareye benzeyen gözlerindeki korkuya bakılırsa, o beni kesinlikle tanımişti. Bu şaşırtıcı değildi. Rehinci dükkânları kanunun bu tarafında yer alıyordu ve Dimitri ile ben yeraltı suç dünyasında çok iyi tanınıyorduk.

"Bay Rostov, umarım doğru şeyi yapmışımdır." "Onları görmeme izin verin."

Kuvvetle başını salladı. "Onları arka taraftaki kasaya koydum."

Cüssesine neredeyse çok dar görünen bir kapı aralığından kaybolurken, diğer odadan benimle konuşmaya devam etti. "Umarım doğru şeyi yapmışımdır. Kol düğmelerinden birinin arkasındaki oymadan armanı tanıdım. Umarım doğru şeyi yapmışımdır." Ana mağaza alanına geri döndü.

Elimi uzattım ve kol düğmelerini açık avucuma bıraktı. Tanıdığı oyma, bana özgü gümüş mühür yüzüğümdekiyle aynıydı. İç içe geçmiş bir VR ile çift başlı bir kartaldı. Kol düğmelerinin arkasında son derece küçüktü ama bir kuyumcu büyüteciyle fark edilebilirdi.

Tek kelime etmeden sol kolumu kaldırdım ve manşeti çekerek ilk halkayı iliklerden geçirdim. Aynı şeyi sağ manşet için de yaptım.

Tefeci dükkânı sahibi gülümsedi. "Biliyordum," diye başını salladı ve çenesinin altındaki et yuvarlarının sallanmasına neden oldu. "Biliyordum. Merak etmeyin Bay Rostov, hırsız kaltağın bilgilerini aldım."

Tezgâhın karşısına uzanarak onu gömleğinden yakaladım ve hatırı sayılır cüssesini daha da yakına çektim. "Az önce kız arkadaşım hakkında ne dedin sen?"

Gözleri şişti. "Özür dilerim, Bay Rostov. Bilmiyordum! Bilmiyordum! Özür dilerim!"

Onu bıraktım ve elimi pantolonuma sildim, sonra para klipsime uzandım. "Ne kadar?"

Adamın gözleri kaydı. "On beş bin." Bir kaşımı kaldırdım ve hiçbir şey söylemedim.

Sarsıldı. "On beş bin mi dedim? On iki bin demek istemiştin... hayır, on bir! On bir."

Ağzımın kenarı kıvrıldı. Belli ki adam kısa süreliğine sahip olduğu, yarım milyon dolar değerindeki on karatlık otantik güvercin kanı yakutunun farkında değildi.

Elli tane yüz dolarlık banknot saydım ve tezgâhın üzerine attım. Sonra bir kalem kaptım ve makbuz defterini kendime doğru çektim. Kâğıda bir konum ve altı bin dolar yazıp imzaladım. "İşte beş. Bu kâğıdı o yere götür, gerisini alırsın."

Adam başını salladı.

Gülümsemek için arabama binene kadar bekledim. İtiraf etmeliyim ki, alingan *krasotka*'nın kol düğmelerimi rehin bırakacak kadar cesur olabileceğini düşünmezdim. Kahretsin, bu kadın benim için daha da dayanılmaz hale geldi. Güzel küçük hırsızımı cezalandırmak için planladığım tüm yaratıcı yolları düşündükçe sikim sertleşti.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

CHAPTER 6

Mary

Evime koşarak gittim, ya da Fort Knox mu demeliydim? Kısa süre önce şartlı tahliye edilen Rus hapishane ekibi çoktan gitmişti ve her şey bir toplu iğne gibi düzgün bırakılmıştı ama tamamen değişmişti.

Artık tüm pencerelerin üzerinde siyah ferforje demir parmaklıklar vardı. Kapının yanındaki güvenlik anakartına yapıştırılmış bir post-it vardı ve üzerinde onu etkinleştirmek için sekiz haneli şaşırtıcı bir kod yazıyordu. Bozuk bir İngilizceyle yazılmış bir not daha vardı ve eğer tehlikede olursak kodu tersten girmemizi söylüyordu. Evet, tabii. Sorun değil.

Çantamı mutfak tezgahının ucuna bırakmak için döndüğümde, güvenlik anakartımızın yeni el kitabı olarak geçen küçük bir sözlüğü kenara itmek zorunda kaldım.

Yeni güvenlik sistemimizin ikinci dilini öğrenmeyi sonraya bırakarak koridordan yatak odama koştum ve rehinciden aldığım parayı aklıma gelen en iyi yere, iç çamaşırı çekmeceme sakladım. Sonra duşa girdim.

Tüm bu süre boyunca, paranın *Tell- Tale Heart* gibi beni çağırdığını duyabiliyordum. Aptalca bir dürtü olarak başlayan şey şimdi beni tamamen çıldırtmıştı. Yarın dersten önce ilk iş o rehinci dükkânına gidip fişi teslim edecek ve kol düğmelerini geri alacaktım. Gövdemin etrafına sardığım havluyla, avucumu buğulanmış aynanın üzerinde gezdirdim

telefonumu kontrol etmeden önce. Saat akşamın yedisiydi. Acele etmeliydim. Vaska bir saat içinde burada olacaktı ve adamda bana dakik biri olduğunu söyleyen bir şeyler vardı.

Islak saçlarımı fırçaladıktan sonra cırt cırtlı bigudilere sardım ve hızla kuruttum. Ruloları çıkardıktan sonra bir bölümünü tutup alnımda mükemmel bir zafer rulosu haline getirdim ve birkaç stratejik tel toka yerleştirdim. Aynı şeyi diğer taraf için de yaptım ve kırmızı ipek bir eşarbi kafa bandı olarak kullanmadan önce yüzümü çerçeveledim. Eşarbi kulağımın altından ve yanından düğümleyerek uçlarını omzumun üzerinden geçirdim. Hızlı bir kedi gözü için likit siyah bir eyeliner ve biraz kızıl kırmızı mat ruj sürdükten sonra giyinmek için yatak odama koştum.

Saat yedi kırktı. Acele etmeliydim. Her an burada olabilirdi. Gömme dolabımın içinde gözüme çarpan ilk kıyafeti kaptım. En sevdiğim elbiselerden biriydi. Kollarının üst kısmında beyaz düğmeli lacivert bantlar, gövdesinde parlak kırmızı ve beyaz çizgili bir desen ve A kesim lacivert bir etek bulunan, omuzları açık, denizci desenli bir elbiseydi. Bir çift kırmızı babet ile eşleştirdim.

Hello Kitty çantamın içindekileri yatağıma attıktan sonra cüzdanımı, anahtarlarımı ve rujumu alıp kiraz şeklindeki daha küçük bir çantanın içine attım. Dar koridorda ilerlerken banyoya doğru eğildim ve telefonumu aldım. Ekran aydınlandı. Saat yedi elli beşti. *Lanet olsun*. Neredeyse geç kalıyordum. Her an burada olabilirdi.

Perdelerin arasından bakarken, Vaska'nın daha önce kullandığı zarif siyah spor arabanın, oldukça gülünç bir şekilde yersiz bir altın Ferrari'nin arkasına yanaştığını gördüm. Bu kadar gösterişli bir araba, biraz yıkık dökük mahallemizde göze batıyordu. Muhtemelen onu kullanan zavallıyı hayal bile edemiyordum. Aceleyle ön kapıya yöneldim ve hızla kilitledim, sonra koridordan aşağı koştum. Sağa dönmek yerine, ki bu muhtemelen Vaska'nın şu anda gezindiği ön giriş yoluna götürürdü, sola döndüm. Neyse ki binadaki acil çıkış yıllardır bozuktu, bu yüzden çarpma çubuğuna basıp arkadan sürünerek kaçtığımda alarm çalmadı.

Sokağın diğer tarafından bir taksi çağırmadan önce çimenleri geçtim ve iki tuğla binanın arasından kaydım. Arka koltuğa yerleştiğimde, kalbim durmadan önce birkaç blok uzaklaşmıştık. Telefonum çaldığında yeniden başladı. Vaska'dan gelen mesajı görmek için çantamdan çıkardım.

Kötü kız.

Yolculuğun geri kalanında telefonuma baktım, bana tekrar mesaj atıp atmayacağını görmek için endişeyle bekledim. Belki nerede olduğumu ya da sözde randevumuzu neden bozduğumu, hatta kol düğmelerinin bende olup olmadığını soracaktı ama hiçbir şey olmadı.

Midem sıkışmıştı. Genelde bir erkek size mesaj atmadığında bu onun sadece baş belası, bencil bir çocuk olmasından kaynaklanırdı. Bu farklı hissettirdi. Vaska'nın bundan sonra bana bir daha mesaj atmaması daha uğursuz hissettirdi.

Bu duygudan sıyrılarak taksi şoförüne parasını ödedim ve en sevdiğim kitapçının önündeki kaldırıma çıktım. Vaska'dan kütüphanede saklanmayı düşündüm, çünkü İngilizce derslerimden biri için dilde sessiz alveolar yanal sürtünmelerin kullanımı üzerine bir ödevim vardı, ama bundan daha iyisini düşündüm. Konsantre olabilmemin hiçbir yolu yoktu. Emma bu gece Newberry Kütüphanesi'ndeki işinde çalışıyordu, bu yüzden Dimitri onu aramak için bana mesaj atmasaydı bu bir seçenek olabilirdi. Emma'yı *Buffy*'nin ikinci sezon on dördüncü bölümündeki Angel gibi davranacağı konusunda uyarmıştım. Orada kesinlikle ortaya çıkacaktı ve Vaska'nın onunla birlikte olma ihtimali riske atılamayacak kadar büyüktü.

Cam kapıyı açtım ve Chicago sokaklarının gürültüsünü, araba kornalarını ve cömert kaosunu geride bırakarak sessiz atmosfere adım attım. Bu kesinlikle daha iyi bir plandı. Akşamı zaman öldürerek, yığınların arasında saklanarak, ekstra vanilyalı bir kafe latte yudumlayarak geçirecektim.

İçimi aldıktan sonra dar raflar arasında dolaşarak dükkânın sağ arka köşesine gittim. Nick Groom'un *Vampir* kitabını seçtim: *Yeni Bir Tarih kitabını seçerek* rahat, hafif yıpranmış döşemeli bir kova koltuğa yerleştim ve sayfaları çevirmeye başladım. Kitap yepyenydi ve sadece ciltli olarak mevcuttu. Fakir bir yüksek lisans öğrencisi olarak, kitaptan keyif alacağımdan emin olmadığım sürece yirmi beş doları gözden çıkarmadım. Stoker'ın *Drakula*'sıyla ilgili bölüme kendimi kaptırmaya çalıştım, bir yandan da ders vereceğim İngilizce öğrencilerinden oluşan kendi sınıfımın olacağı zamanı düşündüm ama *nafile*.

Hipnotik bakışları ve görünüşe göre üzerimde doğaüstü bir etkisi olan tehlikeli derecede zarif başka bir adamı düşünmeden edemiyordum. Adamı gerçek anlamda ancak on iki saattir tanıyordum ama yine de düşüncelerimi tüketiyordu. Onda çok yoğun bir şey vardı, karşı konulmaz bir cinsel çekim. Onu ya da bu sabahı düşünmeden, ondan uzak durmam gerektiğinin kesin bir kanıtıydı. Onun kol düğmelerini

rehinci dükkânına gidip onu görmeden geri vermenin bir yolunu bulmalıydım. Kalbimin derinliklerinde biliyordum ki... ve içten içe... o adamla aynı odada kendime güvenemezdim. Başımı salladım. Karar verilmişti. Kol düğmelerini geri verecek ve diğer tarafa yürüyecek -hayır, koşacak-tım.

Düşüncelerime o kadar dalmıştım ki, çok geç olana kadar mağazanın atmosferindeki değişikliği fark edemedim.

Her kitapçada belli bir ninni sesi vardır. Sessiz fısıltılarla yapılan konuşmaların yumuşak tonu. Espresso makinesindeki buharlı pişiricinin *vınlaması*. Çekmece açıldığında yazar kasanın sessiz *çınlaması*. Sayfaları açırken yere bırakılan bir kitabın çıkardığı kuş kanadı çırpma sesi.

Bu sesler birer birer kayboldu, sanki bir mum gibi .

Telefonumu kontrol ettim. Saat daha sekiz kırk beşti. Soğuk bir Salı gecesi idi, bu yüzden içeri girdiğimde mağazada ya da kafe bölümünde fazla insan yoktu, ama yine de kapanmadan önce en az bir buçuk saatleri daha vardı.

Sandalyemde öne doğru eğilerek dinlemeye çalıştım. Sadece sessizlik vardı.

Giriş kapısının üzerindeki çan sesleri, sessizlik yeniden başlayana kadar bana bir anlık rahatlık verdi. Sonra, yerine takılan bir kilidin sert metal tıkırtısı geldi. Ses çıkarmamaya dikkat ederek, okumakta olduğum kitabı yakındaki bir rafta duran kitapların üstüne kaydardım ve ayağa kalktım. Kalbim göğsümde o kadar yüksek sesle çarpıyordu ki başka sesleri dinlemek zordu. Seslenmek için ağzımı açtım ama konuşamayacak kadar kuruydu. Dudaklarımı yaladım ve tekrar denedim, tereddütlü bir şekilde "Alo?" diye seslendim.

Kimse cevap vermedi.

Hayır. Bir. Cevaplandı.

Sonra duydum. Ağır bir ayak sesi. Sonra bir tane daha. Ayakkabı giyen birinin ölçülü adımları... bu kitapçıya gelmeyi seven üniversite öğrencilerinin neredeyse yüzde yüzü gibi spor ayakkabı değil.

Bir adım.

Sonra bir tane

daha.

Gittikçe yaklaşıyor.

Geriye doğru kaydım ve kitaplığa çarptım. Hafifçe sarsıldı.

Adımlar durdu.

Nefesimi tuttum.

Sonra ayak sesleri tekrar başladı.

Oh, Tanrım.

Ne oluyordu? İnsanlar hâlâ dükkândaydı ve birinin elinde silah olduğu için sessiz kalmaya mı zorlanmışlardı? Mantıklı olan tek senaryo buydu.

Seçeneklerimin ne olduğunu bulmam gerekiyordu. Dokuz-bir-bir'i arayabilirdim ama konuşursam dükkândaki konumumu ele verebilirdim. Duyduğum şeyin ön kapının kilitli olduğundan oldukça emindim, bu yüzden o yöne doğru kaçma riskini göze alamazdım. Unisex tuvalete gitmeyi deneyebilirdim ama kapı gerçekten dayanıksızdı ve kilidi genellikle kırıktı. Kapıyı nadiren kullandığım zamanlarda, her zaman eğilip tokmağı tutardım, bir saniye içinde 'dolmuş' diye bağırmaya hazır ve istekli olurdum. Muhtemelen mutfaktan başka bir çıkış yolu daha vardı. Kitaplığın yanına sürünürsem, belki etrafından dolaşabilirdim.

Ellerimi serbest bırakmam gerekirse diye çantamı olduğu yerde bırakarak telefonumu cebime koydum ve koridorun kenarında sürünerek başka ayak sesleri duymaya çalıştım.

Sonra alçak, ölçülü bir ses sessizliği bozdu. "Burada olduğunu biliyorum, Mary."

Ağlamamı bastırmak için elimi ağzıma götürdüm. Vaska'ydı. Beynime binlerce soru hücum etti. Beni nasıl bulmuştu? Neden herkesin dükkânı terk etmesini istiyordu? Kol düğmelerini rehin verdiğimi biliyor muydu? Bu yüzden beni öldürmek için mi buradaydı? Kulağa önemsiz geliyordu ama Vaska'nın tehlikeli bir adam olduğuna dair aklımda en ufak bir şüphe yoktu.

Emma'nın erkek arkadaşı Dimitri de tehlikeliydi ama nedense farklı türden bir tehlike gibi görünüyordu. Diğer insanlar için tehlikeli olan ama onun için tehlikeli olmayan türden. Emma'ya aşık olduğu ve ona asla zarar vermeyeceği çok açıktı. Aynı şeyi Vaska ve benim için söyleyemezdim. Ben sadece onun bu sabah becerdiği ve daha sonra bir eğlence olsun diye süper pahalı on bir bin dolarlık kol düğmelerini çalıp onu terk eden bir kızdım.

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

Beni kesinlikle öldürecek.

Vaska gibi erkeklerin egolarının zedelenmesinden hoşlanmadıklarını bilmek için çok fazla erkekle çıkmama gerek yoktu. Aksiyon ve macera filmlerinin yarısının teması buydu. Ben onun için bir hiçtim, bir hiç. Muhtemelen beni vurup öldürecek ve bunun için iki kere düşünmeyecekti.

Ne yapacağıma karar veremedi tekrar konuştu. "Çok kötü bir kız oldun, *krasotka*. Şimdi dışarı çık ve beni daha fazla kızdırmadan cezanla yüzleş."

Cezamla yüzleşmek mi?

Cezamla mı?

Cinayetimi gibi

mi?

Hayır,

teşekkürler.

Bacaklarımı hareket etmeye zorlayarak koridorda ilerledim ve raflardaki kitapların üst kısımlarına bakarak onun dükkândaki konumunu umdum. Sona geldiğimde vücudumu ikiye büktüm ve başımı dışarı çıkardım. Artık boş olan mağazanın diğer tarafında birkaç koridor ötedeydi. küçük kafe masaları ve espresso tezgahı uzanıyordu. Saklandığım yerden yeterince hızlı çıkarsam mutfağa ve arka kapıya ulaşabilirdim. Tanrıya şükür şu anda topuklu ayakkabı giymiyordum.

Gözlerimi kapattım ve dükkânın karşısına koşmadan önce hızlıca dua ettim. Kulaklarımdaki gürültünün arasından Vaska'nın bağırışını duydum ama bu beni sadece daha hızlı koşmaya teşvik etti. Yaralı ahşap tezgâhın etrafından dolanarak küçük mutfığın parlak ışıklarına doğru koştum. Omzumun üzerinden bakmaya cesaret ettiğimde, Vaska'nın düğmeli beyaz bir gömlek ve bir kot pantolon giymiş, hiçbir şey yokmuş gibi tezgâhın üzerinden atladığını gördüm. Paslanmaz çelik masaların yanından koşarak geçtim ve kendimi arka acil durum kapısına doğru fırlattım. Vücut ağırlığımı kapıya verdim. Kımıldamadı. İkinci kez omuzladım. Hiçbir şey yoktu. Kapıyı taradım ama o endüstriyel metal kapılardan biriydi. Belirgin bir kilidi yoktu.

Kapana kısılmıştım.

"Görünüşe göre küçük sevimli bir tavşanı köşeye sıkıştırdım."

Döndüğümde Vaska'nın birkaç adım ötede, kollarını göğsünde kavuşturmuş durduğunu gördüm. Kollarını kıvrarak gri, siyah ve renkli dövmelerini ortaya çıkarmıştı. Emma'nın konuyla ilgili kitabından gri ve siyah olanların muhtemelen hapishane dövmeleri olduğunu bilecek kadar bilgi sahibiydim.

Beni öldürecek ve cesedimi asla bulamayacaklar.

Çılgın bakışlarım mutfağı taradı. Çaresizlik içinde, yakındaki limon dilimleriyle dolu kesme tahtasından bir bıçak kaptım. İki elimle önümde tutarak doğrudan göğsüne doğrulttum.

Vaska yavaşça başını sallarken gözleri kısıldı. "Bunu yapmamalıydın, bebeğim."

OceanofPDF.com

CHAPTER 7

M*ary*

"PARAYI GERİ VERECEĞİM! Öyle demek istemedim! Sadece aptalca bir sakaydı." Vaska'nın bakışları elimdeki silaha kaydı. "Bıçağı yere bırak." Geri çekilirken başımı salladım. "Hayır."

Kollarını açtı ve ellerini iki yanında kavuşturdu. "Mary, bir daha sormayacağım, bırak şu lanet bıçağı."

Avuçlarım terlerken sapı daha sıkı kavradım. "Para bende. Geri vereceğim, bende kalmayacaktı. Kol düğmelerini geri alacağım, söz veriyorum."

"Para umurumda değil ve kol düğmelerimi çoktan geri aldım."

"musun? Bekle, var mı? Nasıl?"

"Para sende kalsın. Ben istemiyorum."

Bu pek mantıklı gelmedi. Buraya para için gelmedi mi? Beni öldürmek için gelmemiş miydi? "Eğer parayı istemiyorsan ve kol düğmelerini aldıysan, o zaman ne istiyorsun?"

Vaska'nın dudakları yavaş bir gülümsemeyle kalktı. "Sen."

Bu tek kelime içimde bir şimşek gibi çaktı ve içimden ayak parmaklarıma kadar kabarcıklı bir sıcaklık gönderdi. Onun güvenilecek bir adam olmadığını hatırlamak için kendimi zorlamam gerekti. Ben bir fetihten başka bir şey değildim. Hafta bitmeden doycak, beni kullanılmış ve kalbi kırık hissederek bırakacaktı.

Çenem dışarı çıktı. "Sana parayı geri vermeyi tercih ederim."

Bir kaşını kaldırdı. "O zaman sanırım senden izin istemeyi düşünmemem iyi bir şey."

Gözlerim büyüdü. Öne doğru bir adım attı ve bıçağı daha yükseğe kaldırarak geri çekildim. "Benden uzak dur."

Karanlık bakışları sertleşti. "Hayır."

"Bu çılgınlık. İstedğin kadını elde edebilirsin. Muhtemelen yatağına düşerler. Git onlardan birini seç. Seninle birlikte olmak istemediğim ortadayken neden peşimden koşuyorsun?"

Sağ eliyle alt çenesini ovmağ için kolunu kaldırırken bakışları yüzümden vücuduma doğru kaydı ve sanki bana fiziksel olarak dokunmuş gibi tenimde bir sıcaklık izi bıraktı.

Bakışlarını benden ayırmadan gömleğinin üst düğmelerini açtı ve ince siyah saç kıvrımlarıyla bronzlaşmış tenini ortaya çıkardı.

"Ne... Ne yapıyorsun? Kes şunu!" Emrettim.

Gömleğini kot pantolonundan çıkardı ve düğmelerini çözmeyi bitirdi. Karşı koyamıyordum, bakışlarım ağır kaslı ve dövmele göğsünün üzerinden düz karnına gitti. Kot pantolonu kalça kemiklerinin keskin kenarlarını gösterecek şekilde aşağı iniyordu. Yutkundum.

Öne doğru bir adım attı. Bıçağı tekrar yukarı kaldırırken başımı kaldırdım, önümdeki çiğ cinselliğin kibirli gösterisiyle dikkatim dağılmışken kollarımı indirmiştim. Vaska başını eğip kot pantolonunun fermuarının düğmesini açarken kıkırdadı ve karanlık kapüşonlu bakışlarını bir kez daha üzerime dikti. Sert şaftının şişmiş hatları uyluğunun iç kısmında belirgindi. Ağzım açık kaldı.

"Bunu kolay yoldan ya da zor yoldan yapabiliriz bebeğim, ama her iki durumda da o tatlı amcığın bu gece sikilecek."

Nefesim kesildi.

Bir adım öne çıktı. Geri adım atmaya çalıştım ama paslanmaz çelik tezgahın soğuk yuvarlak kenarı beni engelledi. Bıçağı ona doğru salladım. "Ciddiyim, Vaska. Geri çekil."

"Hayır."

Tekrar öne doğru adım attı. Şimdi bıçağın keskin ucundan sadece birkaç santim uzaktaydı.

"Bu çılgınlık. Sahibi ya da çalışanları her an geri gelebilir."

Sırıttı. "Hayır, uzak durmaları için onlara ödediğim bunu yapmazlar."

Titrek bir nefes aldım. "Peki. Bir müşteri o zaman."

"Kapı kilitli."

Ellerim titriyordu. "Her şeye bir cevabım var!"

Öne doğru kaydı. Bıçağın ucu tenine dayanmıştı. "Seni sahiplenmemi engelleyecek tek şey beni öldürmendir. Derine sapla, *krasotka*. Kalbime saplamak için kemik ve siniri geçecek kadar güç kullanman gerekecek."

Tereddüt ettim.

Bir hırıltıyla bıçağı elimden aldı ve beni kendine doğru çekti. Elini ensemdaki saçlarımın arasına sokarak, ağzımı almak için başımı geriye itti. Diğer eli göğsümü avuçlarken, dili dudaklarımın arasından geçerek hiç acımadan ilerledi. Beni yukarı kaldırıp tezgâhın üzerine yerleştirirken kucaklaması sıcak ve güçlüydü. Elleriyle dizlerimi kavradı ve kalçalarımın arasına girebilmesi için bacaklarımı açtı. Elleri elbisemin omzu açık üst kısmını çekerken, ağzı acımasızca tekrar benimkinin üzerine düştü. Sütyen giymiyordum, bu yüzden hareket göğüslerimi ortaya çıkardı. Sağ meme ucuma yapıştı, sertçe çekip emerek omurgama şok dalgaları gönderdi. Bir elini göğsümün ortasına koyarak beni tezgâha doğru uzanmaya itti. Sonra kalçalarımın tuttu ve kığım tezgâhın kenarına gelene ve bacaklarım omuzlarına dökülene kadar beni öne doğru çekti. Elbise eteğimi yukarı kaldırarak, külotumun ince pamuğunun arasından amımı okşadı.

"Seni Paris'e uçuracağım ve sana bir gardırop dolusu iç çamaşırı alacağım. Şu andan itibaren, sadece bu amı kaplayan en iyi ipeği görmek istiyorum."

Parmaklarını eteğimin kenarına soktu ve ucuz pamuğu üzerimden yırttı. Elbise eteğimin kumaşını yumruklarken haykırdım.

Başını eğdi ve dilini yavaşça amımın dikişi boyunca gezdirdi.

Gözlerimi kapattım ve inledim.

"Gözlerini benden ayırma güzelim," diye emretti ve ben de itaat ettim.

Her bir hassas siniri yalamak ve alay etmek için başının bir kez daha kalçalarımın arasına inişinin erotik görüntüsünü izledim. İki parmağını klitorisimden girişime doğru kaydırarak, içime itmek için uyarılmışlığımı kullandı. Kalçalarım tezgâhtan kalkarken inledim. Bu sabahtan beri hâlâ ağrıyordum ama bu onun dokunuşundaki zevk dalgasını durdurmadı. Dili klitorisimin etrafında dönüp dururken üçüncü bir parmağını içime soktu, ta ki ben doruğa ulaştığımda onun adını haykırana kadar.

Sert eli artık uysal olan bedenimin altına uzandı ve beni oturur pozisyona çekti. Elini belimde bırakarak yukarıya, beyaz bir ağızlığı ve sapı olan gümüş bir kutunun bulunduğu küçük bir rafa uzandı. Krem şanti dağıttığını bilecek kadar çok kez garsonluk yapmışım.

Teneke kutuyu havaya kaldırarak, "Ağzını aç" diye emretti.

Dudaklarım açıldığında, sapına bastı ve dilimin üzerine tatlı, kabarık bir krem şanti gönderdi. Ağzımı kapatmaya başladım ama beni durdurdu. "Hayır, ağzını açık bırak. Seni becerirken kremanın dilinin üzerinde erimesini izlemek istiyorum."

Kot pantolonunun fermuarını açtı ve sikini çıkardı. Bir kez daha, büyüklüğü ve çevresi beni dehşete düşürdü. Uzunluğunu yumruklayarak, kendini girişime yakın bir yere konumlandırmak için öne doğru adım attı.

Krem şantiyi yuttum ve dizginleyici ellerimi omuzlarına koydum. "Bekle. Prezervatif."

Gözleri kısıldı. "yok. Onları senin evinde bıraktım."

Yatağımın üzerine attığı küçük yığını hatırladım, belli ki gecenin ilerleyen saatleri için plan yapmıştı.

Başımı salladım. "Yapamazsın."

Kulağıma fısıldamadan önce boynumun yan tarafını öpmek için eğildi, "Bir seçenek değil bebeğim. Merak etme, ben temizim ve senin de temiz olduğunu biliyorum. Doğum kontrol hapi kullandığını da biliyorum."

Geri kaydım. Bu doğruydı, ama o nereden bilebilirdi ki?

Sorgulayan bakışım karşısında gülümsedi. "Para pek çok şeyi satın alır."

Görünüşe göre üniversite tıp merkezi kayıtlarıma erişim de bunlardan biriydi.

"Ama..."

Teneke kutuyu kaldırdı ve ağzıma daha fazla krem şanti püskürterek daha fazla itirazı önledi. Aynı anda, serbest eliyle kalçamı kavradı ve doğrudan sikinin dibine kadar derinlemesine soktu.

Gözlerim açıldı. *Oh, Tanrım.*

Omuzlarına yapıştığım da beni itti. "Ağzını açık tut, bebeğim. Dilindeki kremi görmek istiyorum."

Kalçalarımı ileri geri sallayarak daha sert ve daha sert iterken tatlı krema boğazımın arkasına damladı. Vücudum onu kabul etmek için gerildi. Hayatımda hiç bu kadar dolu ya da bunalmış hissetmemiştim.

Ağızma biraz daha krem şanti sıktı, sonra eğilip ağızımın kenarından küçük bir topak yaladı.

Kalçaları daha hızlı hareket ediyor, sertçe içime giriyordu. Bacaklarım ortasına dolanırken karnım sıkıştı. Başımı geriye atarak, o akşam ikinci kez boşalırken tırnaklarımla çıplak omuzlarını tırmaladım. Ellerini belime doladı ve beni dizlerimin üzerine indirdi.

"Ağızını açık tut," diye emretti.

Sert şaftını birkaç kez okşadıktan sonra, erimiş krema ile karışan kalın boşalma akıntıları dilime çarptı. Dudaklarımı yalamadan önce boğazımdan aşağı kaymasına izin verdim.

Vaska beni ayağa kaldırırken inledi. "Tanrım, beni öldüreceksin."

İkimiz de birkaç adım yerde duran bıçağa baktık. Beni çenemden tutarak yüzümü kendisine çevirdi. Elbisemi tekrar yerine çekerken göz kırptı. Sonra gömleğine uzandı ve ben eteğimi düzeltirken düğmelerini ilikledi, telefonumun hala derin cepte olduğunu hissettiğim için minnettarım. Düşüp yere çarpsa bile fark etmezdim.

"Geri kalan eşyaların nerede?"

Henüz konuşacak kadar kendime güvenmediğim için başımla dükkânın ön tarafını işaret ettim. Mutfaktan çıktık ve onu oturduğum köşeye götürdüm. Kiraz şeklindeki çantamı elime aldım ve okumakta olduğum kitabı rafa yerleştirdiğim yerden aldım. "Bunu yerine koymam gerekiyor."

Elimden aldı ve başlığını okudu. Sonra gülümsedi. Koridorda yürürken vampir bölümünün önünde durdu ve iki kitap daha seçti - *Drakula'nın Misafiri* adlı klasik Viktorya dönemi vampir hikâyeleri antolojisi ve *Bram Stoker'ın Kayıp Günlüğü*. "Bunları da seveceksin."

Vampir hikayeleri mi okuyor?

Bu adam daha seksi olabilir

mi?

İstemeyerek de olsa ona geri vermeye çalıştım. "Hepsine param yetmez. Sadece bir tane alacağım."

Üç kitabı da elimden aldı, bir kolunu belime doladı ve beni mağazanın önüne doğru yürüttü. "Bugün on bir bin dolar bedava para kazandığına dair oldukça iyi bir otoriteye sahibim. Ayrıca, ben alıyorum."

Kızardım. "Neden bu konuda kızgın görünmüyorsun?"

Omuz silktilti. "Benden çalan ilk kadın sen değilsin. Dürüst olmak gerekirse, bana bıçak çeken ilk kadın bile değilsin."

Buna kesinlikle inanabilirdim. Yine de, "Ben de kendimi özel sanıyordum." diye karşılık verdim.

Parmak eklemlerinin arkasını yanağımda gezdirdi. "İnan bana *Krasotka*, sen kesinlikle özel birisin. Öncelikle, benden hırsızlık yapan ilk kadın olmayabilirsin ama benden yarım milyon dolar çalan ilk kadınsın."

Kaşlarım çatıldı. "Sen neden ? Yemin ederim sadece geride bıraktığın kol düğmelerini rehin verdim."

Burnuma vurdu. "Biliyorum."

Yarım milyon dolar mı? Bir çift kol düğmesi için mi?

Göğsüm sıkıştı. "Demek para için peşimden geldin."

Başını iki yana salladı. "Hayır. Yalan söylemedim. Bunun parayla bir ilgisi yok ve bir pislik gibi görünmek istemem ama benim için oldukça önemsiz bir miktar."

Öfkelendim. "Güzel olmalı. Beni nasıl buldun bu arada?"

Arkasını dönerek kitapçı tezgâhına birkaç yirmilik attı ve kitaplarımı topladı. "Hadi, seni eve götürüyorum."

Şimdilik konuyu değiştirmesine izin verdim. "İçeri giremezsin. Emma orada olabilir."

Beni dışarı , hemen ön tarafa park etmiş olan arabasının yolcu kapısını açtı. "Seni dairene geri götürmüyorum. Seni evine götürüyorum." Kapıyı kapattı.

Arabanın arkasından dolaşıp şoför tarafına binerken beklemek zorunda kaldım. "Vaska, seninle eve gelmiyorum. Bu böyle devam edemez. Ciddiyim. Durmak zorundayız. Ayrıca yarın dersim var ve bir ödevim var."

Ben saçmalarken, o kaldırımdan uzaklaştı ve dairemin aksi yönüne doğru gitti.

İlk kırmızı ışıktaki elimi kapı koluna doğru kaydırdım. Kilitler gürültüyle yerine oturdu.

Başımı sola çevirdiğimde Vaska'nın bana bilmiş bir bakış attığını gördüm. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak iç çektim. "hiç kibirli bir piç olduğunu söyleyen oldu mu?"

Vaska güldü. "Her zaman, ama asla seninki kadar tatlı dudaklardan değil."

Yanaklarım alev aldı. "Biz zaten seks yaptık. Beni neden evine sürüklediğini anlamıyorum."

"Çünkü bana borçlusun."

"Sana borçlu muyum? Ne?" Parayı defalarca söylemişti ve süper pahalı kol düğmelerini geri almıştı.

"Bir ceza."

Gözlerim büyüdü. Dudaklarımı yaladım. "Ne demek istiyorsun, bir... ceza mı?"

Başka bir trafik ışığında durduk. Uzandı ve elini boynuma dolayarak beni kendine çekti. "Kol düğmelerimi rehin verdiğin için seni affetmiş olmam, bunun için seni cezalandırmayacağım anlamına gelmez." Dikkatini yola vermeden önce beni dudaklarımdan sertçe öptü.

Yanılma ihtimalime karşı kapı kolunu çektim. Kilitli.

Araba kükreyerek karanlık geceye doğru ilerledi.

OceanofPDF.com

CHAPTER 8

V *aska*

MICHIGAN AVENUE'den dönerek Huron Caddesi'ne çıktım ve sadece iki blok sonra arabayı binamın yeraltı garajına yönlendirdim. Park ettikten sonra aceleyle arabanın etrafından dolaşıp Mary'nin yanına gittim, kaçmayacağından tam olarak emin değildim. Sanki ıssız bir yerdeydik ve onun tek seçeneği bendim. Evim Chicago şehir merkezindeydi. Eğer kaçmak isterse, saniyeler içinde garajdan çıkıp bir taksiye binebilirdi.

Kapıyı açtım ama Mary oturmaya devam etti.

"Mary."

Cevap vermedi. "Mary,
arabadan in."

Başını çevirmeden, "Bir kez daha itirazımı yinelemek ve beni eve götürmenizi resmen talep etmek " dedi. Gülümsememi bastırarak cevap verdim: "Resmi talebiniz değerlendirmeye alındı ve reddedildi. Şimdi seni sürüklemeyi önce arabadan in.

dışarı çıkar, eteklerini kaldırır ve seni bu arabanın kaputunda beceririm." Nefes nefese kaldı ve bana döndü. "Buna cesaret edemezsin."

Ona taş suratlı bir bakış attım. Mesajı aldı ve arabadan indi. Bir elimi beline koyarak onu üst katlarda evi olan kiracılar için ayrılmış özel asansörlere yönlendirdim.

Parlak pirinç asansör kapıları kapanırken, bana doğru yan gözle bir bakış attı. "Bunu gerçekten yapmış olamazsın, değil mi?"

Omuz silktilim. "Garajın her yerinde birkaç kamera var, yani seni çıplak gören güvenlik görevlisini bulup öldürmem gerekirdi ama evet."

Başını iki yana salladı. "Şaka yapıp yapmadığını anlayamıyorum."

Ona baktım. Kahretsin, çok sevimli görünüyordu. Kırmızı ruju bulaşmış, özellikle de hâlâ pembe olan yanaklarıyla iyice öpülmüş bir görünüm veriyordu. Ama özellikle beni kendine çeken gözleri oldu. En büyüleyici renkteydiler. Çoğunlukla koyu maviydi, ama onu doğru ışıktaki ya da doğru ruh halinde yakalarsanız, şaşırtıcı bir çivit mavisine dönüşüyorlardı. Çok etkileyiciydiler, her duygusunu ele veriyorlardı. Şu anda, korku ve arzunun heyecan verici bir karışımıyla parlıyorlardı.

Ona göz kırptım ama bir şey söylemedim.

Evime girdiğimizde garip bir şekilde gergindim. Buraya ilk kez bir kadın getirmiyordum ama ilk kez hoşlanıp hoşlanmadıklarını umursuyordum. Anahtarlarımı ve cüzdanımı girişteki masanın üzerinde duran mermer kaseye attım ve Mary'nin de beni takip etmesini bekleyerek içeriye doğru yürüdüm.

Ana mekâna girdiğimizde nefesi kesildi. Binanın bütün bir katını kaplayan çoğunlukla açık bir kat planıydı. Doğruca pencere duvarına doğru yürüdü ve aşağıdaki şehrin parıldayan ışıklarına baktı.

Başını önce sola sonra sağa çevirerek, "Burası tam anlamıyla pencerelerden oluşan bir duvar mı?" diye sordu.

Başımı salladım.

"Yatak odasında ve banyoda bile mi?"

Tekrar başımı salladım.

Gülümsedi ve büyüleyici manzaraya geri döndü. Karanlık olmasına rağmen, Navy Pier'e vuran Michigan Gölü'ndeki dalgaların oluşturduğu beyaz dalgalar seçilebiliyordu. "Bu çok havalı! İnsanlar içeriye görebiliyor mu?"

"Hayır, camları renklendiriyorlar," diye cevap verdim, evimi beğenmiş görünmesinden inanılmaz derecede memnun olmuştum.

Dikkatini oturma odasına çevirdi, sonra mutfaka, oyun odasına ve kütüphaneye doğru yürüdü ve geri döndü. O etrafı keşfederken ben de şarap barından bir şişe Château Margaux seçtim ve bize iki kadeh doldurdum.

Mermer mutfak adasında bana katıldı. "Neden her şey bu kadar beyaz?"

Etrafıma bakındım. "Ne demek istiyorsun? Renk var."

Güldü. "Siyah beyaz fotoğraflar, açık konuşmak gerekirse, renkli sayılmaz," ellerini havaya kaldırıp tırnak işareti yaptı, "renkli. Beyaz bir kanepeniz, sandalyeleriniz, halılarınız, tüm mumlarınız ve dekorunuz var. Kütüphane bile beyaz kitap raflarıyla beyaz. Hayatımda hiç *beyaz* bir kütüphane görmemiştim. Kitapları beyaz deriyle yeniden ciltlemediğinize şaşırdım."

Söylediklerini düşünürken şarabımdan bir yudum aldım. Hiç kimse sorma zahmetine girmemişti, bu yüzden kendimi açıklamak zorunda kalmamıştım ama nedense Mary'ye anlatmak istiyordum. "Bunu yüksek sesle söylemek saçma geliyor ama ben Rusya'da yaşayan bir çocukken her şey çok zordu. Hiç para yoktu. Rejim yıkılana kadar ailem servetini geri kazanamadı. O zamana kadar sahip olduğumuz her şey yırtık pırtık, kullanılmış ya da kirliydi. Artık param olduğu için her şeyin her zaman yeni ve temiz hissettirmesini istiyorum."

Bakışlarını indirdi ve ellerine baktı.

Eğildim ve çenesini kaldırdım. "Sorun nedir, *krasotka*?"

İç çekti. "Çocukluğunuzdan gelen üzücü ve sevimli bir neden beklemiyordum. Kan sıçramasını bu şekilde görmenin daha kolay olduğunu söylemeni bekliyordum ve şimdi bunu düşündüğüm için kendimi suçlu hissediyorum."

Güldüm ve kristal şarap kadehini ona doğru ittim. "İç."

Gözleri büyüdü ve sanki ona bir fincan zehir vermişim gibi bana baktı. "Yok artık! Bu kırmızı şarap."

"Yani?"

"Burada kırmızı şarap içmiyorum! Ya bir yere dökülürse?" "O zaman başka bir tane alırım."

Başını salladı ve bardağı bana doğru geri itti.

Tek kelime etmeden, göl ve şehir manzarasını görecektir şekilde konumlandırılmış beyaz koltuğuma doğru yürüdüm ve bardağımı üzerine tuttum.

Mary haykırdı, "Hayır!"

Onu görmezden gelerek, içindekileri doğrudan kumaşın üzerine döktüm ve kalıcı olarak lekeledim. "Şimdi daha iyi hissediyor musun?"

Gülerken ağzını kapattı. Güldüğü zaman çok güzeldi. Bunu ona daha sık yaptırmayı unutmamalıydım. "Bunu yaptığına inanamıyorum."

"Şimdi benimle bir içki içer misin?"

Bardağı aldı ve bir yudum almadan önce sessiz bir kadeh kaldırdı. "Biliyor musun, votkaya geçebilirdik."

Alnıma vurdum. "Şimdi sen söyle. Ben acıktım. Yemek yedin mi?"

"Dersler arasında bir paket Ruffles Ekşi Krema ve Çedar patates cipsi sayılır mı?"

"Hayır."

"O zaman, hayır."

Kadehini alarak iki kadehi de tezgâhın üzerine bıraktım ve elini tutarak onu yıkık kanepenin yanından geçirip yatak odalarına giden koridora yönlendirdim. İlk kapıyı açtığımda geri çekildi. "Dinle, ben..."

"Sakin ol. Burada kal."

Oradan ayrıldım ve Rusya Milli Hokey Takımı'nın uzun kollu formasıyla geri döndüm. Koyu kırmızı rengi ve göğsündeki altın renkli çift başlı kartalıyla onun rengine mükemmel bir şekilde uyacaktı. O kadar küçük bir şeydi ki neredeyse dizlerine kadar düşecekti. "Bunu giy. Daha rahat edersin."

O itiraz edemedi odadan çıktım ve bir çift gri eşofman altı ve beyaz bir tişört giydiğim ana süite döndüm. Çıplak ayaklarımla koridordan mutfığa doğru ilerlerken, ocağın üzerine bir tava koyup tereyağını eritirken ihtiyacım olan malzemeleri buzdolabından çıkardım.

Sonunda ortaya çıktığında bir kaptan, un, şeker, tuz ve tam sütü çırpıyordum. Durup bakarken elim hareketsiz kaldı.

Başını eğdi ve bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırırken formasının eteklerini çekti. "Bu iyi görünüyor mu?"

Muhteşimdi. Bunun için başka bir kelime yoktu. Yüzündeki makyajın geri kalanını temizlemişti. Fildişi teni parlıyordu. Dudaklarını ilk kez kırmızı ruj ya da ruj lekesi olmadan görüyordum. Dudakları aslında yumuşak, soluk bir pembeydi. Meme uçlarıyla aynı renkteydi. Rockabilly buklelerini ve eşarbını saçlarından çıkarmış, dalgalar halinde omuzlarına dökülmeye bırakmıştı.

Ve bu çarpıcı yaratığı en sevdiğim hokey forması içinde görmek göğsümün sahiplenme ihtiyacıyla gerilmesine neden oldu. Daha önce hiçbir kadınla bu tür bir yakınlık yaşamamıştım ve sonunda çekiciliği görüyordum.

Kaseyi tezgâhın üzerine koyarak ona doğru ilerledim. Ellerimi boynunun iki yanına koydum ve başını geriye doğru yatırdım. Tek bir kelime bile etmeden, bir sonraki nefesimden daha çok onu tatmaya ihtiyaç duyarak ağzını kaptım. Dilimi onun dilinin etrafında döndürerek onu yukarı kaldırdım ve çıplak bacaklarını belime doladım. Döndüm ve hiç ara vermeden onu tezgâhın üzerine yatırdım.

öpücük. Bir elimi beline koyarak onu öne doğru çektim ve sikimi göbeğine sürtmeye başladım. Ellerini saçlarımda hissetmek beni neredeyse çıldırtıyordu. Muazzam bir itidal göstererek serbest kaldım.

Onun için hâlâ planlarım vardı ve bu planlar arasında onu bu akşam ikinci kez bir tezgâhın üzerinde becermek yoktu. Onu yatağımda istiyordum ama önce onu beslemem gerekiyordu. Ona bir kadeh şarap uzattım ve malzemelerimi hazırlamaya koyuldum.

Aşağı atlamaya çalışmak yerine bacak bacak üstüne attı ve tezgahın üzerinde kaldı. Daha önce yırttığım için külot giymediğini bilerek bacaklarının arasına bakmaya çalıştım, ama fark etti ve azarlayıcı bir bakışla jarse kumaşı aşağı iterek kendini örttü.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, ben erimiş tereyağını yavaşça hamura eklerken.

"Krep."

"Ciddi

misin?" "Evet,
neden?"

"Bilmiyorum. Krep gibi daha ayakları yere basan, sıradan ve daha az süslü bir şey söyleyeceğini düşünmüştüm."

"Öncelikle," dedim, bacaklarımdan arasından sarkan ve eşofman altından dış hatları görünen sertleşmiş sikime bakarak, "benim sıradan hiçbir yanımda yok."

Bir kaşını kaldırdı ve bakışları kasıklarımın giderken sırtıttı. Şarap kadehini kaptığı gibi yanakları pembeleşti ve içindekilerin geri kalanını yuttu. Krep tavasının ısınmasını beklerken ona bir bardak daha doldurdum.

"İkincisi, krepte süslü bir şey yoktur."

Tava ısınıp eritilmiş tereyağı sürüldüğünde, hamurdan az miktarda alıp tavanın yüzeyine ince bir tabaka halinde yaydım. Hazır olduğunda çevirerek sıcak altın sarısı yüzünü ortaya çıkardım. Yaklaşık on beş kişilik bir yığın elde edene kadar bunu birkaç kez yaptım. Kalan malzemeleri buzdolabından çıkardım. Yakındaki bir dolaptan büyük bir cam tabak seçtim, kullanmadan önce üzerindeki toz tabakasını temizlemem gerekti. Evde nadiren yemek yedim ve bir kadını ağırlamak için bu kadar çaba sarf etmek bir yana, daha önce hiç bir kadın için yemek pişirmemiştim.

Kabarık katlanmış krepleri bir köşeye yerleştirdim, ortasına ekşi krema sürdüm ve biraz doğranmış haşlanmış yumurta, somon havyarı ve doğranmış taze soğan ekledim. Bu benim en sevdiğim yemeklerden biriydi, bu yüzden malzemeler her zaman elimin altındaydı.

Yemek odasına zahmetine katlanmadan olduğumuz yerde kaldık; o mutfak adasına bağdaş kurdu, ben de adaya yaslandım. İlk lokmayı onun için hazırladım ve sevimli ağzının hemen önünde tuttum. "Bunun şimdiye kadar yediğin en iyi krep olacağına söz veremem, genellikle hamurun en az bir saat dinlenmesi gerekir."

"Hayatımda hiç krep yemediğim için, bence iyisin." Lokmayı çatalla ağzına götürdüm. Çiğnerken inledi, ben dilimle yalayamadan ağzının kenarındaki küçük bir ekşi krema damlasını parmak ucuyla yakaladı. "Aman Tanrım! Bunlar çok güzel!"

Çok tereyağlı, tuzlu ve lezzetli!"

Kendi ısırığımı alırken omuz silktim. "Ne diyebilirim ki? Ben birçok gizli yeteneği olan bir adamım."

Başını eğdi ve sanki beni farklı görüyormuş gibi bana baktı. "Kesinlikle öylesiniz, Vasili Lukovich Rostov. Bunun lezzetli olduğunu Rusça nasıl söylersiniz?"

Dudaklarının arasından bir parça daha geçirdim. "*Eto vkusno.*" Tekrarladı, "Eetav... vos... co."

"Ağzıma dikkat et. Et... af... koos...na."

"*Eto vkusno,*" dedi, ikinci kez mükemmel bir şekilde .

Ona bir lokma daha yedirdim. "Doğuştan yeteneklisin. Sana daha fazla Rusça öğretmem gerekecek."

"Ne gibi?" diye sordu, gözlerinde alaycı bir ışık vardı.

Daha yakına eğildim ve dudaklarını hafifçe öptükten sonra, "*Potseluy menya* gibi," dedim.

Geri çekilip ağzıma bakarak, "Bu ne anlama geliyor?" diye sorduğunda biraz nefessiz kalmıştı.

"Sana göstermeyi tercih ederim." Sonra bir hırıltıyla ağzına sahip oldum. Ellerimi ipeksi saçlarının arasına sokarak, ağzını yağmalarken başını sabit tuttum.

Onu tezgahdan kaldırdım ve yatak odama taşıdım. Onu yatağın ortasına yerleştirdikten sonra uzaklaştım ve yakındaki bir büroya geçtim. Üst çekmeceyi açtım ve katlanmış siyah deri bir kemer çıkardım. Kalın ve ağırdı ama tekrar tekrar kullanıldığından yumuşaktı. Ağırlığını avucumun içinde test ettim.

Bu aile içi yakınlaşma bana Mary'nin farklı ve çok özel olduğunu kanıtlamıştı. Hayatımda ilk kez bir kadınla gerçek bir ilişki kurmak istiyordum ama bu işe yarayacaksa, Mary'nin

kurallarına uymayı öğrenmelisin. Kol düğmelerimi köhne bir tefeci dükkanında satmak ya da akşam planlarımızdan vazgeçmek gibi numaralar yapmasına müsamaha gösterilmeyecekti. Benimle birlikte olması onu düşmanlarımın saldırılarına karşı savunmasız hale getirecekti. Çok endişeli değildim; onu koruyacak kadar güçlü ve korkulan biriydim, ama sadece kurallarına saygı duyarsa. Onun nerede olduğunu bilmek, sahiplenici ya da kontrolcü olmamla ilgili değildi, dürüst olmak gerekirse bunun bir parçasıydı, ama esas olarak onu güvende tutmakla ilgiliydi.

Ben de birkaç ipek kravat aldım ve yatağa doğru döndüm.

Mary elimdeki kemeri gördü ve doğrulup oturdu. Dizlerini altına çekip yatağa geri , temkinli bakışları ellerimden yüzüme kaydı. "Neler oluyor, Vaska?"

Derin bir nefes aldım. "buraya cezalandırmak için getirdiğimi söylemiştim." Ağzı açık kaldı. Bir anlık şaşkın sessizlikten sonra konuştu. "Ben gidiyorum."

"Hayır, değilsin."

"Beni isteğim dışında burada tutamazsınız."

"Evet, yapabilirim ama ikimiz de burada kendi isteğinle bulunmadığınızı biliyoruz."

"Beni yaramaz bir çocuk gibi cezalandırmana izin vereceğimi sanıyorsan, aklını kaçırmışsın demektir."

"Bu gece bana açıkça meydan okudun, Mary. Bu cezasız kalamaz."

Kollarını önünde salladı. "Kendini duyuyor musun? Kulağa ne kadar aşırı çalgınca geldiğini duyuyor musun?"

"Artık benim dünyamdasın. Benim dünyam seninkinden farklı işliyor. Kurallar var. Uyulması gereken kurallar, yoksa."

"Bu saçmalık. Senin dünyana sürüklenmeyi hiç istemedim. Evde kendi işime bakıyordum. *Sen kendini benim dünyama zorla soktun.*"

"Ne olursa olsun, artık buradasın ve burada kalacaksın."

Yataktan çıkmaya çalıştı. Önünde durarak elimi boynuna doladım. Sakinleşti.

"Bunu olması gerekenden daha zor hale getirme, *krasotka*. Bu yatak odasından çıkmaya izin vermeyeceğim. Bana boyun eğ."

Tek bir damla gözyaşı yanağından aşağı yuvarlandı.

CHAPTER 9

M*ary*

TITREMEMİ DURDURAMIYORDUM.

Bunu neden yapıyordum? Kendime bunun beni zorladığı için olduğunu söyleyebilirdim ama bunun tamamen doğru olmadığını biliyordum. İçgüdülerimden başka bir nedenim olmamasına rağmen, içimden bir ses Vaska'nın kalpsiz bir canavar olmadığını söylüyordu. Beni gerçekten zorlayacağını düşünemezdim.

Elbette fiziksel olanın ötesinde pek çok güç türü vardı.

Üzerimdeki büyüleyici psikolojik etkisi vardı. Bu adamda beni dizlerimin üzerine çökerten bir şey vardı.

Şimdi kendimi yatağının ortasında yüzüstü çıplak yatarken bulmuştum. Sağ bileğimin etrafındaki ipek kayışı sıkıp yatağın direğine sabitlediğinde haykırdım. Sol bileğim zaten bağlıydı. Daha fazla sessiz gözyaşı dökülürken gözlerimi sıkarak kapattım.

Sırtıma dokunmasıyla irkildim. Bu onun eli değildi. Yumuşak ve sıcaktı ama sertti. Oh, Tanrım. Kemerdi. Vücudum titredi.

"Neden cezalandırılıyorsun Mary?" diye sordu yumuşak ama dikkatle kontrol edilen bir tonda.

Başımı yastığına gömerken başımı salladım. Kolonyasının kumaşa sinen baharatlı kokusu tuhaf bir şekilde rahatlatıcıydı.

Kemer kışımın okşadı. "Sana bir soru sordum, Mary."

"Bilmiyorum," diye boğuk bir ses çıkardım.

Hiç ses yoktu, derinin deriye değdiği bir fısıltı bile yoktu. Uyarı yoktu.

Deri kemer kıcıma indi. Ağzım açıldı ama derim kızgın iğnelere dönüşürken çığlık atamadım. Bileklerimi çektim. Kemer bana ikinci kez vurdu.

"Bana yalan söyleme, Mary. Şimdi, neden cezalandırılıyorsun?" "Çünkü kol düğmelerini rehin verdim."

Kemer üst baldırlarıma çarptı. "Yanlış."

Alçak sesle feryat ettim ve umutsuzca ona istediği cevabı vermeye çalıştım. "Çünkü sen geldiğinde evimde değildim."

Kalçalarımı çevirmeye çalıştım ama eli sol ayak bileğime dolandı ve vücudumu yerinde tuttu. Kemerin deri dilini acımasızca kış yanaklarıma tekrar tekrar vurdu.

Çığlık attım ve ağladım. "Ne istediğini bilmiyorum! Dur! Dur!"

Avucunu cezalandırılmış tenime sürttü. Dokunuşu yatıştırıcı olmaktan çok tehdit ediciydi. "Bana itaatsizlik ettiğin için cezalandırılıyorsun."

Bağlarımı çekiştirirken vücudum titriyordu. Kıcım ve kalçalarım . En ufak bir hareket bile acıyı daha da artırıyor gibiydi. Yatak eğildi. Omzumun üzerinden bakma riskini göze alarak, onun kalçalarımın arasında diz çöktüğünü gördüm. Kıyafetlerini çıkarmıştı. Tek görebildiğim kalın kasları, korkunç dövmelemleri ve bacaklarının arasında canlanan canavardı. Gözlerimi kapattım. Beni bu şekilde becermeyi nasıl düşünebilirdi? Islanmamın imkânı yoktu. Cehennem gibi acıtacaktı. Ona yalvarsam durur muydu?

Amıma bir şey dokundu ama bu onun parmakları değildi. Bir kolunun üzerinde durarak vücuduma doğru eğildi ve kemeri incelemem için havaya kaldırdı. Siyah derinin üzerinde koyu, ıslak bir leke vardı. Benim uyarılmam.

"Görünüşe göre bebeğim acıyı seviyor," diye kulağımı tırmaladı.

Başımı utançla gömdüğümde yastığı cevabımı boğdu. "Hayır. Hayır, istemiyorum."

"Bana yine yalan söylüyorsun ve bunu kanıtlayabilirim."

Kalçalarının üzerinde yükseldi ve parmaklarıyla amımı okşadı, sonra sert bir şeyin göt deliğine bastırıldığını hissettim. Sarsıldım. "Hayır! Yapma!"

Yalvarmalarına rağmen başparmağını derinlere soktu. Acı içindeydim. Aşağılanma da istenmeyen izinsiz giriş kadar acı veriyordu. Başparmağını içeri ve dışarı itti. Tırnaklarını avuç içlerime geçirirken bacaklarını tekmeledim.

"Kötü bir kız olduğunu kabul et."

Hiç tereddüt etmeden, işkencemi sona erdireceğini umarak istediğini yaptım. "Ben kötü bir kızdım."

"Peki kötü kızlara ne oluyor?"

Burnumu çektim.

"Cezalandırılıyorlar."

İki parmağını hâlâ acıyan amıma sokarken başparmağını da derine itti. Bu kadar acı veren bir şey aynı anda nasıl bu kadar iyi hissettirebilirdi? Doldurulmuş, hükmedilmiş ve bunalmış hissediyordum. Sadece ayaklarının dibine çökmek ve ne isterse ona boyun eğmek istiyordum. Bu fikir beni dehşete düşürdü.

Başparmağını kıcıma gömülü tutarken parmaklarını amıma sokup çıkarıyordu. Sert kalçaları kalçalarımı bükmemi veya bacaklarımı kapatmamı engelledi. Sonra serbest eliyle bana şaplak attı.

"Bana yine itaatsizlik mi edeceksin?"

"Hayır," diye bağırdım. O anda her şeyi itiraf edebilir ve ona her şeyi anlatabilirdim.

"Bana benim olduğunu söyle."

"Lütfen, Vaska. Yapamam. Bu... bu çok fazla."

Saçlarımı çekti, kafa ve omurgama keskin bir acı gönderdi. "Söyle bana," diye bağırdı.

"Ben seninim! Seninim." Hastalıklı ve çarpık olanın ötesinde, yalan bile söylemiyordum. O anda tamamen onun olmuştum. Bedenen ve ruhen bana sahipti.

Parmaklarını serbest bırakıp klitorisimi çimdiklediğinde sırtım eğildi. İsteğim dışında, orgazm bedenimden çılgık gibi

Hayatımın en yoğun, en aşırı duygusal ve fiziksel boşalmasıydı. Ve o anda, beni buna zorladığı için Vaska'dan öfkeyle nefret ettim. Hiçbir şeyi bu kadar derinden, bu kadar bütünüyle hissetmek istememiştim. Bu çok fazlaydı. Zihnimde bir cam kırıldı, parçalar bir daha asla bütün olmayacaktı. İşte bu. İşte endişelendiğim, onun gibi bir adamla birlikte olmaktan korktuğum şey tam da buydu. Biliyordum, içgüdüsel olarak biliyordum, sağlam bir şekilde hayatta kalamazdım. Bu yatak odasından bir daha onu görmemek üzere çıksam bile, asla eskisi gibi olamayacaktım. Hiçbir kadın böyle bir adamdan sağ çıkamaz. Benimle işi bittiğinde geride sadece bir kabuk bırakarak beni bütünüyle yutacaktı. Ve ben ona boyun eğerek beni yok etme gücünü ona vermiştim.

Sonrasında şiddetle sarsıldım; dişlerim bile takırdadı. Bileklerimi bıraktığında zar zor hissettim. İkimizin de üzerine bir battaniye çekti ve

Beni arkadan vücuduna yaklaştırdı.

Tırnaklarımla ona . "Bırak beni! Senden nefret ediyorum! Senden nefret ediyorum!"

Göğsünü pençeleyerek kan akıttım. Bileklerimi yakaladı ve kollarımı başımın üzerine çekerek bedenimi kendi ağırlığının altında sıkıştırdı. Ağzı benimkinin üzerine çöktü ve itirazlarımı yuttu. Dudaklarımı kopardım, ağlarken yüzümü boynuna gömdüm.

Bileklerimi bıraktı ve yana doğru yuvarlanırken başımı kucakladı, beni kendine yakın tuttu. Başımı öperken ve saçlarımı okşarken bana Rusça fısıldadı. *"YA tak vinovat, krasotka. YA nikogda ne khotel, chtoby eto proizoshlo. YA ne mogu eto ob 'yasnit', no ya znayu, chto ne mogu otpustit' tebya seychas."* Sonra onun dilini konuşmadığımı hatırlayarak tekrarladı: "Çok üzgünüm. Bunun olmasını asla istemezdim. Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum ama şimdi gitmene izin veremeyeceğimi biliyorum."

Geri itmeye çalıştım ama kolları beni sıkıca sardı. Uzanıp yüzümü kavradı ve başparmağıyla gözyaşlarımı sildi. Dudaklarım titredi. "Evet, yapabilirsin. Beni bırakabilirsin. Daha yeni tanıştık. Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

"Daha fazlasını bilmek istediğimi bilecek kadar biliyorum." "Ama neden? Neden ben?"

Başını yavaşça salladı. "Bunu açıklayamam. Sende beni çağıran bir enerji, bir kıvılcım var. Seni ilk gördüğüm anda bunu hissettim."

Gözlerim yine yaşardı. "Kalbimi , değil mi?"

Gözleri sertleşirken dudakları inceldi. Yine de beni şok eden bir dürüstlikle cevap verdi. "Evet."

Ellerimi yüzüne dokunmak için kaldırdım ve yalvardım: "O zaman bunu bana neden yapıyorsun? Neden beni kovalıyorsun? Bu iş çok ileri gitmeden, ikimiz için de çok geç olmadan çekip gitmeme izin ver."

Sıcak avucu elimin üzerine yerleşti ve gözlerimin içine derin derin baktı. "Ağ."

Bunun bir hayır olduğunu anlamak için Rusça bilmeme gerek yoktu. Artık çok geçti. Ben çoktan onun olmuştum.

CHAPTER 10

M*ary*

TELEFONUM TEZGÂHIN ÜZERİNDE ÇALDI.

Görmezden geldim.

Güvenlik sisteminin kullanım kılavuzunu yaklaştırdım. "Burada yıldız ve pound tuşlarına aynı anda basmanız gerektiği yazıyor, sonra yirmi rakamını girin, sonra kurulumcunun dört haneli kodunu girin, sonra yıldız doksan dokuz'a basın."

Omzumun üzerinden, artık resmen anakart olarak adlandırdığımız şeyin önünde duran Emma'ya baktım. Hayal kırıklığı içinde ellerini havaya kaldırdı. "Ciddi olamazsın. Gerçekten böyle mi yazıyor?"

Kitabı aldım ve ona doğru yürüdüm. "Yemin ederim, kendin gör."

İkimiz de evde yeni güvenlik sistemimizi anlamaya çalışıyorduk. Emma bana Dimitri'nin bu sabah erkenden bir telefon aldığını ve iş için aniden şehirden ayrılmak zorunda kaldığını anlattı. Ona, erkek arkadaşına telefon geldiğinde Vaska ile arabada olduğumdan bahsetmedim.

Geceyi onunla geçirdikten sonra Vaska beni eve götürüyordu. Duygusal patlamamdan sonra gecenin geri kalanında bana sıkıca sarılmıştı.

Garipti. Daha önce de bir erkekle geceyi geçirmiştım elbette ama Vaska ile farklıydı. Açıklaması zordu. Geçmişte birkaç kez ve çok , sadece birinin yanında uyumuştım. Vaska ile birlikte, onun koruyucu kucağında uyuyordu. Tek bir an bile yoktu

Bütün gece onun belimdeki kolunun ya da yanımdaki bedeninin farkında değildim. O kadar sıcak ve rahattı ki kendimi güvende ve sevilmiş hissetmemek çok zordu. Ve en tehlikeli şey de buydu. Onunlayken güvende değildim ve sevilmediğimden de emindim. Vaska'ya aşık olmama izin vermek, Buffy'nin Spike'a aşık olması gibiydi. Her türlü yanılttı ve herkes sonunun iyi bitmeyeceğini biliyordu. Öyleyse neden yaptım? Neden bir insan kötü çocuğa aşık olur? Hızlı yolculuğun heyecanı için, kesinlikle kaçınılmaz kaza için değil.

Vaska sadece romantik bir kötü çocuk değildi, *kötü bir adamdı*. Bu sabah önce tanımadığı bir adamla, sonra da Dimitri ile yaptığı telefon konuşması bunu kanıtlıyordu. Karadan havaya füzelerin ve beş yüzden fazla Winchester Magnum keskin nişancı tüfeğinin Fas' sevkiyatının gecikmesiyle ilgili bir şeyler vardı. Hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordum. Vaska'nın gözümün önünde yaptığı süper yasadışı silah anlaşması hakkında açıkça konuşacak kadar rahat hissetmesi mi, yoksa benim umurumda değilmiş gibi görünmem mi? Muhtemelen tüm konuşmanın gündelik iş havasıydı. *Pelerin* ve hançer, şiddet tehditleri ya da *Godfather*'dan alıntılar yoktu. Aslında sözleşme ödemeleri, nakliye konteynırları ve liman idaresinin evrakları hakkında oldukça sıkıcı bir konuşmaydı.

Emma okurken telefonum tekrar çaldı. Zil sesini kapatmış ve titreşime almıştım. Tamamen kapatacak kadar cesur değildim.

Emma bana bir bakış attı ve telefonuma doğru başını salladı. "Bu başka bir mesaj mı?"

Güvenlik kılavuzunu inceliyormuş gibi yaptım.

"Evet." "Bakmayacak mısın bile?"

"Hayır."

Telefon yine tıkırdadı. Bu sefer tıkırdamaya devam etti.

Emma tekrar konuştu. "Bu bir telefon görüşmesine benziyor." Başımı salladım. "Muhtemelen."

"Ve sen de cevap vermeyeceksin öyle mi?"

"Hayır."

"Bana neler olduğunu anlatmak ister misin?"

El kitabını yere bıraktım. "İş için hazırlanmaya başlamalıyım. Bu gece yardıma geliyorsun, değil mi?" Konuyu değiştirmeye çalışarak sordum.

Bu gece Last Call Bar'da barmen olarak vardiyam vardı ve patronum eleman sıkıntısı çekeceğimizi söylediği için Emma bana yardım etmeyi kabul etti

ve orada içki içen ve genellikle iğrenç davranan büyük bir ilaç pisliği partisi vardı.

Emma'nın gözleri kısıldı. "Bana söylemediğin şey ne?"

Tereddüt ettim.

Elleri kalçalarına giderken başı yana doğru eğildi. "Hadi ama! Sana Dimitri'nin..." sesini alçalttı ve komplocu bir tonda devam etti, "dün gece bana nasıl *şaplak attığını* anlattım. Ve sen benimle paylaşmayacak mısın? Bu hiç adil değil!"

O haklıydı. Ona söyleyememem için hiçbir neden yoktu. Sadece beni engelleyen bir şey vardı. Buffy'nin ilk başta arkadaşlarına Spike'tan bahsetmemesi gibi. Belki de benim için yanlış olduğundan ve kalbimi kıracağından emin olduğum bir adamla ilişkiye girdiğim için yargılanmaktan korkuyordum.

Mutfağa döndüm ve iki shot bardağı Jose Cuervo şişesini çıkardım. Emma kiler dolabından Doritos aldı.

İkimize de birer shot doldurdum. Kadehlerimizi kaldırdık ve sonra ucuz tekilayı fondip yaptık.

Derin bir nefes aldım. "Dün gece tek gecelik bir ilişki yaşadım." Emma bize ikinci bir doldurdu. "Seni sürtük!" diye güldü.

Şaka yaptığını biliyordum çünkü Dimitri'yle ilk tek gecelik ilişkisini itiraf ettiğinde ben de ona şaka yollu böyle seslenmişim. "Tüm kirli detayları istiyorum." diye devam etti.

Sırıttım. "Diyelim ki tek *şaplak yiyen* sen değildin," diye eğildim ve bir nacho cipsi ısırmadan önce, daha önceki komplocu fısıltısını kullanarak, "dün gece *şaplak yediğini*" itiraf ettim.

Emma avucunu tezgâha vururken sevinçle haykırdı. "Sapık bir tarafı olan tek kitap ineği olamayacağımı biliyordum."

Omuz silktim. Tezgâhın üzerine eğildi ve "Kimdi ?" diye sordu.

"Asla. Söylemeyeceğim."

"Bana söylemek zorundasın!" "Hayır."

Ona söylemenin zamanı değildi. Dimitri ile yaşadığı şeyin gerçek olduğu ve meşru bir ilişkiye dönüşebileceği açıktı. Erkek arkadaşının iş ortağını becerdiğimi söyleyerek bunu bulandırmanın bir anlamı yoktu. Bu sadece işleri karmaşıktırır, özellikle de kaçınılmaz kaza geldiğinde.

"Bunun bir yüksek lisans öğrencisi olamayacağını biliyorum. O ineklerden hiçbirinin yatakta *benim kötü kızım mısın* şaplaklarını atacak cesarete sahip olduğunu hayal bile edemiyorum," dedi Dimitri'nin derin sesini ve Rus aksanını taklit ederek.

Başımı eğip dikkatimi mükemmel Dorito cipsini seçmeye verdiğimde yanaklarım alev alev yanıyordu.

Aptal değildi. Tekrar yüksek sesle gülerken eliyle ağzını kapattı. "Aman Tanrım, seni sürtük! Gizemli adamın yatakta söylediği buydu, değil mi? Değil mi? İtiraf et!"

Konuşmasını engellemek için ağzına bir çip soktum. "Güzel. Evet, diğer edepsiz şeylerin yanı sıra bunu da söyledi."

Emma'nın gözleri parladı. "Çok seksi, değil mi? Özellikle de kızgınmış gibi hırladığında, ama aslında o kadar da kızgın olmadığını biliyorsun, ama tekrar hırlayıp hırlamayacağını görmek için onu daha da kızdırmak istiyorsun."

Başımı ellerimin arasına gömdüm ve inledim. Kafamı kaldırmadan, "İşte tam olarak böyle bir şey. Neyimiz var bizim?"

Emma başka bir çip seçerken omuz silkti. "Bir şey yok. Daha birkaç saat önce küçük bir sapkınlıktan zevk almanın yanlış bir şey olmadığını kendin söyledin."

Kafamı kaldırdım. "Evet, ama o zaman *sen vardın*."

"Bu da ne demek oluyor? Sadece benim için mi geçerli? Buna inanmadığını mı söylüyorsun?"

İçimi çektim ve Emma'nın doldurduğu kadehe uzandım. Bundan sonra gerçekten sadece bir tane daha içebilirdim. Bir saatten kısa bir süre içinde işe gitmem gerekiyordu ama bu konuşmayı tamamen ayık bir şekilde atlatmam mümkün değildi. "Hayır, sadece duyman gerektiğini düşündüğüm şeyi söylüyordum, ama sapık bir tip olduğumdan emin değilim."

Emma başını eğdi ve bana baktı. "Kot pantolonla kırmızı topuklu ayakkabılar giyiyorsun ve akla gelebilecek her türlü hayvan desenli elbiseye sahipsin, ama sapık bir tip olduğunu düşünmüyor musun?"

"Düşündüğümden çok daha yoğun geçti. Garip bir şekilde neredeyse katartıktı."

Bilgece başını salladı. "Bunu kesinlikle anlıyorum."

"Yine de filmlerde görüldüğü gibi değil. Sadece küçük bir tokat ve gıdıklama olması gerekiyor, hepsi eğlence için. Bu adamın dün gece bana yaptığı şey... masum bir tokat ve gıdıklamadan çok daha fazlasıydı diyelim."

"Beğendin mi?"

"Ne?"

"Beğendiniz mi? Beğendiysen başka hiçbir şeyin önemi yok."

"İşte bu, nasıl hissettiğimden emin değilim. Seksi ama bunaltıcıydı ve zaman zaman biraz korkutucuydu ve bittiğinde kaçmak mı, gözlerini oymak mı yoksa onu öpmek mi istediğimden emin değildim." Shot'ı içtim ve tekilanın yakıcılığının tadını çıkardım, acının netlik getireceğini umuyordum.

Emma bir an söylediklerimi düşündü. "Belki de yanlış yapmıştır?"

Vaska'nın yatak odasında beceriksiz olduğunu düşünmesi fikri beni boğacaktı. Emma beni durdurmak için sırtımı sıvazlamak zorunda kaldı. Gözyaşlarımı silerek, "Hayır. Güven bana, doğru yaptı." diye cevap verdim.

Telefonum yine çaldı. İkimiz de ona baktık. Sonra tekrar tıkırdadı. Bakışlarındaki niyeti görünce ben de onunla aynı anda telefona atladım. "Sakın buna cüret etme!"

"Bırak da bakayım!" diye bağırdı telefonun kontrolü için güreşirken.

Elinden kaptım ve göğüs dekoltemin içine soktum.

Suratını astı. "Oyunbozan." Şişeye uzandı ve bize son bir shot doldurdu. "Sorulacak tek bir şey kaldı... WWBD?" Bardağı bana doğru uzattı.

Buffy ne yapardı?

Hayatın birçok ikileminin bu programla çözülebilmesi gerçekten inanılmazdı.

Güldüm ve cevap verdim, "Spike'ın beynini dağıtırdı ve gerisinin canı cehenneme."

"Buffy ve Spike'a!" Birlikte içmeden önce Emma bağırdı.

İşe gitmek için hazırlanmak üzere koridordan yatak odama yöneldim. Sütyenimin içinden telefonu çıkarıp cevapsız aramalara ve mesajlara baktım. Hepsi Vaska'dan gelmişti.

Sabah 8:10. Ara beni.

8:12. Vaska'dan cevapsız arama.

8:17. Bebeğim, konuş benimle.

11:03. Öğle yemeği?

11:15 Vaska'dan cevapsız çağrı

11:17. Bir toplantıya giriyorum. Bitince ararım. aç. 15:23. Vaska'dan cevapsız arama.

15:34. *Vaska'dan cevapsız çağrı*

15:35. *Bebeğim, sana kuralları hatırlatmama gerek var mı? Telefonunu aç.*

16:07. *Mary, beni kızdırmaya başlıyorsun.*

16:28. *Vaska'dan cevapsız arama.*

16:29. *Ty moya. Pomni ob etom.*

Son mesaj Rusça'ydı. Bunun yanlışlıkla ana diline geçtiği anlamına mı geldiğinden, yoksa gerçekten sinirlendiğinde böyle mi olduğundan emin değilim. İfadeyi kopyaladım ve Google çeviriye yapıştırdım.

Sen benimsin. Bunu unutma.

Lanet olsun. Bunu ona vermeliydim. Çok seksiydi. Yine de cevap vermeyecektim. Kendimi korumak ya da aptallık olsun, Vaska'yı bir daha görmeye hiç niyetim yoktu. Bana korkak diyebilirsiniz. Hayatımın en güzel seksini kaçırdığım için aptal da diyebilirsiniz ama başka seçeneğim yoktu. Buffy'nin süper güçleri vardı, benim yoktu.

Hazırlandıktan sonra apartmandan çıkmamız on beş dakika sürdü. On dört buçuk kişi güvenlik sistemini nasıl çalıştıracağımızı bulmaya çalışıyorduk. Sonunda geç kalacağımız için vazgeçtik.

Oradan ayrılırken Emma ön taraftaki sokağa park etmiş altın rengi Ferrari'yi gösterdi.

"Sence bu kimin arabası?"

Benim, neredeyse cevap verecektim. Bu da Vaska'nın bir başka eğlenceli sürprizi olmuştu. Bu sabah arabasından inmeden önce o inanılmaz spor arabayı göstererek artık benim olduğunu söylemiş ve anahtarları bana vermeye çalışmıştı. Başta şaka yaptığını düşünmüştüm. Ciddi olduğunu öğrendiğimde inatla reddettim. İşte o zaman beni kendine çekti, anlamsızca öptü ve küçük kızı olarak şımartılmaya alışmam gerektiğini söyledi.

Bebeği.

Bayıldım.

Lanet olsun ona.

Arabanın anahtarlarını, kol düğmelerini rehin bırakarak kazandığım parayla birlikte iç çamaşırlarımın çekmecesine saklamıştım. Direksiyon başına geçmeye hiç niyetim yoktu. Beni, fakir bir yüksek lisans öğrencisi ve geleceğin öğretmenini, o altın canavarla sınıfa girerken hayal edebiliyor musunuz? Doğru zaman geldiğinde ikisini de Dimitri'ye verecek ve Vaska'ya iade etmesini sağlayacaktım. Umarım Dimitri çok fazla soru sormazdı.

Emma'ya cevap vererek, "Muhtemelen aptal bir piliç, böyle bir arabanın kendisini aştığını ve onu kullanamayacak kadar deneyimsiz olduğunu bilmeli," dedim.

Emma bana tuhaf bir bakış attı. "Ya da 4B'ye yeni taşınan şu dangalak. Hani şu *uyuşturucu satıcısı olduğumu* haykıran."

"Evet, ya da o," diye yarım yamalak kabul ettim. "Kaldırımdan bir taksi çevirelim."

Tam o sırada telefonum çantamın içinde gerçek bir kalp sesi gibi titredi. Bakmadım. Hâlâ son mesajının ateşini göğsümde hissediyordum.

Sen benimsin. Bunu unutma.

OceanofPDF.com

CHAPTER 11

M*ary*

BİR SİLAH ÇIKARMIŞTI.

Bir silah.

Lanet bir silah.

Şok olmuş nefesimi bastıramadım.

Dimitri bana döndü, gözleri kısılmıştı. Donup kaldım. Sonra omzumun üzerinden bar arkadaşım Mike'a baktı. "Sen oradaki. Biraz gürültü yap."

Mike onun emrini yerine getirmek için atladı ve mutfak personeline tencereleri birbirine vurmaları için bağırdı.

Dimitri bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Geri çekilin ve kulaklarınızı kapatın."

Mutfağın kirli beyaz yer karosu duvarına yaslanırken itaat ettim.

Kapı koluna nişan aldı ve ateş etti.

Ses beynimin etrafında yankılandı, duygularıma çarptı ve isteksiz zihnime inkar edilemez bir gerçeği dayattı. Mafyadan bir adamla çıkmak gerçekten böyle bir şeydi.

Akşam sıkıcı bir şekilde normal başlamıştı. Emma ve ben, ihtiyaç duyulduğunda hafta içi bazı akşamlar ve çoğu hafta sonu barmen olarak çalıştığım Last Call Bar'a gitmiştik. Personel sayımız az olduğundan ve büyük bir işadamı grubu dışı bir ilaç partisi için orada bulunduğundan, patronum David, Emma'yı yardım etmesi için getirdiğim için minnettardı. Emma

sık sık rastgele bir iki vardiya alırdı. Barmenlik yapmayı bilmiyordu, bu yüzden genellikle bardakları temizleyerek, limon ve misket limonlarını keserek ve arkadan likör getirerek barın arkasında bana yardım ederdi.

Her şey yolunda gidiyordu. Müşteriler, dokuz dolarlık bir biraya bir dolar bahşiş vermenin onları bir tür yüksek bahşişçi yaptığını ve onlara ücretsiz bir tur kış kapma hakkı verdiğini düşünen kabadayı pisliklerdi, ama bu üstesinden gelemeyeceğim bir şey değildi.

Sonra Dimitri, biri en sevdiği çekicini çaldıktan sonra Thor gibi görünerek ortaya çıktı.

"Nerede o?" diye sordu.

Barı tarayıp Mike'a sorduktan sonra, içki kafesinden biraz rom almak için arkaya gittiğini ama bir süredir dönmediğini fark ettik. Bir grup kıs kıs gülen salak için kaygan meme ucu shotları yapmakla o kadar meşguldüm ki fark etmemiştim bile. Barmenlikte bir numaralı kural asla barı terk etmemektir. Siktir et o kuralı. Kovulduysam, kovuldum. Zaten bu işten nefret ediyordum. Emma'nın başı beladaysa, vardiyada çalışmasını istediğim ve daha dikkatli olmadığım için benim hatamdı.

Mike'a beni takip etmesini işaret ederek bardan ayrıldık ve kalabalığın arasından hızla geçerek mutfağa açılan personel kapısından gelen ve loş ışıklı bardaki yoğun müzik, elektronik sigara dumanı ve sarhoş bedenler arasından bir fener gibi parlayan küçük floresan ışık karesine doğru ilerleyen hücum halindeki Dimitri'nin peşinden koştuk. Tam içki kafesinin kapısının kolunu tıkrıdatırken ona yetiştik.

Kilitliydi.

Neden kilitliydi?

O kapı servis sırasında asla kilitlenmezdi.

Oh, Tanrım, Emma!

Emma'nın içeride kilitli kalabileceğini doğruladıktan sonra Dimitri kapıyı yumruklayarak açılmasını istedi. Dönerek dar koridordan ana mutfağa doğru koştum ve ızgaracı aşçımızın dikkatini çekmek için bağırdım. "Phil! Phil! Phil! David'i bul. Ona acil bir durum olduğunu söyle. İçki deposunun anahtarına ihtiyacımız var."

David muhtemelen binanın diğer tarafında müdürün ofisi olarak kullanılan depoda saklanıyordu. İhtiyacımız olan anahtara sahip tek kişi oydu. Birinin içki odasını masumca kitlemesi o kadar da alışılmadık bir durum değildi. Genellikle içkileri güvence altına alarak ekstra vicdanlı davrandığını düşünen yeni bir çalışan olurdu. Sorun şuydu ki

yeni personel yoktu ve Emma hâlâ ortaya çıkmamıştı, bu da içeride olma ihtimalinin yüksek olduğu anlamına geliyordu. Birisi kapıyı içeriden kolayca açabilirdi. Emma'nın kapıyı açmıyor olması, birisinin onun kapıyı açmasını *engellediği* anlamına geliyor olmalıydı.

Konaklama sektöründe acil durum kelimesini oldukça sık kullanırdık. Patates kızartmasının bitmesi acil bir durumdu. Kredi kartı makinesinde kağıt olmaması acil bir durumdu. İşemek zorunda kalmak ve barınıza bakacak kimsenin olmaması acil bir durumdu. Neyse ki David, acil durumlar hiyerarşisinde bar tıka basa doluyken içkinin bitmesinin oldukça üst sıralarda yer aldığını biliyordu, bu yüzden her şeyi bırakıp kışını kaldırarak buraya geleceğinden ve sorgusuz sualsiz barı bizim için yeniden açacağından emindim.

Dimitri'ye yardımın yolda olduğunu söylemek için koridora geri koştum, o sırada silahını çıkardığını gördüm. Ben daha soluk soluğa kapının kolunu ateşlemiş ve kapıyı tekmeleyerek açmıştı.

Pisliğin teki Emma'yı kafesin duvarına sıkıştırmıştı. Yüzündeki dehşet ifadesi gözlerimi yaşarttı. Hiçbirimiz tepki veremedi. Dimitri adamı Emma'nın üzerinden çekti ve silahının ucunu adamın ağzına soktu. *Aman Tanrım!* Adamın kafasını uçuracaktı, tam burada ve şimdi. Tüm bu tanıkların önünde.

Omzunun üzerinden bile bakmadan bir emir verdi. "Çıkarın onu buradan."

Tüm bu şiddet sahnesi beni o kadar şaşırttı ki ilk başta tepki veremedim. Dimitri tekrar seslendi, "Onu buradan çıkarın dedim!"

Bu kez kendime geldim ve öne fırladım, kollarımı çırpanan Emma'ya doladım ve o ağlayıp Dimitri'ye uzanırken onu küçük odadan dışarı sürükledim. "Hadi ama Emma. Bunu görmene gerek yok."

"Hayır! Dimitri! Yapma, lütfen!" Elimde çırpınmaya devam etti.

Mike'a seslendim, "Mike! Bana yardım et."

Onun yardımıyla onu içki odasından çıkarıp koridora sürükledik. Emma yalvarmaya ve Dimitri'ye seslenmeye devam etti. "Onu durdurmalısın! Bunu yapamaz! Lütfen! Dimitri! Lütfen!"

Yırtık gömleği ve yaşlarla dolu gözleri midemin iğrenerek kabarmasına neden oldu. Bu benim hatamdı. En iyi arkadaşım benim yüzümden saldırıya uğramıştı. Onu daha yakın tutmalıydım. Onu korumalıydım. Bu geceki pisliklerin kontrolden çıkma potansiyeli olduğunu biliyordum, daha dikkatli olmalıydım. Neden Mike'a likör koşuları yaptırmayı düşünmemiştim?

Emma'yı barın arkasında mı tutacaktım? Yüzümden akan ve görüşümü bulanıklaştıran gözyaşlarımı sildim.

Emma kurtuldu ve koridora doğru koşmaya başladı. İçki odasının eşiğine varmadan onu yakaladım. Dimitri'nin içeride o adama ne yaptığını bilmiyordum ama iki şey biliyordum. Birincisi, o lanet yırtıcı bunu hak etmişti ve ikincisi, Emma bunu görmemeliydi.

Vücudumu onun önüne yerleştirip üst kollarına yapışarak sırtını tuttuğumda, "Dimitri, sana ihtiyacım var!" diye haykırdı. Lütfen, bunu yapma!" Yalvarışı kalbimi parçaladı.

Sonunda David yanında iki fedai ile geldi. Phil durumun kilitli bir kapının çok ötesinde olduğunu anlamış olmalıydı. Ağlayan Emma'yı kendime yakın tutarken başımla arkamı işaret ettim. Onlar geçerken ikimizi de duvara yaklaştırdım. Tam yaklaştıkları sırada, Emma'ya saldıran pislik kollarına doğru koştu. Onu sürükleyerek götürdüler. Kanlar içinde olmadığına inanamıyordum... ya da ölmediğine. Daha da ötesi, Dimitri'nin onun gitmesine izin verdiğine inanamıyordum. Sonra soğuk, sert gerçeklik yüzüme çarptı. O adamın *yaşamasına* izin vermiyordu. Sadece *gitmesine* izin veriyordu. Burada çok fazla tanık olduğunun farkındaydı. O adam sabah olmadan ölmüş olacaktı. Biraz ahlaki öfke toplamaya çalıştım ama yapamadım. Arkadaşıma saldırmıştı. Kalabalık bir barda bunu yapacak kadar küstah ve cesur olduğuna bakılırsa, muhtemelen saldırdığı ilk kadın da o değildi. Hayır. Ne kadar düşünürsem düşüneyim, o ölü gibi yürüyen puşt için en ufak bir öfke bile duyamadım.

Dimitri odadan çıktı, silahını kot pantolonunun kemerine sokmuştu. Emma elimden kurtuldu ve ona doğru koştu. Onu kucakladı. Bir dakika önce Emma'ya zarar veren adamın kafasını koparmak üzere olan, hayattan daha büyük, öfkeli bir canavardı; şimdi ise Emma'ya sarılıp başının tepesine yatıştırıcı sözler fısıldarken büyük bir oyuncak ayı gibi görünüyordu. Emma onun kucağında minicik görünüyordu, tıpkı canlı bir oyuncak bebek gibi ve yine de adamın pençeleri tarafından ezilmek yerine nazikçe, neredeyse saygıyla tutuluyordu. *Güzel ve Çirkin*'de Çirkin'in Belle'i kurtlardan kurtardığı sahnenin canlı bir versiyonunu izliyordum.

Bu aşktı. Bu adam onu seviyordu ve onun için cenneti ve cehennemi yerinden oynatırdı, bundan emindim. İzlemesi olağanüstü bir andı. Çok az anlam ifade ediyordu. Birbirlerine hiç benzemiyorlardı. Tamamen farklı iki dünyadan geliyorlardı ve birbirlerini çok az tanıyorlardı ama bu aşktı. Eğer bir aşk romanı olsaydı, adı *Kötü Adam ve Kütüphaneci* olurdu. İşte

Göğsümde hafif kıskanç bir özlem duygusu vardı. Vaska'yı ve onunla birlikte uzaklaştığım her şeyi düşündüm. Hayır, sadece uzaklaşmıyordum; tam tersine kaçıyordum. Ona bir şans vermeyerek hata mı yapıyordum?

Dimitri ve Emma bana yaklaştı.

Suçluluk duygusu beni neredeyse dizlerimin üzerine çöktürürken koluna dokundum. "Çok özür dilerim, Emma. Bilmiyordum."

Birbirimize sarıldık. "Senin hatan değildi. Beni buraya kadar takip ettiğini fark etmeliydim."

"Ben çıkıyorum. Eve gideceğiz. Sana bir banyo hazırlayacağım ve-"

Dimitri sözümü kesti. "Benimle eve geliyor."

Gözyaşlarımı sildim, rimelimi umutsuzca bulaştırmamak için kirpiklerimin üstünü değil altını silmeye dikkat ettim. "Tabii ki. Evet, muhtemelen en iyisi bu olur."

Emma itiraz etmeye çalıştı. "Ama-"

Dimitri'nin buna tahammülü yoktu. "Başın yeterince belada zaten, *moya kroska*. Beni bu konuda zorlama. Benimle eve geliyorsun."

Kolunu okşadım. "Sorun değil, Emma. Dimitri'yle gitmelisin." Doğru olan da buydu. Böyle korkunç bir deneyimden sonra kendini güvende ve korunmuş hissetmek isterdi ve Dimitri'ye karşı böyle hissettiği çok açıktı.

Emma yine de itiraz etti. "Dimitri, Mary de bir korku yaşadı. Şu anda yalnız kalmasını istemiyorum."

Başımı salladım ve Emma'ya gayet iyi olduğumu ve kendi başımın çaresine bakabilecek durumda olduğumu anlatmaya çalıştım ki Dimitri birine kısa bir mesaj yazdıktan sonra araya girdi. "Mary, arkadaşım Vaska Lukovich'i hatırlıyor musun?"

Siktir

.

Siktir

.

Siktir

.

Lütfen söylemek üzere olduğunu düşündüğüm şeyi söyleme, diye sessizce dua ettim. Boğazım düğümlendi. Konuşamıyordum, bu yüzden sadece başımı salladım, bunun bile çok fazla şey ele vermesinden korkuyordum.

"Güzel. Size eve kadar eşlik etmek üzere buraya geliyor. Ayrıca ihtiyacınız olduğu sürece burada kalacak."

Göğsümde ve yanaklarımda sıcak bir kızarıklık oluşurken başımı şiddetle salladım. Bu gerçekleşiyor olamazdı. Bütün gün Vaska'nın telefonlarından ve mesajlarından kaçıyordum. Dün geceye dair görüntüler, onun katlanmış deri kemerdeki eli ve benim cezalandırılmaya verdiğim tahrik edici tepki, zaten morarmış olan

zihin. "Buna gerek yok. Eve tek başıma gidebiliyorum. Gerçekten." Çaresizlik sesimin tiz ve gergin çıkmasına neden oldu.

Dimitri tek kaşını kaldırarak bana baktı. O biliyordu.

Yüzümün her yerindeydi.

Alnıma Sharpie kalemiyle kazımış bile olabilirim: *Arkadaşını becerdim ve şimdi ondan kaçıyorum.*

Dimitri, hiçbir tartışmaya izin vermeyen o emredici ses tonuyla cevap vermeden önce kolunu Emma'nın etrafına daha güvenli bir şekilde yerleştirdi. "Tamamdır. Geldiğinde burada olmanızı tavsiye ederim." Bakışlarımı daha da doğrudan karşılamak için eğildi. "Benim *tatlı* tavrıma sahip değil ve seni takip etmek zorunda kalırsa üzülür."

Gözlerim irileşti. "Evet efendim," diye ciyakladım kaskatı kesilmiş dudaklarımın arasından.

Dimitri ve Emma çıkar çıkmaz barın arkasına koştum ve çantamı alıp gitmek için döndüm.

David bana seslendi, "Nereye gidiyorsun? Hala bitirmen gereken bir var diyen var!"

Durdum ve yalvaran gözlerimi yakınımda duran Mike'a çevirdim. Anlayışla başını salladı. "Onu dinleme. Ben bu işi hallederim. Git hadi."

Ön girişten çıkma riskini almak istemediğim için mutfaktan geçip arka çıkış kapısını açtım ve doğruca bir tuğla duvara çarptım.

CHAPTER 12

Vaska

Kollarımı Mary'ye doladım. Tanrı'ya şükür güvendeydi. Dimitri'den birinin Emma'ya saldırdığı haberini aldığımda buraya doğru yola çıkmıştım bile. Bütün gün Mary'yi rahat bırakmıştım ama artık sabrım tükenmişti. Dün benim için kilidini açtığında telefonuna yüklediğim takip yazılımını kullanarak yerini buldum.

Elimi büktüm, kesik ve kanlı parmak eklemlerimin acısıyla irkildim. Mercedes'imın arka camını yumrukladığım için başıma gelen buydu. Bu batakhaneye gelerek kendini tehlikeye attığı için o kadar öfkeliydim ki gördüğüm ilk şeyi yumruklamıştım. Faydası olmadı. Hâlâ kızgındım. Neyse ki öfkemi daha sonra Emma'ya saldıran adamdan çıkaracaktım. Adamlarımdan biri şu anda onun izini sürüyor ve depoya getiriyordu. Ama şimdilik öncelikli endişem Mary'ydi.

Onu kendimden uzaklaştırdım ve herhangi bir şekilde yaralanmadığından emin için yukarı aşağı baktım. Gördüklerim karşısında çenemi öyle bir sıktım ki dişimi kırdığımı sandım.

"Ne giyiyorsun lan sen?" Gözlerini kırptırdı. "Ne?"

"Bunu sarhoş erkeklerle dolu bir odada giydiğini mi söylüyorsun?"

Kıyafetlerine baktı, sonra tekrar bana döndü. "Kıyafetimde yanlış bir şey yok."

"Öyle bir şey yok," diye öfkelen dim.

Kızım, kişiliğine mükemmel bir şekilde uyan bu kendine özgü rockabilly tarzını seviyordu. Sorun, kıvrımlarına, krem si tenine ve kırmızı dudaklarına da uymasıydı. Bu gece dar siyah bir pantolon ve altında sütyen olmadığı belli olan omzu açık siyah bir üst giymişti ve her göğsünün üzerinde müstehcen payetli bir kalp vardı. Boğazında ipek kırmızı bir eşarp vardı, bu da dikkatleri göğüs dekoltesine çekiyor ve aklıma onu yatağa bağlayıp anlamsızca s ikmeyi getiriyordu. Ve eğer ben bunu düşünüyorsam, o bardaki her lanet olası bok parçasının da bunu düşündüğünü biliyorsunuzdur.

Öfkemi kontrol edemiyordum. "Emma gibi saldırıya uğramadığın için çok şanslısın. Bir daha asla bu bara adım atmayacaksın, duydun mu beni?"

Benden uzaklaştı. "Burada çalıştığım için bu oldukça zor olacak."

Burada mı çalışıyordu? Bunu nasıl bilemedim? Bunu bilmeli ve bu gece gelmesini engellemeliydim. Beyefendiyi oynamaya ve artık bana ait olduğu fikrine alışması için ona alan tanımaya çalışmamın karşılığı buydu. Bu noktadan sonra bebeğim için bazı yeni kurallar olacaktı ve bir numaralı kural artık burada ya da başka bir yerde çalışmamasıydı. Paraya ihtiyacı olursa ona verecektim ve artık yanında ben olmadan tek başına barlara gitmeyecekti.

Onu çenesinden tuttum ve başını geriye yatırdım. "Eskiden burada çalışırdın. Bir daha buraya gelmeni yasaklıyorum."

Başını çevirerek kırdı. "mı? musun?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Bu doğru. *Yasaklıyorum.*"

Benim duruşumu taklit etti ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Bu hareket göğüslerini yukarı kaldırdı ve sikimin uzamasına neden oldu. Bu çok saçmaydı; lanet olası bir otoparkın ortasında durup onunla tartışmayacaktım. Onu eve götürürdüm ve bu konuşmayı, kendisini ve arkadaşını riske attığı için onu affetmem için yalvarana kadar dizimin üzerinde kırmızı bir kışla bitirebilirdik.

Gözle görülür bir şekilde sinirlendi. "Peki, bu yasağı alabilir ve _."

Metal çıkış kapısı açılarak onu böldü. Buruşuk giysili bir adam tişörtü ve kot pantolonuyla eşikten içeri daldı, kolunu kaldırmış, parmağıyla Mary'yi işaret ediyordu. "Mary, o güzel kışını barın arkasına götürmezsen kovulursun."

Mary ona döndü. "David, benden bunu bekleyemezsin-"

Onu boğazından tutup yerden kaldırdım ve kirli tuğla duvara doğru itmek için gereken iki adımı atarak ilerledim. "Az önce kız arkadaşına ne dedin sen?"

Ayakları boş yere tekmeler savururken elimi pençeledi. "Hiçbir şey," diye boğuldu. "Hiçbir şey."

Başımı yana eğdim. "Gerçekten mi, çünkü onun güzel kıcı hakkında saygısızca bir şey söylediğine yemin edebilirim?"

David başını tutuşumun izin verdiği ölçüde salladı. Elimini açtım ve farelerin çöplüğü kazdıktan sonra etrafa saçtığı çöplerin arasında yere yığılmasına izin verdim. Nefes almaya çalışırken omuzları çöktü. Sonunda, "Özür dilerim, Mary. İstedğin kadar zamanın var."

Ona tiksintiyle bakarken ellerimi kalçalarımın dayadım. "Ve kovulmadım mı?"

David elini avuç içi yukarı bakacak şekilde salladı. "Hayır. Hayır, tabii ki hayır."

Mary'nin elini tuttum. "Güzel, çünkü işi bırakıyor." Onu arabama doğru sürükledim.

Elimden tutup çekti. "Hayır, bırakmıyorum! Bırakmıyorum! Ona bıraktığımı söyleyemezsin."

"Az önce yaptım."

"Bana bu şekilde emir vermeye hakkınız yok."

Elini tutmayı bıraktım ve bir adım öne çıkarak onu arabamla arama hapsedtim. Avuçlarımı kaputun üzerine koydum ve eğildim, ağzım onunkinden birkaç santim uzaktaydı. "Artık benim olduğumu daha kaç kere söylemem gerekiyor? Ve hiçbir hiçbir yerde çalışmadığını, hele hele bahşiş için adi bir barda göğüslerini göstermediğini söylemeye hakkım var," diye bağırdım.

Taşaklarımın diz çökmek için bacağını kaldırmadan hemen önce ağzı açık kalırken gözleri genişledi.

Şansıma... ve taşaklarımın... Onu iyi tanıyordum.

Tıpkı ön kapıdan değil de arka kapıdan girmem gerektiğini bildiğim ve onun bu şekilde gizlice çıkmaya çalışacağını tahmin ettiğim gibi. Sağ elim onu dizinin altından yakalamak için aşağı uzanırken geriye doğru kaydım. Bacağını dışarı doğru salladım ve öne doğru adım attım. Sert sikimi göbeğine doğru ittim.

Elimi boğazına doladım ve başını geriye yatırdım. Dudaklarına sertçe fısıldadım, "Devam et, *krasotka*, sabrımı test etmeye devam et. Bu dar kotu vücudundan çekip çıkarmayacağımı ve onu sikmeyeceğimi sanma.

David'in kafasına bir kurşun sıkmadan önce o güzel kıcını çiğnemek ve her iki sorunumu da çözmek." Niyetimi vurgulamak için sert sikimi amına dayadım.

Sonra ağzını talep ettim. Direnmeye çalıştı ama parmaklarımı yumuşak yanaklarına bastırarak dudaklarını açmaya zorladım. Bu bir öpücük değil, bir ultimatomdu. Ya bana karşı koymayı bırakacak ya da sonuçlarına katlanacaktı. Şaşırtıcı bir şekilde, ilk direnişinden sonra beni tekrar öptü. Kollarımı ona sıkıca sararken parmakları saçlarımın arasına girdi. Vücudumdaki her sinir serbest kalmak için çığlık atıyordu ama öpücüğü kestim.

Alnımı onunkine yaslayarak birkaç derin nefes aldım ve kanımı soğutmaya çalıştım. Sikimi onun tatlı amının derinliklerine sokmaya çok ihtiyacım vardı ama burada değil, herkesin izleyebileceği pis bir otoparkta değil. Onu kucağıma alarak arabamın yolcu tarafına taşıdım. Onu ayağa kaldırdım, kapıyı açtım ve içeri girmesine yardım ettim. Bunu kendi başına yapmasını beklemeden uzandım ve onun için emniyet kemerini bağladım.

Sürücü tarafına bindiğimde, arka koltuğu kaplayan kırık cam parçalarını ve kırık camı işaret etti. "Sormalı mıyım?"

Başımı salladım. "Hayır, yapmamalısın."

Arabayı çalıştırdım ve otoparktan çıktım.

"Beni nereye götürüyorsun?" diye sordu.

"Eve."

Uzun bir duraklama oldu. Sonunda konuştuğunda sesi o kadar yumuşaktı ki neredeyse arabayı kaldırıma çekip onu tekrar kollarıma alacaktım. "Lütfen beni daireme götürebilir misin?"

Direksiyonu parmak eklemlerim beyazlaşana kadar kavradım, bu da kanlı çiziklerin sağ elimin derisinde daha da belirginleşmesine neden oldu. Tüm detayları bilmiyordum ama o barda olanlar hakkında yeterince bilgim vardı ve muhtemelen biraz travma geçirdiğini biliyordum. En yakın arkadaşının sarhoş bir pislik tarafından tecavüze uğramasına ramak kalmıştı. Kendini o duruma soktuğu için ne kadar kızgın olsam da bir canavar değildim. Ona sempati duyuyordum ama bu onu çatımın altında ve yatağında istemediğim anlamına gelmiyordu. Onun güvende olmasını, tamamen benim korumam altında olmasını istiyordum ve eğer onu evinin önündeki kaldırıma bırakacağımı düşünüyorsa, başka-

Sonraki sözleri düşüncelerimi böldü. "İstersen kalabilirsin ama ben eve gitmek istiyorum... evime."

Göğsümdeki gerginlik hafifledi. Ödün vermeyi seven bir adam olarak bilinmezdim ama onun için bir istisna yapabilirdim. Uzanıp çenesini kavradım ve başparmağımla yanağını okşadım. "Tamam, bebeğim. Bu gece senin evine gideceğiz."

Dimitri'nin Emma'yı bir an önce o daireden çıkarma planları olduğunu biliyordum, bu da Mary'nin orada tek başına kalmasına kesinlikle izin vermeyeceğim anlamına geliyordu. Kurduğumuz güvenlik sistemi bir yara bandıydı ama gerçek şu ki, ne kadar severlerse sevsinler, o daire bizim gibi iki güçlü adamın kız arkadaşlarına uygun değildi. Onlar en iyisini hak ediyorlardı ve birinci kattaki küçük evleri buna uygun değildi. Öncelikle, bizimle birlikte olmaları hedef oldukları anlamına geliyordu, bu nedenle en üst düzey bir ev güvenlik sistemi bile yeterli olmazdı. Her ikisinin de sahibi olduğumuz, tüm girişlerinde yirmi dört/yedi güvenlik kamerası bulunan ve adamlarımızın devriye gezdiği bir binada olmaları gerekiyordu. Yarından itibaren, onun eşyalarını kendi evime taşıyacağım.

Bu kararı sorgulamıyor olmam bile çok garipti. Geçmişte tesadüfen çıktığım kadınlardan herhangi birinin yanına taşınmak aklımın ucundan bile geçmemişti ama bu tükürük ateşini kırk sekiz saatten daha az bir süredir tanıyordum ve şimdiden düğünümüz için porselen desenleri seçiyordum. Bu beni zerre kadar rahatsız etmedi. Aptal bir adam değildim. Mary gibi muhteşem, ruhlu, güzel ve zeki bir kadın bulduğunuzda ona iki elinizle sarılırsınız ve ben de tam olarak bunu yapmaya niyetliydim.

Ferrari'nin arkasına yanaştık. Bugünkü yüz ifadesini gördükten sonra, ona bu arabayı vermekle hata ettiğimi anlamıştım. Direksiyon başında çok seksi görüneceğini düşünmüş olsam da, onun tarzına tam olarak uymadığı açıktı. Onun gibi klasik bir güzel için fazla değersizdi ve buraya park edilmesi sadece binaya istenmeyen bir dikkat çekecekti. İki adamıma mesaj atarak evimden yedek anahtarları alıp gelmelerini ve arabayı almalarını söyledim. Ayrıca Range Rover'ı getirmelerini ve Mercedes'i eve götürmelerini söyledim. Camı kırık bir şekilde sokakta bırakamazdım ve Mary'yi kendi başına değiştirmesi için yalnız bırakmaya hiç niyetim yoktu.

Sonra arabanın etrafında yürüdüm ve kapısını açtım.

Yüzündeki yorgunluğu görebiliyordum. Gece yaşananlar sonunda omuzlarına çökmüştü. Zayıf itirazlarına aldırmadan onu kollarıma aldım ve binaya taşıdım. Dairenin anahtarını bulmak için kiraz şeklindeki çantasını karıştırırken onu yanımda tuttum. İçeri girdiğimizde

onu kanepeye yatırdı ve sistemi devre dışı bırakmak için güvenlik kodunu takmak üzere döndü, ancak sistemin devrede olmadığını gördü.

"Bunu duvar dekoru için kurmadığımızı biliyorsun. Sadece gerçekten silahlandırırırsanız işe yarar."

Mary kanepede geriye doğru yığıldı. "Denedik ama anakart bizi yendi."

Burnumun kenarını çimdikledim. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum ama onu bir an önce buradan çıkarıp kendi evime taşıma kararımı pekiştirdi. Paltomdan sıyrılıp gömleğimin kollarını sıvadım ve mutfığa yöneldim. "Yemek yedin mi?"

"Üç shot tekila ve yarım paket Doritos sayılır mı?" "Hayır."

"O zaman, hayır."

Başımı sallayarak buzdolabına baktım. Açmaya korktuğum bir kutu Çin yemeği ve yarım paket işlenmiş peynir vardı. "Siz kızlar nasıl hayatta kalıyorsunuz?"

Kanepenin arkasından bana doğru baktı. "Temel ihtiyaçlarımız var."

"Hangi temel ihtiyaçlar? Yumurta yok, sebze yok. Tereyağı, süt ya da ekmek bile yok," diye yanıtladım dolaplarını karıştırırken.

"Tekila, kahve ve cips var. Bu, herhangi bir yüksek lisans öğrencisinin başlıca yiyecek gruplarını kapsıyor."

Teslim olmuş bir iç çekişle telefonuma uzandım. "İtalyanca sever misin?" Başını salladı.

Bence şehirdeki en iyi İtalyan restoranı olan La Scarola'yı aradım. Telefonu açtıklarında sahibini bağlamalarını söyledim. Ardından kalamar, bistecca alla Zorich, capellini fra diavolo, antipasto, bruschetta ve biraz tiramisu'dan oluşan küçük bir ziyafet sipariş ettim.

Telefonu kapattığımda Mary itiraz etti. "Küçük bir orduyu bizimle yemek yemeye mi davet?"

Telefonumu tezgâha kanepeye doğru yürüdüm ve onu kaldırmak için iki elinden tuttum. Tek kelime etmeden onu koridorda yürüttüm.

"Ne yapıyorsunuz? Daha yeni yemek sipariş ettik."

"En az bir saatten önce burada olmaz. Ayrıca, kapıda bırakabilirler," diye cevap verdim ve onu banyoya götürüp duşu başlatmak için eğildim. Suyu ayarladıktan sonra ona döndüm. "Kollar yukarı."

Tabii ki dediğimi yapmadı; bunun yerine "Ne yapıyorsun?" diye itiraz etti. Bileklerini kavradım ve kollarını onun için kaldırdım. "Seninle ilgileniyorum." Gömleğini kafasının üzerine çektim.

Kollarını indirdi ve çıplak göğüslerini örttü. Güzel mavi gözleri Őüpheyle kısıldı. "Senin gibi adamlar böyle Şeyler yapmaz."

Pantolonunun düğmelerini açmak için uzandığımda bir kaşımı kaldırdım. "Benim gibi erkekler hakkında ne biliyorsun?"

Başını salladı. " yi bir noktaya değindin ama ben kendi başıma d Ő alabilecek durumdayım."

Küçük oda buharla doldu. Kolumu beline doladım ve onu kendime çektim. "Belki, ama planladığım Şeyi tek başına yapabilecek kapasitede değilsin."

OceanofPDF.com

CHAPTER 13

Mary

"TEKNİK OLARAK, BİR DILDO-"

Vaska beni pantolonumun kemerinden göğsüne doğru çekti. "Kemerimle kıcını kabartmamı istemiyorsan bu cümleyi sakın bitirme."

Pantolonumun düğmelerini açmayı bitirdi ve kaba bir şekilde pantolondan çıkmamı emretti. Topuklu ayakkabılarımı, külotumu ve siyah kapri pantolonumu çıkardım. Tabii ki topuklu ayakkabılarım olmadan başım omzuna ancak ulaşıyordu. Bu beni küçük ve savunmasız hissettirdi ama seksi, baban kim, bana hükmet tarzında. Vaska'yı bu kadar büyüleyici yapan da buydu. Diğer erkekler yatak odasında sert olmaya çalıştıklarında sadece rol yapıyorlardı. Vaska gerçekte.

Boğazımdaki kırmızı ipek eşarbyı çözdü. Bir kenara koydu ve göz kırparak, "Bunu daha sonra kullanmak üzere el altında tutacağım," dedi.

Uzanıp takma kirpiklerin kalın saçaklarını soydum ve lavabonun yanındaki küçük plastik tabağa koydum.

Bana tatlı bir bakış attı ve yanağımı okşayarak "Çok güzel. Çok güzel."

Alay ettim. "Bunu yapmak zorunda değilsin, biliyorsun." Kaşları çatıldı. "Neyi yapmak zorunda değilim?"

Küvetin kenarından duşa girmeden önce beyaz papatyalı parlak pembe perdeyi geri çekmek için yanından geçerken omuz silktim. Suyun soğuk tenime vuran sıcaklığıyla nefes nefese kaldım ve devam etmeden önce duşun gürültüsüyle seslendim: "Biliyorsun. Makyajsız güzelmişim gibi davranmak. O oyuncu numarasının peşindeyim." Ellerimi sabunla köpürttüm ve makyajımın geri kalanını temizledim.

"Bunu hiç söylemeyecektim. Makyajlı olmanı tercih ederim."

O kadar şaşırmıştım ki yanlışıyla ağzıma sabun kaçtı. Tükürdüm ve öksürdüm, ağzımı suyla doldurmak için başımı arkaya yatırdım, çalkaladım ve tükürdüm. Bunu söylediğine inanamıyordum. Bu, kadın-erkek ilişkileri kitabındaki temel bir kuralı ihlal etmiyor muydu? Tabii ki bir ilişkimiz yoktu; ben sadece bitmek bilmeyen tek gecelik bir ilişkiydim, o yüzden sanırım bunun bir önemi yoktu.

"Öğrendiğim iyi oldu," diye cıvıldadım, cevabına kızdığımı belli etmemeye çalışarak. Loofa pufuma uzandım ve hıncımı şişeden çıkarırken ortasına gereğinden fazla sıvı sabun döktüm. Artık sinirli bir ruh hali içinde, "Hâlâ benimle duş almak istediğine emin misin? Belki de *doğal* bir güzellikle ya da makyaj dövme bir hatunla duş almayı tercih edersin?"

Vaska perdenin diğer tarafından konuştu. "Makyajlı ya da makyajsız çarpıcı bir kadınsın, ama makyajla kişiliğini ortaya koyuyorsun. O muhteşem kırmızı dudakların, rujunu sikime bulaştırmak istememe neden oluyor. Ve kalın takma kirpiklerin ve siyah kedi gözü göz kaleminin gözlerini büyük ve cesur gösterme şekli. Yemin ederim, çivit mavisi gözlerini kalabalık bir odanın öbür ucundan bile görebiliyorum. Yanaklarına çok fazla allık sürmemeni gerçekten seviyorum. Oraya biraz pembe getirmek için bir şeyler söylemek beni zorluyor."

Elim hala karnımın üzerinde duruyordu, köpükler kalçalarımın altına kayıyor, sonra da ben şok içinde donup kalırken giderden akıyordu. Bu muhtemelen şimdiye kadar aldığım en içten iltifatlardan biriydi. Her kadın makyajsız güzel görüldüğünü düşünmek istese de, makyajı bir nedenle kullanırdık. Özellikle benim için bu neredeyse bir sanat, bir kendini ifade etme biçimiydi. Ve bu adamın bunu fark etmiş olması beni hayrete düşürdü.

Perde aniden kenara çekildi. Vaska benimle birlikte çıplak bir şekilde duşa girmeden önce anlık bir soğuk hava patlaması oldu. Önüme doğru uzanarak beni çekti, sert siki belime baskı yapıyordu. Elleri göbeğimi okşadı ve sonra yukarıya doğru hareket ederek

Göğüslerimi. Kulağıma fısıldamadan önce boynumu öptü, "*U tebya derzkiy rot. Mne ne terpitsya zastavit' zamolchat' tvoj rot svoim chlenom.*"

Dizlerimin bükülmesini önlemek için duş başlığının etrafındaki metal tel rafa tutunmak zorunda kaldım. Bu kadar yakışıklı bir adamın Rusça konuşmasına karşı bir yasa olmalı. Hırıltılı R'ler ve yuvarlanan L'lerle dolu, derin, kaba sesli bir dildi. Fransızca'yı siktir et. Rusça aşkın diliydi. Hayır bekle, aşk değil, aşk dili olamayacak kadar çiğ bir dildi, sikiş diliydi.

"Az önce ne dedin sen?" Başımı yana eğerek boynuma ve kulak mememe daha fazla erişmesine izin verirken nefes aldım.

Elini boğazıma götürüp parmak uçlarıyla alt dudağımı okşamadan önce iki meme ucumu da sıktı. "Arsız bir ağzın olduğunu söylemiştim." Sonra başparmağını dudaklarımın arasına soktu. Hiç düşünmeden dilimi etrafında döndürdüm ve teninin tadına baktım. Daha sonra alçak, baştan çıkarıcı bir mırıltıyla devam etti, "Onu horozumla susturmak için sabırsızlanıyorum."

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

Beni çevirdi ve ıslak saçlarımı avuçlayarak başımı geriye çekti. Ağzı benimkinin üzerine çöktü. Parmaklarım ıslak göğsünün üzerinde geziniyor, o ağzımı tamamen ele geçirirken yontulmuş her kasını hissediyordum. Alt dudağımı ısırды, sonra sordu, "Şimdi söyle bana, *krasotka*. Nazik mi yoksa sert mi olmamı istersin?"

Lanet olsun ona. Hayır. Bunu bana yapamazdı. Duyarsız, kibirli oyuncu rolünde kalmasına ihtiyacım vardı. Onun için güncel bir sikişten başka bir şey olmadığımı hatırlatması için buna ihtiyacım vardı. hassas sorular sormasına izin veremezdim. Barda olanlar yüzünden sorduğunu biliyordum ama merak edecek kadar hassas olması beni çıkaracaktı. Beni düşünmek aptalca olurdu ve bu da kesin bir kalp kırıklığına giden tek yönlü bir yoldu.

Yapabileceğim tek şekilde, ondan istediğim ya da en azından istemem gereken tek şeyle cevap verdim. "Sert."

Aleti bedenlerimizin arasında seğiriyordu. "Emin misin bebeğim? Bir kere başladım mı, durmam."

Bu ifadenin doğrudan bacaklarımın arasına bir uyarılma şimşegi göndermesi her türlü yanıltıcı.

Başımı sallamaya çalıştım ama saçımı tutuşu buna engel oldu. "Eminim."

Açık ağzını çenemin kenarında gezdirdi. "Unutma, bunu sen istedin."

Karın kaslarım iğrenç bir beklentiyle sıkıştı.

"*U tebya na kolenyakh*" diye emretmeden önce saçlarımı acıyla çekti. Dizlerinin üzerine çok."

Yavaşça dizlerimin üzerine çökerken üst kolumu kavradı. Ellerimi ağır kaslı kalçalarının üst dayadığımda kaynar su sırtıma çarpıyordu. Herhangi bir açıdan bakıldığında siki muazzamdı ama bu açıdan bakıldığında *korkunç* derecede büyüktü. Çok uzun ve kalındı... ve uzundu. Uzunluğuna bakarken, dibinde bir dövme gördüm. Kiril alfabesiyle yazılmış birkaç kelime gibi görünüyordu ama soluktu ve koyu kıvrıkcık saçları onları örtüyordu. Ben daha soramadan saçımı tekrar çekiştirdi. "Ağzını aç."

Dudaklarımı yaladım. "Çok sert sokmayacaksın, değil mi?"

Yüksek boyundan bana baktı. Tek kaşını kaldırdı. "Ne düşünüyorsun, *krasotka*?"

Sikeyim.

Ağzımı açtım ve başımı öne eğerek şişkin başı dudaklarımın arasına aldım. Bütün ağzımı doldurdu ve paniğe kapıldım. Geri çekmeye çalıştım ama saçımdaki yumruğu buna engel oldu. Burnumdan yoğun bir şekilde nefes alarak, bir inç daha içeri iterken dilimi başın etrafında döndürdüm. Sonra bir santim daha. Kalın gövdesini kabul etmekte zorlanırken tırnaklarım uyluklarına battı. Dudaklarım şaftın etrafında ince gerilmiş hissediyordu.

"İşte böyle bebeğim, sikimi yut," diye yalvarırken o koyu, yoğun gözleriyle bana bakıyordu.

Hafifçe geri çekildi, sonra tekrar bastırdı. Sağ elimle bacaklarımın arasına uzandım ve onu daha derine alırken klitorisimi ovuşturdum, beni horozuyla boğması fikri beni acı noktasına kadar uyandırdı. Tekrar içeri itti, bu sefer boğazımın arkasına çarptı. Öğürdüm. Bir an için kendini kurtardı ama sonra saçlarımdan tutarak ağzımı tekrar sikinin üzerine bastırdı. Elinin baskısıyla başımı aşağı yukarı salladım, her seferinde şaftını boğazımdan biraz daha aşağıya aldım.

"Siktir, bebeğim. Evet, evet. Tanrım, evet," diye homurdandı.

Boğazım yavaşça gevşeyerek daha derinlere inmesine izin veriyordu. Kısa süre sonra ağzımı tamamen sikmeye başladı. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, onu dibine kadar götüremiyordum ama çok yaklaştım. Garip bir şekilde gurur duyduğum bir şeydi bu. O hızını artırdıkça, ben de onun cezalandırıcı ritmine uyarak iki parmağımı amıma soktum. Boşalmam uzun sürmedi. Boğazımı taciz etmeye devam ederken, zevk dalgalarını dalga dalga dışarı atarken kalçalarımı birbirine vurdum.

Aleti seğıirdi ve daha da sertleşiyor gibiydi. Ağzıma yoğun bir şekilde boşalmadan önce gırtlaktan bir kükreme sesi çıkardı. Şaşırmıştım, ilk başta boğuldum. Sonra kurtuldum.

"Gözlerini benden ayırma," diye emretti, hafifçe nefessiz kalarak. "Ağzını aç. Boşalmamı dilinin üzerinde görmek istiyorum."

İtaat ettim, başımı arkaya yatırdım ve dilimi dudaklarımın ötesine ittim, böylece onu kaplayan kalın meniye görebilecekti.

Bakışları arzuyla parlıyordu. "Aferin kızıma. Şimdi yut onu."

Yuttum.

"Dudaklarını

yala."

Dudaklarımı

yaladım.

Eğıildi ve ellerini üst kollarıma doladı. Beni ayağa kaldırdı. Tek kelime etmeden loofa pufunu kancasından çıkardı ve biraz daha sıvı sabun ekledi. Pembe bir pufu kavrarken bronzlaşmış ve yaralı ellerinin yumuşak beyaz sabun köpükleriyle kaplandığını görmek inanılmaz derecede erotikti. Yavaşça daireler çizerek pufu tenimin üzerinde gezdirdi. Pufun hafifçe çizilmesi ve ardından ipeksi kabarcıklar tüm duyularımı harekete geçirdi. Çıplak eliyle biraz baloncuk topladı ve bacaklarımın arasını ovuşturdu. Dudaklarımdan bir inilti kaçtı.

Yüzümü fayanslı duvara dönmem için beni çevirdi. Elleri bileklerimi sarmak için kollarımdan yukarı çıktı. Kollarımı başımın üzerine uzattı.

"Kollarını orada tut. Hareket ettirirsen cezalandırılacaksın."

Evet, lütfen.

Kolunu belime dolayarak beni geri çekti ve kıcıımı dışarı çıkarmaya zorladı. Üzerine soğuk sıvı birikti ve çatlağın içine kayd. Omzumun üzerinden baktığımda vücuduma sıvı sabun sürdüğünü gördüm. Bakışlarını yakaladı ve kırptı. Şişeyi tel ızgaraya geri koyarak işaret parmağını kıcıımın yanakları arasında gezdirdi ve oradaki karanlık girişle alay etti.

Kıpırdandım. "Bekle!"

"Şşş, bebeğim. Endişelenme. Acıyı seveceksin."

Ben daha fazla itiraz edemedim parmağını kıcıımın derinliklerine soktu. Sıvı sabunu içimde gezdirdi, önce bir, sonra iki parmağını döndürerek içimi açtı.

"Ama... ben... ben hiç... lütfen." Tutarlı bir cümle bile kuramıyordum. Beynim yaklaşan acı yüzünden çıldırırken, bedenim evet, hadi diye bağıırıyordu.

Boynumu öpmek için eğildi. "Güven bana, güzelim." Bu sözleri söylerken, sikinin kalın başı büzülmüş deliğime doğru itildi.

Sıkıştım.

Kıçımı tokatladı, sesi fayanslarda yankılandı. Nefesim

kesildi ve ona doğru açıldım. İçeri kaydı.

"Oh, Tanrım! Acıyor!"

Birkaç santim içeri itti. Ağzım sessiz bir çığlıkla açıldı. Bedenim sarsıldıkça, elleri bileklerime dolanarak beni yerime sabitledi. Ayaklarını benimkilere vurarak bacaklarımı olabildiğince açtı ve kalçalarımı onun sikine doğru daha da geriye itti. "Bebeğim iyi bir kız olacak ve sikimi kıkına alacak mı?"

Kahretsin, böyle edepsizce konuşmasına bayılıyordum. Ona her şeyi vaat etmek istememe neden oluyordu, bu yüzden *evet diye* inledim.

"Aferin kızıma."

Daha derine itti. Ayak parmaklarımın üzerinde yükseldim ama vücudumun direncini kırarak içime girerken dayanılmaz baskıdan kaçamadım. Haykırdım.

"Dayan bebeğim. Neredeyse oldu," diye nefes aldı son iki santimi içeri iterken. Göğsü sırtımla aynı hizada buluşurken kalçaları kıçımı kavradı. Sikinin tamamını içime sığdırdığına inanamıyordum. Basınç ve dolgunluk hissi eziciydi. Sanki bedenim artık bana ait değildi de onunkiyle kaynaşmıştı. Kıpırdamadan durdu, vücudumun rahatlamasına ve etimi delen kalın shaftına alışmasına izin verdi. Omzumu öptü, sonra dişlerini boğazımın narin derisinde gezdirdi.

"Söyle, *krasotka*. Benim için söyle. Bunun için yalvardığını duymak istiyorum."

Beni kendi cezalandırıcı zevkimi istemeye zorlamasında çok lezzetli ve pis bir şey vardı. "Kıçımı sik, Vaska."

Hafifçe kıpırdandı ama durdu. "Ne diyorsun?" diye alay etti.

"Lütfen! Lütfen, kıçımı sik!"

Kıkırdadı. "Bebeğim ne isterse."

Neredeyse başına kadar çekti, sonra tekrar soktu. Vücudum yanağım fayansa dayanana kadar öne doğru sallandı. Bileklerimi saran elleri olmasaydı, küvetin zeminine bir su birikintisi halinde düşebilirdim. İçime girdi, çok hızlı ya da çok derin girmesinden kaynaklanan keskin bir acıdan haykırdığımda bile ritmini bozmadı.

Ellerinden biri bileğimi bıraktı ve göğsümü kavradı. Klitorisimi kızdırmak ve alay etmek için bacaklarımın arasına geçmeden önce meme ucumu sıkıştırdı.

"Benim için gel. Kıçını benim kırım yaparken boşalmanı istiyorum."

Diğer her şeyde olduğu gibi, emrettiği şeyi yaptım. Nefes almayı unuttuğumda göz kapaklarımın arkasında yıldızlar patladı. Kemiklerim eriyene kadar vücudumun her santiminde sıcak zevk dalgaları yükseldi.

Çekip sırtıma gelmeden önce birkaç kez daha kırıma pompaladı. Duşun geri kalanı, ikimizi de yıkadıktan sonra beni sıcak, kabarık bir havluya sardığı için bir bulanıklıktı. Beni kuruladığı sırada dairemizin zili çaldı.

Gülümsedi. "Güzel, yemek geldi. Seni tekrar becermeden önce gerçekten beslemem gerek."

Yine mi? Cidden

mi? O insan

değildi.

O gerçekten Spike'tı, doymak bilmez bir cinsel iştahı olan ölümsüz, kibirli bir vampir erkek. *Buffy the Vampire Slayer*'ın kendi berbat bölümümün içinde yaşıyordum.

OceanofPDF.com

CHAPTER 14

M*ary*

"ANLAMİYORUM. Ceset nereye gitti?" diye sordu Vaska.

Güldüm. Kanepede oturuyorduk. Ben en sevdiğim Buffy tişörtümü ve leopar taytımı giymiştim. Vaska kot pantolonunu tekrar giymiş ama gömleğini çıkarmamıştı. Tabii ki bir erkeğin hak ettiğinden çok daha seksi görünüyordu. İtalyan yemeklerini kaplarından çıkarıp yiyorduk.

"Cesetler bu siyah kum ve duman bulutunun içinde kayboluyor," diye açıkladım. Vaska'yı şimdiye kadar yapılmış en iyi gösteriyle tanıstırıyordum.

Sırıttı. "Güzel olmalı. Öldürmek kolaydır. Asıl zor olan cesetten kurtulmaktır."

Çatalımdan sarkan bir parça kızarmış kalamarı ağzıma götürürken yarı yolda durakladım. "Bunu gerçek hayattan değil de gözlemsel bir bakış açısıyla söylemişsin gibi davranabilir miyiz?"

"Demek istediğim, belki de bu vampir avcısı küçük kız, her bölümün sonunda tüm bu ağır vampir cesetlerini çölün ortasına taşımak zorunda kalsaydı bu kadar etkili olmazdı. Ya da daha kötüsü onları kesip biçmek zorunda kalsaydı-"

"Dur!" Yalvardım. Başımı sallayarak kendime bir tekila daha doldurdum. Onunla henüz "Tahmin et, ben büyük bir suçluyum" konuşmasını yapmaya hazır değildim.

Matarasından kendine bir kadeh votka doldurdu. "Tekrar denemek istemediğine emin misin?"

"Ne dediğin umurumda değil. Votka dediğiniz o benzinli içki insanlık için bir iğrençliktir."

"Küfür! Moskovskaya Rusya'nın en iyi votkasıdır. Ve içtiğin o ucuz boktan daha iyidir," diye itiraz etti.

Jose Cuervo şişesini göğsüme sarar gibi yaptım. "Jose hakkında böyle konuşma. Şunu bilmeni isterim ki çok uzun süreli, kararlı bir ilişkimiz var ve onu seviyorum."

Vaska bana için için yanan bir bakış attı. "Bir şişeyi kıskanmanın mümkün olduğunu bilmiyordum."

Bayıldım.

"Neredeyse bir market listesini ezbere okuyabiliyor ve bunun hâlâ kulağa seksi gelmesi hiç adil değil," diye dudak büktüm.

Kaşları çatıldı. "Ne?"

Gözlerimi devirdim. "Oh, lütfen." Sonra derin, sahte bir Rus aksanıyla, "Bir botu kıskanmanın ne kadar yanlış olduğunu bilmiyorsun," dedim.

Vaska şakacı bir şekilde beni ortamdan yakaladı ve kucağına çekti. "Ne demek istediğini anlıyorum." Sonra beni öptü.

Kucağından kıpırdandım. "Oh, hayır, yapamazsın! Bu bir haftadır yediğim ilk düzgün yemek ve eğer beni bir kez daha becermene izin verirsem bir hafta boyunca yürüyemeyeceğim."

Yanağımı okşadı, sonra göz kırptı. "Seninle yatağında, kaçamayacağın bir hafta. Bana uyar."

Yine

bayıldım.

Lanet olsun

ona.

Konuyu değiştirerek televizyona doğru başımı salladım. "Bunu izleyecek misin, izlemeyecek misin?"

Doğrulup oturdu. "Oh, evet, bu sahneyi seveceğim. sarışın vampir var."

Spike. En sevdiği karakterin o olması gerekmez miydi?

* * *

Ertesi sabah Vaska'nın kollarına sarılmış olarak . Yatağa gittiğimi bile hatırlamıyordum. Sanırım kanepede onun kollarında uyuyakalmış olmalıyım. Beni yatağa taşıdığına dair belli belirsiz bir anım vardı. Bu beni ürkütmüştü.

kaldığını fark ettim. Tekrar seks yapamayacak kadar ağrım olduğunu söyledığım için kendi evine kaçtığını düşünmüştüm.

Kalbimin küçük bir kısmı, daha fazla seks vaadi rağmen benden hoşlandığı ve benimle birlikte olmak istediği için mi kaldığını merak etti ama beynim ona susmasını söyledi. Kalbim itiraz edemedi saat fark ettim. "Lanet olsun! Derse geç kalacağım."

Vaska boynuma sokulurken kolunu belime doladı. "Bu sabah dersi boş ver. Benimle yatakta kal."

Kucağından kıpırdandım ve yatağın yanında yerde duran tüylü pembe bornozuma uzandım. Kollarımı kol deliklerinden içeri sokarken, yataktan çıkmadan önce onu vücuduma sardım ve bu arada Vaska'nın bilmiş kıkırdamasını duymazdan geldim. "Anlamıyorsun; bu benim ESL ve İki Dilli Eğitimin Temeli dersim. Bu dönem mezun olabilmek için buna ihtiyacım var ve profesör de çok zor biri. Geç kalamam."

Koşarak dolabıma gittim ve bir çift derin paçalı koyu renk kot pantolon, siyah-beyaz çizgili omzu açık bir gömlek ve en sevdiğim siyah motorcu ceketimi çıkardım. Pembe metalik makyaj çantamı kaptım ve koridordan banyoya doğru ilerledim. Bir başlangıçla döndüm ve başımı yatak odasına doğru uzattım. "Kendini gösterebilirsin, değil mi?"

Vaska bir kaşını kaldırdı ve sadece başını salladı.

"Güle güle!" Koridora geri dönerken omzumun üzerinden neşeyle "Hoşça kal" dedim.

Banyoya koştum ve kapıyı çarparak kapattım, sonra da kapıya yaslandım. Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım. Bunu başardığımı sanmıştım. Dün gece çok harikaydı. Onunla geçirdiğim her dakikada bu adama aşık olduğumu hissediyordum. Kendi çekim gücü beni isteğim dışında daha da yakınımı çekiyordu. Sorun şu ki, dikkatli olmazsam aynı enerji gücü tarafından parçalara ayrılacağımı biliyordum. En iyisi, ona kalbimin zayıflığını göstermektense, bunu şimdi rahat bir şekilde sona *erdirmekti*. Ayrıca, Vaska gibi bir adam kendisine yapışmaya çalışmayan bir dişiyi takdir ederdi. Muhtemelen bunu her zaman yapıyordur. Ben farklı olmaya kararlıyım.

Ön kapının kapandığını duyduğumda lavabonun üzerine eğilmiş, sağ üst kapağımın üzerine ince siyah bir göz kalemi çizgisi çekiyordum.

O gitmişti.

Gözlerim yaşardı.

Öfkeyle yanaklarımı silip makyajımı mahvettim. Lanet olsun. Ona da lanet olsun. Bir pamuklu çubuk aldım ve hasarı onarmak için biraz makyaj temizleyiciye batırdım. Sonra saçlarımı iki yumuşak örgü haline getirerek pembe kurdeleyle bağladım ve banyodan çıkmadan önce aynaya son bir kez baktım.

Kot pantolonumu giydim ve yatak odasında zıpladım, kalçalarımın üzerine çektim ve bir ayağımın üzerinde dengede dururken diğer ayağımı pembe bir Converse spor ayakkabının içine soktum. Diğer ayağımı da ikinci spor ayakkabının içine sokarak deri ceketimi giydim. Kiraz rengi çantamın içindekileri yatağın üzerine boşalttım, kolumu örtünün üzerinde kaydırđım ve hepsini Hello Kitty çantamın açık ağzına ittim. Saate bir göz attım. Hay sikeyim.

Aceleyle mutfağı girdim ve dizüstü bilgisayarımın çantasını tezgahdan aldım. Ön kapıya doğru döndüğümde kapı açıldı. Emma'yı beklerken Vaska'nın orada dikildiğini görmek beni şaşırttı. Elinde iki kahve fincanı ve küçük kahverengi bir kâğıt torba olan bir tepsi tutuyordu.

Başıyla işaret etti. "Haydi, güzelim. Geç kaldığını sanıyordum?"

"Ne... burada ne yapıyorsun?"

Göz kırptı. "Teknik olarak hiç ayrılmadım. Sadece erzak . Boş mideyle derse gidemem. Gel, seni bırakayım." "Buna hiç gerek yok."

"Yine de ısrar ediyorum." Rus aksanının, ince de olsa bir emir verirken daha ağır ve seksi bir hal alması komikti.

Ne zaman yenileceğimi bildiğimden, kollarımı yenilgiyle havaya kaldırdım ve kapıdan çıktım. O beni takip ettikten sonra kapıyı kilitlemek için döndüm.

"Güvenlik sistemini devreye sokmayacak mısın?"

Omuz silktim. "Ne anlamı var ki? Orada çalacak bir şey yok. Ayrıca, Emma her an burada olabilir. Benimle aynı saatte dersi var."

Vaska bakışlarını başka yöne çevirdi. "Hangisini istersiniz, kahve mi cappuccino mu? Yani cappuccino'yu seçin."

Gözlerimi kısarken cappuccino'yu seçtim. "Bana söylemediğın şey ne?"

"Ne? Hiçbir şey."

"Tekrar dene. Emma iyi mi?"

"İyi olduğuna eminim."

Kaşlarımı kaldırdım. "İyi olduğuna emin misin? İyi mi?" Telefonuma uzandım. "Onu arayacağım."

Elini telefonumun üzerine koydu. "Ona ulaşamayacaksın. Dimitri ile birlikte uçakta. Fas'a gidiyorlar."

Başımı salladım. "Özür dilerim. Az önce en iyi arkadaşımın Fas'a giden bir uçakta olduğunu mu söyledin? Neden?"

"Sanırım sınıf atlama konusunda senden daha iyi," dedi kıcıma şaplak atıp kapıya doğru işaret etmeden önce.

İtaat etmekten ve Emma'nın aramasını ve açıklamasını beklemekten başka seçeneğim yoktu. Bu derse gerçekten geç kalamazdım. Dış kapıyı iterek açtım ve güneş ışığına adım attım. İlk fark ettiğim şey Ferrari'nin gitmiş olduğuydu. Gözyaşlarımın akma ihtimaline karşı gözlerimi hızla kııptım. Aptalcaydı. O aptal, çirkin şeyi zaten istememiştim. Sadece bu sabah beni uğurladıktan sonra görüşmeyi planlamadığına dair çok net bir mesaj göndermişti.

Arabasının yolcu kapısını benim için açtı ve ben bir kez daha itiraz etmeye çalıştım. "Sadece birkaç blok ötede. Acele edersem, zamanında varırım."

Vaska cevap bile vermedi. Sadece bana alışmaya başladığım o taş suratlı bakışını attı. İç çekerek arabaya bindim.

Loyola'ya doğru birkaç blok ilerlerken çenesini sıktı. Sonra eliyle ilerideki binaları işaret etti. "Her gün bu kadar yolu yürüyor musun?"

"O kadar da uzak değil."

Başını iki yana salladı. "Net. Hayır. Güzel bir kadının yürüyemeyeceği kadar uzak. Burası Chicago. Yağmur ya da kar yağdığında ne yaparsınız?"

Cappuccino'mun plastik kapağıyla oynadım. "Um... Islandım mı?"

Bana ters ters bakmak için başını çevirdi. "Kadınımın ıslak olması gereken tek zaman benimle yatakta olduğu zamandır."

Hay sikeyim. Başka bir erkek için bu çok abartılı bir şey olurdu ama o Rus aksanı! Kahretsin, her seferinde beni yakaladı.

İçimden bir ses onun kadını olmadığını söyleyip karşılık vermek istedi ama bana kahvaltı hazırlayıp derse götürecek kadar kibar davranmıştı, ben de sessiz kaldım. Zaten bu sabahtan sonra onun sorunu olacak değildim.

Dikkatini dağıtmak için kâğıt torbayı aldım ve açtım. "İçinde ne var?"

"Yaban mersinli muffin."

Gülümsedim. "Yaban mersinli keklere bayılırım. Çok teşekkür ederim." Göz kırptı, sonra dikkatini tekrar yola verdi.

Onu sabah dersimin olduğu binaya yönlendirdim. Kapının yanında duran Profesör Hadley'i gördüğümde bir iniltiyi bastırdım. Araba daha durmadan kapıyı açmıştı bile. Vaska'nın *çok meşgul* olduğu ya da bu akşam için *başka planları* olduğu ama *beni* bu hafta içinde *arayacağı* gibi bir bahane uydurmasına fırsat vermeden arabadan indim.

"Bıraktığın için teşekkürler!" diye seslendim ve arkama bakmayı reddettim.

Binaya girmeye çalışırken Profesör Hadley yolumu kesti. Adam benim üç katım yaşındaydı ve her zaman sarımsak ve mentollü sigara kokardı.

"Geç kaldınız Bayan Fraser," diye alay etti yaklaşırken.

Yüzümü çevirdim. "Özür dilerim Profesör Hadley. Bir daha olmayacak."

Bir adım daha yaklaştı. Sola kaymaya çalıştım ama başka bir öğrenci bana . İtilip kakıldım ve kendimi girişten birkaç metre ötedeki binanın tuğla duvarına sırtımı dönmüş halde buldum. Ders çoktan başlamıştı, bu yüzden dörtlü çoğunlukla boşalmıştı. Sadece ben ve Profesör Hadley kalmıştık.

Üzerime eğildi ve tombul parmaklarının arasına ceketimin deri yakasını sıkıştırdı. "Sanırım bugün ofisime gelmen gerekecek, böylece bunu *özel olarak* konuşabiliriz."

Boğazımda safra yükselirken yutkundum. Mezun olabilmem için onun dersine girmem şarttı. Kız öğrencilerle yaptığı rezil *sohbetlerin* hikâyelerini duymuştum. Genelde küçük bir suçtan dolayı onları köşeye sıkıştırır, sonra da pençelerine boyun eğmezlerse sınıfta bırakmakla tehdit ederdi.

Ben cevap vermeden, birisi profesörü şiddetle geriye doğru çekti.

Vaska onun üzerinde yükseliyordu. Ayaklarını genişçe açmış, profesörün yakasına yapışmıştı. Burnundan derin derin nefes alırken Vaska'nın gözleri kısıldı. Kızgın bir boğayı izlemek gibiydi ve Profesör Hadley kırmızı bayraktı.

"Sen de kimsin be? Çözün beni!" diye bağırdı öfkeli Hadley kollarını savurarak Vaska'nın elinden kurtulmaya çalışırken ve efendisi tarafından kontrol edilen iplere asılı talihsiz bir kukla gibi görünüyordu.

Vaska, "Kalbini sökecek ve sefil boğazına zorla sokmadan önce sana gösterecek olan adam benim," diye homurdandı.

Aman Tanrım.

Vaska adamın ceketinin içine uzandı ve cüzdanını kaptı. Bana fırlattı. "*Krasotka*, şu sefil pisliğin kimliğini çıkar."

Şaşkın bakışlarım profesörüm ve Vaska arasında gidip geldi. Başka ne yapacağımı bilemediğimden itaat ettim ve Vaska'ya uzattım. O da kağıda baktı ve dikkatini tekrar Profesör Hadley'e çevirdi. "İşte . Dönemin geri kalanında Mary sadece canı isterse dersinize katılacak. Geldiğinde onunla konuşmaya ya da ona bakmaya cesaret edemeyeceksiniz. Ve en yüksek notu alacak. Yoksa sevdiğin her şeyi ve herkesi yok ederim." Vaska, mafya babalarının filmlerde yaptığı gibi tehditkâr bir şekilde onun yanağını okşadı. "Birbirimizi anlıyor muyuz?"

Profesör Hadley'in ağzının kenarlarında tükürükler oluşurken cevabında boğuldu. "Evet... evet... efendim. Evet, efendim."

Vaska onun yanağını tekrar okşadı. "Güzel. Şimdi git bakalım. Mary hazır olduğunda gelecek."

Profesör Hadley'nin boncuk gözleri önce bana, sonra tekrar Vaska'ya kaydı. "Tabii ki. Tabii ki. Ne zaman hazır olursan, Mary... yani Bayan Fraser... ya da olmaz. Nasıl isterseniz," diye kekeledikten sonra binanın kapısından çıktı.

Şaşırmış bir halde, "Bunu neden yaptın?" diye sordum.

Vaska elini başımın üstündeki tuğla duvara dayayıp beni hapsetti. "Kimse benim olana dokunamaz."

"Senin mi? Sanki çıkıyormuşuz gibi davranıyorsun."

Kaşları çatıldı. Saç örgülerimden birini tutup hafifçe çekti. "Peki bunun ne olduğunu düşünüyorsun, *krasotka*?"

Sinirle kollarımı havaya kaldırdım ve "Bilmiyorum! Bitmeyen tek gecelik ilişki mi?"

Vaska gülerken başını arkaya yatırdı. Gömleğinin yakasından görünen dövme mürekkebi kıvrımlarının boynunun güçlü sütununu çevrelediğini görebiliyordum. Sonra yanağını okşadı. Mühür yüzüğünün soğuk metalinin çenemi sıyırdığını hissedebiliyordum. Koyu mavi bakışları benimkileri yakaladı. "Güven bana, bu tek gecelik bir ilişki değil güzel kız. Kendime güzel bir kelebek yakaladım ve seni bırakmaya hiç niyetim yok."

Daha sonra sanki dünyayı sarsacak bir şey söylememiş gibi beni alnımdan öptü ve ben şaşkınlık içinde sınıfıma girerken kapıyı açık tuttu.

Az önce ne oldu öyle?

Şimdi bir şekilde Rus mafyasının belalısının kız arkadaşı mı olmuştum?

CHAPTER 15

Mary

Sınıftan çıktığımda VASKA beni . Süslü spor arabasına yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, *Sixteen Candles*'daki Jake'in kötü versiyonu gibi görünüyordu.

Yarım saniyeliğine öğrenci kalabalığının arasına karışmayı ve avludan kaçmayı düşündüm. Kaldırıma çıkıp beni çimenlerin üzerinde kovaladığı görüntüler aklıma geldi ve bu fikri anında yok ettim. Ona doğru yürürken başımı yana eğdim ve onu tepeden tırnağa inceledim. Siyah saçları hâlâ biraz ıslaktı, yani eve gidip duş almış ve sonra benim için geri dönmüş olmalıydı. "Başka bir dersim var."

Sırıttı. "Bu iyi. Yürüme mesafesinde mi yoksa seni bırakayım mı?"

Bakışlarımı kısarken abartılı bir iç geçirdim. "Gitmen gereken bir işin yok mu senin?"

Sırıttı. "Silah tüccarı olmanın avantajlarından biri de çalışma saatlerini kendin belirleyebiliyor olman." Sonra arabadan uzaklaştı ve yolcu kapısını açtı. Koluyla geniş bir hareket yaparak, "Aracınız sizi bekliyor," dedi.

Silah tüccarı.

Sanki az önce muhasebeci ya da iş sahibi demiş gibi rahat bir şekilde söyledi.

Ayağımı vurdum. "Başka seçeneğim var mı?"

Başını iki yana salladı. "Pek sayılmaz." Sonra eğilip dudaklarıma fısıldadı: "Ama karşı koymaya çalışırsan günümü gün edersin." Sonra ağzımın kenarını öptü ve geriye yaslanıp tek kaşını kaldırarak bana baktı.

Onun şehvetli tehdidinden vücudumda lezzetli bir zevk dalgası dolaşırken kalçalarım sıkıştı.

Lanet olsun ona.

Yüzündeki kibirli ifadeyi silmek için, "Aletin üzerindeki dövmede ne yazıyor?" diye .

Konuyu aniden değiştirmem karşısında gözlerini kırptırdı. Kısa bir süre gözlerini kaçırırken çenesi sağa doğru kıvrıldı. Bunu biliyordum. Çok az erkek *oraya* dövme yaptırır ve bundan pişmanlık duymazdı. Daha görünür kılmak için kestirmiş de değildi, bu da utanç verici bir şey olması gerektiği anlamına geliyordu.

Nefes aldı, sonra yavaşça nefes verdi. "Bu uzun zaman önce aldığım bir şey."

Omuz silktim. "Kiril harflerini hatırlıyorum. Her zaman kendim bakabilirim."

"Sana söylersem, uslu bir kız gibi arabaya biner misin?"

Başımı salladım. Bunun iyi olacağını düşünmüştüm ama verdiği cevap en çılgın hayallerimi bile aştı.

İç çekti. "Bay Büyük yazıyor."

Bir kahkaha sesini bastırmak için ağzımı kapattım. "Ne?"

Gözlerini ovuşturdu. "Sarhoştum. *Sex and the City* Rusya için yeniydi... ve bir kız vardı."

Gülmekten yerlere yattım. "Aman Tanrım, nefes alamıyorum!"

Yumruğunu saçlarıma geçirdi ve beni ayağa kaldırdı. Başımı geriye çekerek şakacı bir şekilde homurdandı, "Bir dahaki sefere sert sikimi boğazının derinliklerine soktuğumda yalvaracağın şey tam olarak bu olacak." Sonra kavurucu bir öpücük için ağzımı aldı. Yoldan geçen birkaç öğrenci ıslık çalıp laf attı ama o amacına ulaşana kadar rahatlamayı reddetti.

Sarsılmış ve nefes nefese arabaya bindim. Daha önce duşta dizlerimin üzerindeyken Bay Büyük'ün boğazıma zorla sokulduğu görüntüler günün geri kalanında dikkatimi dağıttı.

* * *

Hayatımın en uzun, en sinir bozucu günüydü. Vaska bana her derse kadar eşlik etti. Eğer profesör kadınsa, bir saatliğine ortadan kaybolurdu. Profesör erkekse, sınıfın arka tarafında ve ona hançer gibi bakardı. O kadar kötüleşti ki, çok sayıda mesaj almama rağmen hiçbir arkadaşım bana yaklaşmıyordu bile. Eğer bir kız arkadaşımın daha ateşli AF korumamın kapılmaya hazır olup olmadığını soran bir mesaj alırsam, çılgık atardım.

Son dersimi bitirdiğimde Vaska kapıyı benim için açık tutuyordu. Saatini kontrol etti. "Mükemmel zamanlama."

"Ne için?" Ben sordum.

Sırtımın alt kısmında sahiplenici bir el ile beni arabasına doğru yönlendirdi. İçine oturduktan sonra, direksiyonun arkasındaki yerini alana kadar bekledim. "Ne için?" Tekrar sordum.

Bana göz kırptı. "Akşam yemeği için, tabii ki."

Günümün yarısında, öğle yemeği yemek için zaman ayırıp ayırmayacağımı sordu.

"Bana daha önce verdiğin çöreğin diğer yarısı da sayılır mı?"

Dudakları inceldi. "Hayır."

Sonra bir baktım, Subway'den bana bir sandviç, cips ve buzlu çay uzatıyor. "Genelde ders aralarında bir şey yemem." diye itiraz ettim.

Parmağını çenemin altına koydu ve o gece mavisi gözleriyle bana baktı. "Ama bugün sadece benim için bir istisna yapacaksın."

Eridim. Konuşamadım bile. Sadece başımı salladım ve sersemlemiş bir halde bir sonraki dersime girdim.

"Akşam yemeği mi? Ama bana daha önce verdiğin sandviç yüzünden hâlâ tokum." Bu tam olarak gerçek değildi. Asıl gerçek, ondan biraz uzak kalmaya ve zamana ihtiyacım olduğuydu. Sadece iki gün gibi kısa bir sürede Vaska hayatımın tüm yönlerini ele geçirmeye başlamıştı bile. Sanki hayatıma aitmiş gibi hissetmeye başlamıştım ve bu tehlikeli bir düşüncenin ötesindeydi.

Vaska Hello Kitty çantamı kaptı. "Hey!"

Fermuarını açıp Subway'den aldığı, içinde sandviğin yarısından fazlası olan şeffaf poşeti çıkarmadan önce bana yan gözle baktı.

Omuz silktim. "En azından cipsleri yedim."

Bana çantamı geri verdi ve başka bir şey söylemeden arabayı çalıştırdı. Sanırım hoşuma gitse de gitmese de akşam yemeğine gidecektim.

Daireme döndük. Vaska saatini kontrol etti. "Üstünü değiştirmek için tam otuz beş dakikan var."

"Bu yeterli zaman değil!" Vücudumun aşağısını işaret ettim. "*Bütün bunlar* olmaz, bilmenizi isterim."

Bir kolunu belime doladı ve beni dudaklarımdan sertçe öptü. "Şimdi otuz dört dakikan var."

Öfkeli bir çığlık atarak kucağından sıyrıldım ve koridorda koşmaya başladım. Dolabıma daldım ve üzerinde siyah beyaz puantiyeler ve kırmızı kabarık etekler olan siyah elbisemi seçtim. Aceleyle banyoya girdim, örgülerimi çıkarırken dudaklarımdan arasına birkaç toka sıkıştırdım ve saçlarımı birkaç büyük zafer buklesi şeklinde düzenledim. Ardından kırmızı ipek bir eşarbi saçıma saç bandı gibi sardım. Göz makyajımı ve rujumu tazeledikten sonra elbisenin içine girdim.

Banyonun kapısını açtığımda Vaska oturma odasından seslendi, "Dört dakika."

Sinirli bir çığlıkla yatak odama koştum ve tüm ayakkabı seçeneklerimi karıştırırken dolabımın içinde dizlerimin üzerine çöktüm. Sonunda kırmızı kadife ayakkabılarımda karar kıldım. Topukları biraz aşınmıştı ama kimse fark etmezdi. Ayaklarımı ayakkabılarımdan içine sokarken siyah rugan bir debriyaya geçtim. Aynaya son bir kez baktıktan sonra göğüs dekoltemin hemen altında duran şımarık kırmızı fiyongu sıktım ve yatak odasından çıkmadan önce boynuma ve bileklerime Viva La Juicy sıktım.

Oturma odasına girdiğimde Vaska bana bir shot tekila uzattı. "Cesaret için."

O matarasından votka dediği benzinden bir yudum alırken ben de shot'ı içtim.

Şişeyi takım elbisesinin iç cebine koyduktan sonra yanağımı okşadı. "*Ty vyglyadish' prekrasno. Vozmozhno, nam stoit ostat'sya segodnya vecherom.*"

"Rusça bilmediğimi söylemeyi unuttum mu?"

Kıkırdadı. "Çok güzel görüldüğünü söyledim. Belki de bu gece evde kalmalıyız? Seni dünyayla paylaşmak istediğimden emin değilim."

Bir elimi kalçama koydum. "Hayır, yapamazsın. Hazırlandım. Beni dışarı çıkarıyorsun!"

Onu elinden tuttum ve ikimizi de ön kapıya doğru yürüttüm. Güvenlik anakartına bin haneli kodu girmek için ilerleyişimizi durdurdu. "Bu sefer güvenlik sistemini gerçekten devreye sokmama izin vererek beni eğlendir," dedi sırıtarak.

Armitage boyunca Lincoln Park'a girdik. Vale Vaska'yı hemen tanıdı ve kekeleyerek merhaba dedi ve arabaya çok iyi bakacağına dair güvence verdi. Vaska ona elli dolarlık bir banknot uzattı ve yanağını okşadı. Elli dolar! Valenin onu tanımasına şaşmamalı. Küçük bir merdivenden aşağı indik. Geja'nın restoranı, kaldırım taşı, ahşap keresteler ve kafesli pencereleriyle güzel, eski bir Avrupa cephesine sahipti. Daha önce hiç gitmemiştim ama Sevgililer Günü promosyonlarından buranın Chicago'daki en romantik restoranlardan biri olduğunu biliyordum.

Eşiği geçtiğimizde şef garson Vaska'yı sıcak bir şekilde karşıladı. Restoran alçak tavanı ve bolca mumuyla sıcak ve rahattı. Her masanın kendine ait özel bir köşesi vardı ve altın, yakut, safir ve zümrüt gibi zengin mücevher tonlarındaki metrelerce kumaşla diğer konukların görüşünden gizlenmişti.

Bize تنها bir masa gösterdiler. Bir adam sessizce gitarını tıngırtırken ben Vaska'nın diğer tarafındaki masaya yerleştim. Şef garson bana bir menü uzatmaya çalıştığında, Vaska menüyü elimden aldı. "İkimiz de The Connoisseur ve sizin Amarone della Valpolicella'nızdan bir şişe alacağız, Allegrini."

"Her zamanki gibi mükemmel seçimler, Bay Rostov." Eğildi ve bizi yalnız bıraktı. Beyaz kumaş peçeteyi kucağıma atarken yüzüm kızardı. "ki gibi mi?"

Bütün kadınlarınızı buraya mı getiriyorsunuz?"

Peçetesini yavaşça açarken arkasına yaslandı. Sonunda konuştu. "Evet, bu öyle."

Gözlerimin arkası yaşardı. Aptalca bir soru sormak...

Elime uzandı. Geri çektim. Gözleri kısıldı. Eğildi.

Masanın üzerinden elimi kaptı ve sıkıca kavradı. "Anlaman gerek, *krasotka*. Sana asla yalan söylemeyeceğim. Bunun için hiçbir sebep yok. Burası benim sevdiğim yemekleri yapan bir restoran. Bu yemeği senden önce başka kadınlarla da yedim. Hikayenin sonu."

Kendimi toparlamak için bakışlarımı başka yöne çevirdim, dekoru ve hafifçe gizlenmiş diğer müşterileri gözden geçirdim. Elbette haklıydı. Yine de, bunların hiçbirini ciddiye alamayacağımı bir kez daha hatırlattı. Daha önce ne söylemiş olursa olsun, ben hâlâ onun siktiği kadındım... şu anda.

Vaska elini ceketinin cebine attı ve üzerinde altın kabartma harflerle Cartier yazan kırmızı deri bir kılıf çıkardı. Masanın üzerine doğru kaydırıldı. "Sizin için."

Merak edip kapağını açtım. Çömelmış panter şeklinde bir broştu. Platin kaplama, beyaz ve siyah elmaslarla kaplıydı ve gözleri iki parlak zümrütle süslenmişti. Ayrıca ağır görümlü, tokalı bir bileklik de vardı.

Nutkum tutulmuştu.

Vaska yanımdaki koltuğa kaydı. Broşu siyah kadife yastığından çıkardı ve elbisemin kumaşını kaldırarak üzerime iğneledi. Parmak eklemlerinin arkası göğsümün üst kısmına hafifçe dokundu. Nefesimi tuttum.

"Araştırmalarım göre, tüm bu elbiseler ve hırka kazaklar yüzünden benzersiz tarzınız broşları tercih ediyor. Haksız mıyım?"

Evet anlamında başımı salladım. Haklıydı. Rockabilly kıyafetler en çok incilerle ya da süslü bir broşla güzel dururdu ki bunlar ellili yıllarda çok modaydı. Bana mücevher almadan önce böyle bir şeyi araştırması hem çok edici hem de sevimli bir şekilde düşünceliydi. Lanet olsun ona.

Sonra bileğimi kaldırırken bileziği aldı. Parmaklarının uçları tenime değdi. Bana doğru eğildi. "Nabzının hızlandığını hissedebiliyorum. Bu hediyemi beğendiğin anlamına mı geliyor?"

Göğsüm sıkışmıştı. Nefes almak için kendimi zorlamak zorunda kaldım. "Bunları kabul etmem mümkün değil."

Süper süslü, üst düzey mücevherler hakkında çok az şey biliyordum ama aptal değildim. Cartier artı bir sürü elmas, bir sürü dolar işareti demekti.

Gülümsedi. "O zaman sana seçme şansı vermemem iyi bir şey."

Ben cevap veremedim, oldukça uğursuz görümlü bir adam masaya yaklaştı. Alnı ve kalın dudakları soğuk bir puro izmaritinin etrafında kenetlenmişti. Elini çıkıntılı karnına dayamıştı ve her parmağında altın bir yüzük vardı. "Vasili Rostov. Bu gece karşılaşmamız büyük şans." Adamın aksanı Vaska'ninkinden bile daha kalındı. Ayrıca dişlerini puro izmaritine bastırırken ağzının bir tarafından konuşmak gibi tuhaf bir tarzı vardı.

Vaska onun elini sıktı ama ayağa kalkmadı. "Olezka, *karışık* toplulukların önünde iş yapmadığımı biliyorsun," dedi yumuşak bir sesle ve bana doğru bir bakış attı.

Olezka adındaki adam bana küçümseyici bir bakış attı. "O sadece bir kadın, bir kadın erkeklerin işinden ne anlar? Ayrıca, bu bekleyemez, Vasili. Size söz veriyorum. Hazar'a yanaşmış bir kargo gemisi var, içinde otuz kasa IST-12.7 Mubariz keskin nişancı tüfeği var.

Azerbaycan'ın savunması. Onları kendimiz için düzenli bir kârla ele geçirme fırsatı var."

Vaska ayağa kalktı ve iri yarı adamı kolundan yakaladı. Olezka o kadar şaşırmıştı ki yanmış puro izmariti ağzından düştü. Vaska hızlı hızlı Rusça konuşarak ona sertçe fısıldadı. Adamın rengi soldu. Olezka masaya geri döndü ve başını bana doğru eğdi. "Sizi kırdığım için lütfen özürlerimi kabul edin. Saygısızca ve yanlış bir davranıştı." Boncuk gibi siyah gözleri dikkatle bana bakıyordu, korku küçük derinliklerinde belirgindi. Midem sıkışmıştı. Özrünü kabul etmezsem ona bir zarar geleceğini hissediyordum. Adamın omzunun üzerinden Vaska'ya baktım. Gözleri kısılmış ve çenesi . Kızgın olduğu belliydi.

"Sorun... değil... gerçekten," diye kekeledim, kan dökülme olasılığı beni telaşlandırmıştı.

Olezka hemen rahat bir nefes aldı. "Teşekkür ederim. Afiyet olsun." Vaska'ya dönüp derin bir selam verdikten sonra tek kelime etmeden oradan ayrıldı.

Vaska tekrar yerine oturdu ve peçetesini kucağına geri koydu.

"Bu sadece-"

Vaska sözümü kesti. "Bu bir işti. Başka bir şey değil. Senin önünde tartışılmamalıydı."

"Ama-"

"Mary. Artık soru sormak yok. ."

Az önce bir suç alışverişine tanıklık ettiğimin rahatsız edici gerçekliği başımı döndürdü. Bir mafya adamıyla çıktığınızı yarı şaka düşünmek başka bir şeydi; bunun gerçekliğiyle yüzleşmek başka bir şey.

Şef garson elinde şarabımızla masaya yaklaştı. Şef garsonun şişeyi Vaska'nın onayına sunmasını izlerken parmağımın ucunu panterin zümrüt gözlerinin üzerinde gezdirdim ve mantarı çıkarıp küçük bir tadımlık kadehe boşalttım. Vaska, kadehteki zengin kırmızı sıvıyı önce içine çekti, sonra da şarabın tadına baktı. Başıyla onayladı. Şef garson bir alkışla hepimize birer kadeh doldurdu.

Bir sunucu, sıcak İsviçre Gravyer peyniriyle dolu turuncu bir fondü kabı getirdi ve ardından başka bir sunucu küçük bir meyve, sebze ve ekmek tabağı yerleştirdi. Sonunda yalnız kaldık. Vaska tencerenin kapağını kaldırdı ve bir parça çileği şişledi. Onu batırdı

yapışkan peynirin içine soktu ve ağzından birkaç santim uzakta tuttu. "Dudaklarını aç," diye emretti.

Gözlerim odanın içinde dolaştı. Loş ışık ve ağır perdelerle sanki yalnızmışız gibi hissediyordum. Çileği tatmamı istediğini bilmeme rağmen, talebinin altında kesinlikle cinsel bir akıntı vardı. Reddedemeyerek dudaklarımı açtım ve tatlı ve tuzlu lokmanın üzerine kapattım, arkama yaslanıp yavaşça çiğnemedemeden önce dudaklarımı müstehcen bir şekilde şişten aşağı kaydardım.

Vaska karşılık olarak hırladı. Hedefimi vurmuştum. Bu oyunu iki kişi oynayabilirdi.

İğneye dokundum ve o adamın kaba müdahalesini düşündüm, muhtemelen bu mücevherleri satın alan kana bulanmış parayı hatırlatıyordu. "Ne dediğin umurunda değil, bunları sadece akşam yemeği sırasında takacağım, sonra istesen de istemesen de geri alacaksın."

Vaska bir parça çavdar ekmeğini şişe geçirdi ve sosa batırdı. Şişe kaldırdığında, ağzına götürmeden önce ekmeği sıcak peynir damlalarıyla kaplamak için ustalıkla döndürdü. "Beni yapmaya çalışmanı görmek için sabırsızlanıyorum." Göz kırptı ve ardından keskin beyaz dişleriyle ekmeğin parçasını kaptı.

Ben cevap veremeden, muhteşem bir kadın masamıza yaklaştı. Aerosol saç spreyi ve güçlü gül kokulu parfüm kokusu zararlı bir bulut gibi üzerinde asılı duruyordu. Doğal olmayan parlak kıvılcı saçları dağınık bir şekilde başının tepesinde toplanmıştı. Ağır altın halka küpeler her bir kulak memesini ağırlaştırırken, bilekleri üzerlerindeki çeşitli altın bileziklerden dolayı takırdıyordu. Zebra desenli daracık bir elbise giymişti ve bu elbise kıcını zar zor örtüyor, üstünden taşan devasa göğüslerini ise kesinlikle kapatmıyordu.

Vaska'ya gülümsedi. "Merhaba bebeğim, beni özledin mi?"

CHAPTER 16

Vaska

KABUL EDİYORUM ki hayatımda Tanrı'nın intikamını hak edecek çok şey yaptım. Sadece bu konuda espri anlayışı olacağını hiç düşünmemiştim. Önce Olezka, Mary'ye benim bir suçlu olduğumu haykırırcasına içeri dalmıştı, şimdi de eskiden düzüştüğüm paralı eskort Karina çıkagelmişti.

Karina yanıma sokuldu ve saçlarımı okşamaya çalıştı. "Karina'na hâlâ kızgın değilsin, değil mi bebeğim?"

Sarhoşken bıçakla hayalarımı kesmeye çalışmasına mı kızdın? Evet, biraz. Mary'yle tanıştığımdan beri, artık deliliğın eğlenceli bir türü olduğunu biliyordum; sizi tahmin etmeye zorlayan, her zaman meydan okuyan ve heyecanlandıran. Bir de Karina'nın delilik türü vardı ki bu, psikotik bir fiyonkla sarılmış ve hiçbir faydası olmayan bir delilikti.

Bileklerini tuttum ve onu üzerimden çektim. "Karina, sözümü kesiyorsun."

Mary'ye doğru bir bakış attı. Üst dudağı alaycı bir ifadeyle kalktı. "Onu becermek istediğın konusunda ciddi olamazsın, değil mi? Hadi ama bebeğim. Bütün o bıçak olayı için özür dilerim. Bunu nasıl telafi edebilirim?"

Elini kalçamda gezdirdi; o sikimi tutamadan ben yakaladım. Karina gibi bir kadında şimdiye kadar ne görmüştüm ki? O ve Mary arasındaki çekiciliğı hayal bile edemiyordum. Mary ateşli ve zeki ydi. Ne söyleyeceğini ya da ne yapacağını asla bilemezsiniz. Bunu sevmiştim.

onun hakkında. Aynı zamanda güzel, tutkulu ve sıcakkanlıydı. Karina gösterişliydi ama özü yoktu.

Mary peçetesini masaya fırlattı. "Belki de sizi yalnız bırakmalıyım?"

"Hayır," diye bağırdım.

"Evet," diye alay etti

Karina.

Mary yükseldi.

"bile geçirme." diye homurdandım. Otur şimdi."

Gözleri büyüdü ama itaat etti.

Dikkatimi tekrar iğrenç Karina'ya çevirerek, "Ve sana gelince. Her şey bitti. Bir süredir bitmiş durumda. Bir daha asla izinsiz bana yaklaşma, yoksa gün bitmeden seni Moskova'nın kenar mahallelerinde fahişelik yaptırırım. Anladın mı beni?"

Karina suratını astı ve ayağını yere vurdu. "Ama bebeğim!" "Gözümün önünden kaybol, hemen."

Mary'ye dönerek, "Geri dönecek. Sen Vaska gibi bir adamı mutlu edecek kadar kadın değilsin. Sadece ben öyleyim," dedi ve sonra tepinerek gitti.

Şef garson aceleyle masamıza geldi ve ettiğimiz için özür diledi. Tek kelime etmeden el salladım ve tüm dikkatimi Mary'ye verdim.

Çenemi ovuşturdum bakışları benden başka odadaki herhangi bir şeye yerleşirken onu izledim. Her ne kadar konuyu saptırmaya çalışsam da, haklı olduğu bir nokta vardı. Onu başka kadınları götürdüğüm restorana götürürken aklımdan ne geçiyordu? Karina gibi geçmişimden biriyle karşılaşacağımı tahmin etmeliydim. Mary özeldi ve ona bu şekilde davranılmalıydı. Benden daha iyisini hak ediyordu ve şu andan itibaren bunu alacaktı.

"Mary..."

Muhteşem gözleri yaşlarla doldu. "Lütfen, beni eve götür." "Hayır."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Burada seninle olmak istemiyorum." "Çok kötü," diye mırıldandım.

Bir sunucu, yenmemiş meyve, sebze ve peynir tepsimizi temizlemek için geldi, bir diğeri ise yerine çeşitli daldırma sosları ile bir tepsi sığır eti ve istakoz kuyruğu koydu.

Bir şiş aldım. "Buraya yemek yemeye geldik. Şimdi ye." "Aç değilim," diye karşılık verdi sıkılmış dişlerinin arasından.

"Yine de ye."

"Hayır!"

"ederim Mary, şu anda bunun için sabrım yok."

"Sen mi? Senin sabrın yok mu? Ama benim burada oturup *sabırla* o... o... *kadının* seni okşamasını izlemem sorun değil, öyle mi?"

"O benim için hiçbir şey ifade etmiyor. O geçmişte kaldı. Şimdi soğumadan istakozunu ye."

Tepsiyi çevirmeden önce "İstakoz falan istemiyorum!" diye bağırdı. İçindekiler havaya uçtu ve iğrenç bir sesle yere düştü. Gitarist çalmayı bıraktı ve tüm gözler bize döndü.

Mary ağzını kapattı. "Aman Tanrım. Bunu yaptığımı inanamıyorum!"

Peçetemi masaya fırlatarak ayağa kalktım. "Odayı boşaltın," diye bağırdım.

"Şimdi."

Garsonlar ve şef garson masadan masaya koşuşturarak müşterilerden gitmelerini istediler. Etrafımızdaki konuklar eşyalarını toplayıp giderken Mary ve ben birbirimize ters ters baktık, odayı mırıldanılan özürler ve masaların altından itilen sandalyelerin gıcırtiları doldurdu. Cüzdanıma uzanarak bir kartvizit çıkardım ve şef garsona uzattım. "Bu akşamki gelir kaybınız ne kadarsa, iki katına çıkarın, sonra bu numarayı arayın ve para hesabınıza aktarılacak. Şimdi bizi yalnız bırakın ve kapıları kilitleyin."

Mary ayağa kalktı ve gitmeye çalıştı.

"Sen değil," diye emrettim. Ona doğru birkaç adım attım.

Geri çekildi ve beni uzaklaştırmak için elini kaldırdı. "Daha fazla yaklaşma. Bu akşam tam bir felaket oldu. Eve taksiyle gideceğim."

"Hiçbir yere gitmiyorsun," dedim sıkılmış dişlerimin arasından.

Eğer birlikte olacaksak, bir geçmişim olduğunu ve iş ilişkilerimin her zaman yasaların doğru tarafında olmadığını kabul etmek zorunda kalacaktı. Başka bir deyişle, beni olduğum gibi kabul etmeliydi, tıpkı benim onu kabul ettiğim gibi. Benim için değişmesini istemiyordum ve ondan da aynısını bekliyordum. Ve birlikte olacaktık. Daha önce söylediklerimde ciddiydim. Mary muhteşem, akıllı ve eşsizdi ve parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin vermeye hiç niyetim yoktu.

Yakındaki bir masadan küçük bir kase sadeyağ kaptı. Parmağımla onu işaret ettim. "Sakın cüret etme..."

"! Daha fazla yaklaşma!" diye uyardı.

Tehdidini görmezden geldim ve ona doğru kararlı iki adım attım.

Kaseyi fırlattı. Omzuma çarptı ve takım elbise ceketimin ön kısmına yağlı bir sıçrama yaptı. Güzel ağzı açık kalırken gözleri büyüdü.

Gözlerimi ondan ayırmadan, harap olmuş ceketimi silktim ve bir kenara attım. Sonra kemerimin tokasına uzandım. Serbest bırakarak kemeri ilmeklerden geçirdim, sonra da uğursuz bir şaklamayla önümde ikiye katladım. "Burada ve şimdi, bir anlaşılmaya varacağız."

Etrafımızda dönerek aramıza birkaç masa koydu. "Her şeyi çok iyi anlıyorum. Bizim bir çift olduğumuz fikri gülünç. Çok ileri gitmeden buna bir son vermeliyiz."

Metal tokayı avucuma aldım ve deri kemer kayışını metodik bir şekilde yumruğumun etrafına sardım. "Gördün mü, işte burada yanılıyorsun. *Biz* dediğimde gerçekten *seni* kastetmiştim. Artık benim olduğumu anlamalısın. Bu ilişkinin ne zaman biteceğine ben karar veririm ve inan bana *Krasotka*, henüz sana doyamadım."

Yumruklarını kalçalarına koydu. "Rusya'da işler nasıl yürüyor bilmiyorum ama burada, Amerika'da kadınların kiminle çıkacağını seçme hakkı vardır ve ben seni seçmiyorum!"

Tek bir komutla temizlediğim boş odayı elimle işaret ettim. "Etrafınıza bakın. Şu anda Amerika'da olduğunuzu mu sanıyorsunuz? *Net, ty v moyem mire, i v moyem mire ya korol'.*"

Bakışları kapıya ve tekrar bana kayarken omuzları gerildi. Bir saniye sonra çıkışa doğru fırladı. Ben çoktan harekete geçmiştim. Onu arkadan belinden yakaladım, kolumu ortasına doladım ve boğazına sarıldım. Sonra az önce söylediklerimi İngilizce olarak tekrarladım. "Hayır, artık benim dünyamdasın ve benim dünyamda ben kralım."

Mary sarılmama karşı koydu. "Evet, monarşinin canı cehenneme!" diye bağırdı topuğunu ayağıma vurmada önce.

Bu saldırı yöntemini beklemiyordum ve aniden gelen keskin acının şokuyla onu kavrayışımı bıraktım. Bir kez daha aramıza birkaç masa koyarak kaçmaya başladı. Bir eliyle bir sandalyenin arkasını kavrarken, diğer eliyle boğazının tabanına dokundu ve nefes nefese kaldı.

Tam boyuma doğru doğruldum ve büyüyen sikime baktım. Şaşkın bakışları benimkileri takip etti. Dudaklarım sırtarak kalktı. "Bu doğru, güzel kız. Biraz acıdan tahrik olan tek kişi sen değilsin."

Korunmasız bir anda, çivit rengi gözleri arzuyla parlarken dudaklarını yaladı. Sonra başını iki yana salladı ve beni uzak tutmak için zayıf bir hamleyle elini yukarı kaldırdı. "Hayır. Bu doğru değil. Olayları çarpıtıyorsun."

Yaklaşırken bir kaşımı kaldırdım. "Öyle mi? Geçen sefer o güzel kışında deri kemerimin öpücüğünü hissettikten sonra kendinden geçerek çılgılık atmadığını mı söylüyorsun?"

Önündeki sandalyeyi çekerek geriye doğru tökezlerken gözleri yaşlarla doldu.

Acımasızca ilerledim, onu hem sözle hem de eylemle köşeye sıkıştırdım. "Onun cezayı hak eden kötü bir kız olduğunu tatlı bir dille söyleyen sen değil miydin?"

"Ben... hayır... ben..." diye kekeledi.

"Dün gece duşta dizlerinin üzerine çöküp sikimi yutmak için yalvarırken o muhteşem kırmızı dudaklar seni sertçe sikmem için bana yalvarmadı mı?" Bir adım daha yaklaştım.

"Oh, Tanrım. Dur."

Pantolonumun kumaşı üzerinden sikimi ovuşturdum. "Şuna bak, Mary. bak. Senin için ne kadar sert olduğunu görüyor musun? İçine girmemden hoşlanmadığını mı söylüyorsun?"

Aramızdaki sandalyeye uzandım. Onun tek savunmasıydı. Ahşap iskemlesinden tuttuğum gibi fırlattım. Yakındaki bir masaya sertçe çarptı ve üstündeki narin şarap kadehlerini yere düşürdü. Onu belinden kavradım ve öne doğru çektim, vücudunu önüme yapıştırdım, her sert santimimi hissetmesini istedim. Kemerimin hâlâ avucuma sarılı olduğu aynı elimle saçlarını yumruklayarak başını geriye çektim ve boynunu ortaya çıkardım. Eğilerek yumuşak tenini yaladım, parfümünün acılığını tattım. Sonra dişlerimi kulak memesine geçirdim, öyle sertti ki haykırdı ve tırnaklarını omuzlarıma geçirdi.

"Söyle, Mary. Merhamet dileyene kadar tekrar tekrar içine girmemi istediğini söyle." Elim kışını sıkıp onu ileri doğru çekerken talebimi kalçalarımın bir hamlesiyle noktaladım.

"Lütfen, dur. Yapamam."

"Söyle," diye bağırdım. "Sikimin acısını sevdiğini söyle. Benim tarafımdan domine edilmiş ve sahiplenilmiş hissetmeyi seviyorsun. Benim olduğunu söyle."

Bunu söylemesine ihtiyacım vardı. O dudaklardan duymaya ihtiyacım vardı. Ona boyun eğmeye ihtiyacım vardı. Bu kadın benim için bir uyuşturucuydu ve uyuşturucu gibi ben de

İlk tadımda bağımlısı oldum. Ona olan ihtiyacım artık kanıma işlemiştir. Onun özünün damarlarıma pompalandığını hissetmeye ihtiyacım vardı. Tenimde onun dokunuşunu hissetmeye ihtiyacım vardı. O olmadan kalbimin duracağından emindim. Eğer şimdi çekip giderse, son nefesimi de beraberinde götürecekti. Mantıklı değildi ve kesinlikle ona karşı adil değildi ama bir şekilde bu kadın benim kurtuluşum olmuştu. İçimdeki bu boşluğu tutkusu ve enerjisiyle doldurmuştu ve şimdi gitmesine izin verirsem lanetlenirdim.

Gözleri ona eziyet etmeyi bırakmam için yalvarıyordu ama ben umursamıyordum. İnsandan çok canavardım. Eşini elinde tutmak için savaşılan bir canavar.

Dönerek elimi en yakındaki masaya attım ve cam eşyaları, tabakları ve gümüş takımları yere düşürdüm. Saçlarından tuttuğum gibi onu kumaş kaplı masanın üzerine yatırdım. Eteğini yukarı kaldırdım, yüzükoyun yatan bedenini kan kırmızısı bir kabarık etek bulutuyla çevreledim.

Mary haykırdı, "Lütfen Vaska, bunu yapma."

Siyah ve kırmızı puantiyeli külotunun kemerini kavrayarak ucuz ipeği vücudundan söktüm. "Özür dilerim bebeğim. Bana başka seçenek bırakmadın."

Beni dışarıda tutmak için kalçalarını sıkmasına rağmen, elimi bacaklarının arasına soktum. Ona hiç acımadan iki parmağımı ıslak amının derinliklerine soktum. Parmaklarımı acımasızca sokup çıkarırken, üzerine eğildim ve kulağına sertçe fısıldadım, "Bunu hissediyor musun, aşkım? Tatlı amının ne kadar ıslak olduğunu hissediyor musun? Dudakların yalan söylemeye devam edebilir ama vücudun bana her zaman gerçeği gösterecek."

Saçını kavrayışımı bıraktım ve kolumu indirerek deri kemerin yumruğumun etrafından kayarak çözülmesine izin verdim. Mary omzunun üzerinden baktı. Kemerini görünce ağlamaya başladı.

Kolumu kaldırmadan önce usulca, "Bunu sen istedin," dedim.

Deri kayışı her iki kıkır yanağına da vurdum. Mary'nin tüm vücudu sanki elektrik çarpmış gibi sarsıldı. Kayışla ona tekrar tekrar vurdum ve soluk pembe yarıkların kremi etini gölgelemesini izledim. Bu sırada ağlıyor ve yalvarıyordu.

Kemerini bir kenara atarak arkasına geçtim. Sol elimi cezayla ısınmış tenine sürterek sağ elimle pantolonumun fermuarını indirdim. Sert horozumu çıkardım ve başını bacaklarının arasına kaydırmadan önce şaftını birkaç kez okşadım.

"Beni içine sok." Nefesimi tuttum ve emrettiğim şeyi yapmasını isteyerek bekledim.

Bir anlık tereddütten sonra küçük eli bacaklarının arasına uzandı ve sikimin etrafını sardı. Başını dar girişine doğru yönlendirirken ayaklarını daha geniş bir şekilde kaydırđı ve bacaklarını açtı. İhtiyacım olan tek izin buydu. Derinlemesine, dibine kadar soktum. Vücudu acımasız darbeleri emerken Mary'nin kolları avuçlarını masanın yüzeyinde düzleştirmek için kalktı. Kalçasını okşayarak parmaklarımı bacaklarının arasına kaydurdım ve klitorisini okşadım, onu becermeye devam ederken doruk noktasının tatlı dalgalarını şaftımda yukarı ve aşağı hissetmek istiyordum.

Mary avucuyla masaya vurup, "Tanrım!" diye haykırmadan önce parmağımın ucuyla sadece birkaç kez girdap yaptı. Evet, daha sert. Daha sert! Oh, Tanrım, geliyorum!"

Onun doruk noktası benimkini de getirdi. Terk edilmiş bir şekilde, onun içine sıcak bir boşalma akışı bıraktım, onu hem içeride hem de dışarıda izimle damgalamak istedim.

Mary hâlâ şaşkınlık içindeyken pantolonumu düzelttim, sonra onu kollarıma aldım ve kabine geri taşıdım. Kalçamla masayı kenara iterek oturdum ve onu kucağıma oturttum. Şarap şişesine uzanarak yeni bir bardak doldurdum ve dudaklarına götürmeden önce içindekilerin yarısını yudumladım. "İç."

O da itaat etti. Kırmızı şarap dudaklarını boyadı. Eğilip iksiri doğrudan ağzından yalamadan duramadım. Başı omzuma düştü, vücudu gevşemiş ve tükenmişti. Beni terk etme düşüncesini aklımdan silmiştim.

Sonra, hemen bir sonraki anda, her şey değişti.

Mary ile gelecekteki mutluluğum elimden şiddetle alındı.

CHAPTER 17

Vaska

Yemek odasının hemen dışından bir ılık . "Patron, bugün bir *sorunumuz var*. Mikhail Volkov *pytayetsya svyazat'sya s vami*."

Mikhail bize Ivanov kardeşlerden ödünç verilmişti. Dimitri'yle birlikte Fas'taki meseleyle ilgilenmesi . İşler tehlikeli bir hal alırsa keskin nişancı yeteneklerinin işe yarayabileceğini düşündük. Eğer benimle temas kurmaya çalışıyorsa, ortada ciddi bir sorun var demektir. Dimitri'nin bana doğrudan ulaşmasını engelleyen bir sorun. Neyse ki adamlarım beni her zaman nerede bulabileceklerini biliyorlardı.

Mary'nin korunduğundan emin olduktan sonra içeri girmeleri için seslendim. Adamlarımdan ikisi yemek odasını geçtiler, Mary ve benim yarattığımız yıkıma bir bakış bile atmadılar. Onlar daha iyi biliyordu. İçlerinden biri bana güvenli, uluslararası aramalar için kullandığımız hantal uydu telefonunu uzattı.

"Vaska?" diye sordu

Mikhail. "*Baba*," diye cevap verdim.

"*U nas yest' problemy. Oni pokhitili zhenshchinu* Dimitri."

"Lanet olsun, Emma?" Düşünmeden ağzımdan kaçırđım.

Mary'nin şaşkın bakışları benimkilere kaydı. Rusça konuşmamızı anlamıyor olabilirdi ama arkadaşının adını açıkça duymuştu. Elimi boynuna doladım ve onu hafifçe sıktım.

gözlerim onunkilere dikilmişti. Tek kelime etmesine gerek yoktu; gözlerindeki dehşeti görebiliyordum.

"*Chto my znayem?*" Mikhail'e sordum.

"*Benim dumayem, chto master porta zameshan. Eta poteryannaya partiya AR-15 byla na nem, a ne na Amir,*" diye cevap verdi Mikhail.

Yani lanet liman şefi bize ihanet etti. Dimitri'yi soruşturma için Fas'a uçmak zorunda bırakan AR-15 sevkiyatını çalan oydu. Lanet olsun. Ondan hiç şüphelenmemiştik bile ve şimdi en iyi arkadaşım ve iş ortağım doğrudan bir tuzağa düşmüştü. Hayır, daha da kötüsü, kız arkadaşı tehlikede idi. Onun kızı ve benim kızımın en iyi arkadaşı. Mary'nin endişeli yüzüne baktım. *Hay sikeyim.*

Telefonu sıkıca kavradım ve hırladım: "*Ubey ikh. Ubit' ikh vsekh. Sozhgi yego dotla, no naydi devushku.*"

Mikhail'e hepsini öldürüp yakmasını söyledikten sonra, ama kızı bulmadan önce değil, bana bu işi halletmiş saymamı söyledi. "*Schitayte eto sdelannym.*"

Telefonu kapattım ve adamıma geri verdim. "Arabayı getir." Başını salladı. "Peki, patron."

Mary gömleğimin kumaşını tuttu. "Sorun ne? Emma'ya ne oldu?"

Kolumu omuzlarına doladım. "Seni buradan çıkarmalıyım." Gözleri yaşlarla dolarken alt dudağı titredi. "Söyle bana."

Ayağa kalktım ve Mary'yi ayağa kaldırdım, sonra yanağını okşadım. "Yapacağım, *krasotka*, sadece burada değil."

Dizleri büküldü. Onu tekrar kollarıma alarak restorandan çıkardım ve arabamın arka koltuğuna oturttum. Adamlarımdan biri benim arabamla bizi eve götürürken, diğeri de onların arabasıyla bizi takip ederken ona sımsıkı sarıldım.

Çatı katına girer girmez, hâlâ sersemlemiş olan Mary'yi kanepeye yatırdım. Koşarak yatak odasına gittim, yataktan kalın battaniyeyi kaptım ve oturma odasına dönerek üzerine sardım. Fas'taki durum hakkında bildiklerimi anlatırken ona daha sıkı sarıldım. Bunlar olurken adamlarımdan birkaçı mutfak adasında bir komuta merkezi kuruyordu. Birkaç dizüstü bilgisayar, uydu telefonları ve izleme ekipmanları vardı.

Ellerimle yüzünün iki yanını kavradım. Yanaklarındaki gözyaşlarını silkeleyerek, "Bebeğim, işe gitmem gerek ama hemen şurada olacağım."

mutfağa, tamam mı?"

Sadece başını salladı, gözyaşlarıyla lekelenmiş bakışları odaklanmamıştı. "Yatak odasına gitmeyi mi tercih edersin?"

Battaniyenin üzerinden uzandı ve üst kolumu kavradı. "Hayır!

Lütfen kalmama izin verin."

Başımı salladım. "Tamam. Bir şeye ihtiyacın var mı?" Başını salladı.

Ayağa kalktım ve adamlarımdan birine işaret ettim. "Bana bir iyilik yap." "Ne istersen patron."

"Karını ara, Anna. Onu buraya getir. Bence Mary'nin yanında başka bir kadın daha olmalı... her ihtimale karşı."

Başını salladı. "Hallediyorum."

Mary'ye dönüp bakmadan önce omzuna vurdum. Sessizliği beni hem endişelendiriyor hem de korkutuyordu. Onu uzun zamandır tanıımıyordum ama bunun benim küçük ateşim için doğal olmadığını biliyordum. O bir savaşçıydı. Şimdi yenilmiş ve korkmuş görünüyordu. Yumruklarımı sıktım. Birini çıplak ellerimle öldürmeyi hiç bu kadar çok istememiştim. Tek pişmanlığım bunu yapacak kişinin ben olamayacağıydı.

Gecenin geri kalanında durumu uzaktan izledik, Mikhail'den ve oradaki diğer adamlardan sürekli güncellemeler aldık. Dimitri Emma'yı bulmaya ve onu güvenli bir yere götürmeye odaklanmıştı. Onu suçlayamazdım.

Sonunda bitkin bir uykuya dalmış olan Mary'ye baktım. Battaniyeye sarınmış ve kanepenin bir ucunda top gibi kıvrılmıştı. O kadar küçük ve savunmasız görünüyordu ki göğsüm ağrıyordu ama en azından burada, benim korumam altında güvendedi. Kadınının düşmanının elinde olduğunu bilen arkadaşımın şu anda neler hissettiğini hayal bile edemezdim. Onu bulmak için tüm şehri yakıp yıksa bile onu suçlayamazdım.

Nihayet sabahın erken saatlerinde Emma'nın güvende olduğunu öğrendik. Üçü de -Dimitri, Mikhail ve Emma- Chicago'ya dönmek üzere uçağa binmişlerdi.

Mary'nin önünde diz çöktüm ve yumuşak siyah saçlarını okşadım. Sabahın ilk ışıkları altında, bir kuzgunun kanadı gibi zarif ve pürüzsüz görünüyordu. "Bebeğim, uyan." Gözleri çırpınarak açıldı.

Parmaklarımın tersiyle yanağını okşadım. "Her şey bitti. O güvende."

Birkaç kez göz kırptı. Anladığından emin değildim, bu yüzden saçlarını yüzünden uzaklaştırdım ve yanağını okşadım. "O güvende," diye tekrarladım.

Mary gözyaşlarına boğuldu.

Onu yakaladım ve tüm acısını ve korkusunu emmeyi umarak yakınımdaya tuttum. Ayağa kalkarak kanepeye oturdum ve onu kucağıma çektim. Onu kollarımda salladım ve alnına Rusça sakinleştirici sözler fısıldadım. Bu şekilde ne kadar kaldığımız hakkında hiçbir fikrim yok ama sonunda kıpırdandı.

Göğsümü itti ve daha dik oturdu.

Aramızdaki mesafenin arttığını hissedebiliyordum. Buz gibi bir ürperti vücudumu kapladı.

Bakışlarımla buluşmayı reddetti. Kıvrılan parmaklarına bakarken usulca, "Eve gitmek istiyorum," dedi.

Evde *olduğu* için öfkelenmek istedim.

Onun evi burasıydı, benim yanımdaydı. Yine de başımı sallayarak sustum, onu kanepeye taşıdım ve ayarlamaları yapmak için ayağa kalktım. Arabanın getirilmesini istedim ve üzerimi değiştirmek için yatak odasına gittim. Buraya son gelişinde giydiği hokey formasıyla çıktım.

Ona doğru uzattım. "Al, bunu ."

Omuzlarını açıkta bırakan askılı üst elbisesi ile sabah soğukunda muhtemelen rahatsız olacağını biliyordum. Hiç itiraz etmeden elimden formayı aldı ve başının üzerine geçirdi.

Keşke benimle tartışsaydı.

Sessizlik içinde dairesine geri döndük.

Ona kapıya kadar eşlik ettim ve içeri girdiğimizde güvenlik kodunu girdim. Mary çantasını tezgâhın üzerine bıraktı ve bana döndü. Yüzü çizilmiş ve yorgun görünüyordu.

"Vaska..."

"Yapma."

İç çekti. Formayı çıkardı ve bana geri vermeye çalıştı. Almayı reddettim. Başka bir iç çekişle onu kanepenin arkasına örttü. Sonra elbisesine iğnelediğim broşa uzandı.

Gözlerim kısıldı. "Aklından bile geçirme," dedim elim yanımda yumruk olurken gergin dudaklarımın arasından.

"Ama..."

"Ciddiyim, Mary. Yapma."

Öfkeme pamuk ipliğiyle bağlıydım. Eğer onun için özenle seçtiğim mücevherleri geri vermeye kalkarsa, feryat edecektim.

Başını öne eğdi. "Özür dilerim."

Kontrolümü kaybettim. Aramızdaki mesafeyi kapattım ve onu kollarıma çektim. Ağzım onunkinin üzerine çöktü, dilim onu ele geçirmek için içeri daldı. Çenesini kavradığımda, başını geriye doğru eğdim ve onu kendime aldım. Aramızdaki ilişkinin bitmediğini bilmesine, anlamasına ihtiyacım vardı. İniltisini yutarken dudakları benimkilere yapıştı. Elleri omuzlarıma yapışmak için uzandığında boğazımın derinliklerinde hırladım. Öpücüğü derinleştirdim, dudaklarını morarttığımı biliyordum ama umurumda değildi. Karanlık, kusurlu ruhumu öpücüğün içine akıttım.

Ayrıldıktan sonra ona ve alnımı onunkine bastırdım. Mary konuşmaya başladı.

"Söyleme," diye yalvardım.

"Özür dilerim," diye
tekrarladı.

Acı nefes almamı zorlaştırırken gözlerimi kapattım. Geri adım attım.

Gözyaşları yanaklarından süzülürken yüzü solgundu. "Hoşça kal, Vaska."

Çenemi sıktım. Hayır, bunun olmasına izin veremezdim. Şu anda duygularının çok yoğun olduğunu anlıyordum. Dimitri ve bizim işimizle olan ilişkisi yüzünden arkadaşı ölümcül bir tehlikeye atılmıştı. Hayatına girmiş, taleplerim ve kurallarımla her şeyi alt üst etmiştim. Yeni gerçekliğine alışması için ona hiç şans vermemiştim. Aslında onu derin sulara atmış ve yüzmesini emretmişim. Şimdi kendi içine kapanması ve beni ve bizi reddetmesi hiç de şaşırtıcı değildi. Anlıyordum ama anlamak kabul etmek anlamına gelmiyordu.

Nasıl ve neden olduğunu bilmiyordum ama Mary ve benim ait olduğumuzu biliyordum. Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım. Bunu derinden gelen, sarsılmaz bir güvenle biliyordum. Hayatım boyunca farkına bile varmadan aradığım kadın oydu. Boşluğu doldurmuştu. Daha önce söylediklerimin her kelimesinde ciddiydim; onu asla bırakmayacaktım.

Ama ona zaman tanıyabilirim.

Daha önce ona izin vermediğim zaman.

Bu benim hatamdı ve şimdi bunu kabul ediyorum.

Ailemin mühür yüzüğünü çıkardım. Elini uzattım, kaldırdım ve yüzüğü ortasına yerleştirdim, sonra parmaklarını yüzüğün etrafına kapattım. Avucuna bastırırken tenimdeki metalin sıcaklığını hissetmesini umuyordum. "Bu bir veda değil."

Yüzü buruştu. "Vaska..."

"Hayır, Mary. Ciddiyim. Bu bir veda değil."

Dimitri ile konuşmalarımızdan Emma ve Mary'nin iki ay içinde mezun olacaklarını biliyordum. İki ay. Bir ömür gibi gelecekti ama eğer onunla bir ömür geçirmemi sağlayacaksa bunu ona verebilirdim.

"İki ayın var." diye devam ettim.

Kaşları çatıldı. "Ne?"

"İki ay, sana verebileceğim tek şey bu. Sonra o yüzük için geri geleceğim... ve senin için."

Bir damla gözyaşını silerken içini çekti. "Bu işler böyle yürümüyor."

Eğilip yanağından öpmeden önce ona hüzünlü bir gülümseme verdim. "Şimdiye kadar öğrenmedin mi, *krasotka*, benim kurallarımla oynuyoruz, başkasının değil. İki ay. Sonra senin için geleceğim."

Döndüm ve daireden çıktım. Kapıyı kapattığımda, onun gözyaşlarına boğulduğunu duyabiliyordum. Kapı koluna uzandım ve durdum. Ben sözümün eri bir adam değildim. Ona asla yalan söylemeyeceğimi söylemiştim ve şimdi de söylemeyecektim. Artık benim olduğu fikrine için ona iki ay vereceğimi ve bunun arkasında duracağımı söylemiştim.

Kendimi kapıdan uzaklaşmaya zorlayarak cep telefonumu çıkardım. Denetlemem gereken sayısız düzenleme vardı. Başlangıç olarak, onu yirmi dört saat gözetim altında tutacaktım. Üniversite kayıt bürosundan birine rüşvet vererek tüm ders programını ve tüm profesörlerinin isim ve adreslerini almam gerekecekti. Ayrıca eskiden çalıştığı bara bir ziyarette bulunup bar sahibinin hiçbir koşulda işe dönmesine izin verilmeyeceğini, aksi takdirde bunun çok acı verici bir ölüm anlamına geleceğini anlamasını sağlamam gerekecekti. Aklıma gelmişken, okul harcının ödenmesini sağlamalı ve banka hesaplarına erişim sağlamalıydım, böylece onlara cömert bir harçlık koyabilirdim.

İki ayı olacaktı ama bu ona göz kulak olmayacağım anlamına gelmiyordu.

O benimdi ve ben de benim olanı korudum.

CHAPTER 18

M *ary*
İki ay sonra

Yatağında yan döndüm ve dizlerimi yukarı kaldırarak bir top kıvrıldım. Üzerimdeki hokey formasının yakasını kavradım ve burnuma götürerek derin derin içime çektim. Gözyaşlarım oluşurken dudağımı ısırdım. Artık onun gibi kokmuyordu. Bu beklenen bir şeydi. İki ay olmuştu.

Tam iki ay.

Hiç gelmeyen bir mesaj ya da telefon araması için telefonumu saplantılı bir şekilde kontrol ettiğim iki ay. İki ay boyunca evimin kapısında birinin sesini duyduğumda kalbim küt küt atmaya başladı. Yakınlarda bir yerde olup olmadığını merak ederek omzumun üzerinden baktığım iki ay.

Boynumda taşıdığım kalın gümüş zinciri yukarı çektim ve Vaska'nın ağır gümüş mühür yüzüğünü boynumdan sarkıttım. Duygusal bir anımda onu boynumdaki zincire asmış ve ona veda ettiğim o korkunç günden beri bir kez bile çıkarmamıştım. Onu kalbime yakın bir yerde taşıyor ve sıcaklığını hissetmek için sık sık dokunuyordum.

Tam iki ay ve ondan hiçbir şey yok.

Hiçbir şekilde iletişime geçmedi. Lanet olsun ona.

İlk hafta çok acımasız geçmişti. Emma eve döndü ve bir hafta boyunca birbirimize sarılıp ağladık. Ben bir sahtekârdım. Chicago'ya döndükten kısa bir süre sonra kendisinden ayrılan Dimitri'ye ve onun kırık kalbine ağladığımı sanıyordu ama bu tam olarak doğru değildi. Çünkü

Elbette arkadaşım için çok korkmuştum ve sağ salim döndüğünde çok mutlu olmuştum ama Vaska için de en az onun kadar ağlamıştım.

Ona kısa süreli kaçamağımdan hiç bahsetmemiştim... Buna ne denebileceğinden bile emin değilim. Bir kaçamak fazla kaygısız görünüyordu. Bir ilişki çok keyifsiz görünüyordu ve yine de buna gerçekten bir ilişki demek için çok kısa bir süreydi. Vaska ile geçirdiğim yoğun zamana ne dersiniz deyin, bunu kendime saklamıştım. Emma acı çekiyordu ve yapmak istediğim son şey kendi acımı da katlamaktı.

Birlikte ağladığımız bir haftanın ardından, onun yatağına oturduğumu ve beni de kendiminkinden kurtaracağını umarak onu bu ruh halinden kurtarmaya çalıştığımı hatırlıyorum. "Bak, şu anda öyle hissetmediğini biliyorum ama onu unutacaksın." *Belki de kendi tavsiyemi dinlemeliydim.*

Gözleri yaşarmıştı. "Hayır, ağlamayacağım."

Sırtını okşadım. "Herkes sevdiği ilk erkek için böyle hisseder ama sonunda hayatına devam edersin." *Yine, parmaklar çapraz.*

İtiraz etti, "Hayatıma devam etmek istemiyorum. Bunun çılgınca olduğunu düşündüğünü biliyorum ve muhtemelen o adamla yeni tanıştığımı ve onu çok az tanıdığımı söyleyeceksin ama..."

Birkaç hafta önce, evet, onun deli olduğunu düşünürdüm. Aptalca bir aşkı uzun süreli bir aşkla karıştırdığı konusunda ona ders verirdim. Hissettiklerinin karasevdadan başka bir şey olmadığına onu ikna etmeye çalışırken acımasız davranırdım. Ama artık ilk görüşte aşık olmanın mümkün olduğunu biliyordum. Hayatınızın geri kalanında birlikte olmak istediğiniz kişiyle tanıştığınızı içten içe bilmek. Aynı anda hem şaşkın, hem heyecanlı, hem de korkmuş olmanın nasıl bir his olduğunu biliyordum. Tam olarak nasıl düşündüğünü ve hissettiğini biliyordum. Şimdi kendi mantığını nasıl sorguladığını, kendi kalbinden nasıl şüphe duyduğunu. Tüm bunların gerçek mi yoksa sadece aşırı aktif hayal gücünün bir ürünü mü olduğunu merak ediyordu.

Bir paket Doritos açarken, "Aslında ben olsam siz iki çılgın çocuk yeni tanıştınız kinayesinden çok onun tehlikeli bir Rus gangsteri olduğuna odaklanırdım," diye espri yaptım ve duygularımın gerçekliğini mizahın arkasına saklamaya çalışarak, onun bunu anlamayacağını umdum.

Çantadan bir cips kaptı. "Yani onun da hataları var. Hiçbir erkek mükemmel değildir."

"Emma. Adam lanet bir gangster! Bir suçlu. Bunun oldukça büyük bir hata olduğunu söyleyebilirim." *Kimi ikna etmeye çalışıyordum, onu mu kendimi mi?*

"Dışarıda banka soymuyor ya da restoranlara ateş açmıyor ki! Ayrıca, gördüğüm kadarıyla o daha çok bir işadamı. Eğer düşünürseniz

Kurumsal Amerika'nın yarısı öyle ya da böyle suçludur." Bir avuç Doritos kaptı.

"Emma, eğer adamı olduğu gibi kabul edeceksen, bunu haklı gösteremezsin ya da olmadığı bir renge boyayamazsın. Bu olaya siyah ve beyaz olarak bakmalısın."

"Suçlu olup olmaması umurumda değil bu beni kötü bir insan mı yapar?"

Düşünmek için kendime zaman tanımak amacıyla saçımdaki kırmızı fularımı düzelttim. "Birkaç gün önce olsa evet derdim. Böyle bir adamla birlikte olmayı düşünemeyeceğini... Şimdi bilmiyorum."

Bana sinsice baktı. "Bunun Dimitri'nin arkadaşı Vaska ile bir ilgisi yok mu?"

Hay sikeyim. Duygularımı Emma'dan tamamen saklayamayacağımı bilmeliydim.

Sinirli bir şekilde içimi çektim. "Bu adam tanıdığım en çekilmez, kaba, inatçı, dik kafalı, katır kafalı insan."

"Tüm bu kelimelerin teknik olarak eşanlamlı olduğunun farkında mısınız?"

Zaten sahip olduğumdan daha fazlasını ortaya çıkarmak istemediğim için yataktan fırladım. "Bu buzlu çayı siktir et. Ben tekila alacağım."

Bir şişe Cuervo ve üzerinde siyah parşömenle *I Don't Give a Damn* yazan favori Rhett Butler shot bardaklarımla döndüm.

İkimize de birer shot doldurduktan sonra Emma kadehini kaldırdı ve "Kötü seçimlere!" diye kadeh kaldırdı.

Biz içtik.

Bardağıma baktım ve kendi korkularımı dile getirdim. "Ya seni öldürtürse?"

Şişeyi kaptı ve bize bir kadeh daha doldurdu. "Bu adil bir soru değil. Yarın bana bir otobüs çarpabilir. Hayat rastlantısaldır."

"Bu kesinlikle adil bir soru! Onun yüzünden kafanıza silah dayayan bir deli tarafından kaçırıldınız."

"Bu onun hatası değildi."

"Doğrudan sorumlu olmayabilir ama gerçeklerle yüzleşmek zorundasınız. Eğer orada sıkıcı bir muhasebeciyle birlikte olsaydınız, böyle bir şeyin olma olasılığı dramatik bir şekilde azalırdı."

İkimiz de içtik, kadeh kaldırmaya zahmet etmedik.

"Buffy neden Angel'ı sevdi... ya da Spike'ı becerdi?"

Bize üçüncü bir shot doldurdum. "Anladım. O senin Angel'ın ve Spike'ın hepsi bir arada." *Vaska hakkında tam olarak böyle hissediyorum.* Kolumu kaldırdım.

"Kötü çocuklara!"

"Kötü çocuklara!" Emma bağırdı. İkimiz de içtik.

"Peki, tamam. Onu seviyorsun ve sonuçlarına da katlanıyorsun... peki bu konuda ne yapacaksın?"

Emma, "Merhaba! Benden ayrıldı!" diye homurdandı.

"Ne olmuş yani? Elizabeth ya da Beatrice ya da Catherine ya da Jane ya da Bathsheba'nın bunu sineye çekeceğini mi sanıyorsun? Yataklarında pijamalarıyla kıvrılıp kendilerine acıyacıklarını mı sanıyorsunuz? Kendine sor, WWBD?"

Buffy olsa ne yapardı? Belki ben de kendime aynı şeyi sormalıyım.

Emma daha dik oturdu. "Hayır! Hayır, !" "Kesinlikle yapmazlar!"

"Mary, bir fikrim var ama yardımına ihtiyacım olacak."

"İşte bu! Hadi gidip senin şu suçlu iblis vampir kötü çocuğu yakalayalım!"

O gün Emma sevgili Dimitri'sini geri almıştı... ve şimdi, haftalar sonra, hala yatağında bir aptal gibi kıvrılmış, eski hokey formasını giyerken Vaska'nın özlemini çekiyordum.

Bu çok boktan bir durumdu. O sırada Emma'ya berbat mı yoksa iyi bir tavsiye mi verdiğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. Bir yandan ona söylediklerime inanıyordum ama diğer yandan da kendi tavsiyelerime uymuyordum. Ona kalbine güvenmesini ve Dimitri'yi geri almasını söylerken, aynı zamanda umutsuzca Vaska'yı unutmaya ve hayatıma devam etmeye çalışıyordum.

Sorun şu ki, her geçen gün onu daha fazla özliyordum. Aksine itirazlarıma rağmen ne istediğimi bilmesinin kibirli ve çileden çıkarıcı yolunu özlemiştim. Bana Rusça güzel kızım demesini özlemiştim. Benimle ilgilenme şeklini bile özlemiştim. Lanet olsun, çok kötüydüm. Tüm rasyonel düşünce ve muhakememe rağmen ve tüm yapmama çabalarıma rağmen... Adama aşık olmuştum. Hayır, sadece aşık olmamıştım. Doğrudan uçurumdan aşağı düşmüştüm, derinden, geri dönülmez *bir şekilde, o benim için tekti*, aşık olmuştum. Ve sonra hayatımdan çıkıp gitmesine izin verdim. Daha da kötüsü, onu hayatımdan ittim.

Tekrar bir araya geldikten sonra, Dimitri'ye ihtiyacı olan tekmeyi atanın Vaska olduğunu duydum. Görünüşe göre Vaska ona sevdiği kadının elinden kaçmasına izin vermemesi konusunda ders vermişti. Bunu öğrendikten sonra günlerce Vaska'nın her an ortaya çıkmasını, beni kollarının arasına almasını ve birlikte olmamızı talep ederken beni anlamsızca öpmesini bekledim.

Bu hiç olmadı.

Sözüne sadık kalarak uzak durmuştu. Çok .

Aslında iki aydan daha uzun süre uzak kalmıştı. Teknik olarak iki ay, üç gün ve on dört saat olmuştu ama kim sayıyordu ki, değil mi?

İki aylık yıldönümünü geçtiğimizde ve ondan hala haber alamadığımda, gerçekten bittiğini anladım ve kalbim yeniden kırıldı. İkinci bir şans umudu ve beklentisi o gün öldü.

Ama o zaman öyleydi ve hepsini bir kenara bırakmalıydım çünkü bugün benimle ilgili değildi. Daha sonra kendime acımak için bolca zamanım olacaktı. Çalar saate baktım ve bir an önce kalkmam gerektiğini bilerek inledim. Sonunda o gün gelmişti, hesaplaşma günü. Omurgamı çelikleştirmem ve en ufak bir duygu göstermemem gereken gün.

Bugün Vaska'yı iki ay, üç gün ve on dört saat sonra ilk kez görecekim.

Çünkü bugün...

Emma yatak odamın kapısından içeri daldı ve yatağıma atladı. "Bugün evleniyorum!" diye neşeyle bağırdı.

CHAPTER 19

Vaska

Dimitri'ye döndüm ve smokinindeki bir parça tüyü fırçaladım. O da benim kravatımı düzeltti.

Omzunu okşadım. "Ee, eski dostum, koca olmaya hazır mısın?"

Dimitri başını sallarken gülümsedi. "Hayatımın geri kalanını gerçekten birlikte geçirmek isteyeceğim bir kadın bulacağımı hiç düşünmemiştim ama dürüst olmak gerekirse, o güzel kadını gerçekten benim yapmak için sabırsızlanıyorum."

Sırtına bir tokat attım. "Sen şanslı bir adamsın, dostum."

Dimitri kızların kapalı daire kapısına doğru başıyla işaret etti. "Atlayın, su iyi."

Emma ile aralarındaki toz duman yatıştıktan sonra ona Mary ile olan ilişkimden daha fazla bahsetmişim. Bu, arkadaşlığımız için yeni ve hâlâ tuhaf bir dinamikti. Daha önce kadınlar hakkında hiç konuşmamıştık. En azından bu terimlerle. Hangi eskortun paraya değdiğini konuşmak pek sayılmazdı ama bu iki ilginç ve ateşli kadınla tanıştıktan sonra ikimizin de hayatında bir şeyler değişmişti.

Hayatlarımızda sismik bir değişim oldu. İşimize bakışımızdan hayattaki amacımıza kadar her şey değişmişti. Artık hayat kanlı para ve tehlikeden ibaret olmak yerine, aşk ve kadınlarımızı mutlu etmekle ilgiliydi. Hatta ikimiz de çocuk yapmaktan bahsediyorduk.

Yakında, .338 Lapua Mag ile Remington Model 700 Taktik Şasi üzerinde hangi namlu uzunluğunun, 24 inç mi yoksa 26 inç mi daha isabetli olduğunu tartışmak yerine, SUV model güvenlik standartlarını karşılaştırıyor olacağız.

Bu düşünce beni korkutmalıydı. Bunun yerine, ona katılmak için sabırsızlanıyordum ve bugün başlamayı planlıyordum. Mary'nin iki ayı dolmuştu. Sonunda onu kendi çocuğum olarak sahiplenmenin zamanı gelmişti. Artık onu gölgelerden izlemek yok. Artık yüzünün dalgın ve üzgün olduğunu görüp, bunun sebebinin ben olduğumu bildiğim halde onu teselli etmeme izin vermeyecektim. Benimle birlikte olmak kolay bir karar değildi ve bunu akli başında bir şekilde verdiğinden emin olmam gerekiyordu. Arkadaşı kaçırıldıktan hemen sonra ısrar etseydim bana karşı kalbinin katılaştığını ve her şeyin biteceğini biliyordum. Ona bu ayları vermenin ilişkimizi farklı açılardan düşünmesi ve benimle ilgili duygularını kaos, tehlike ve kavgaların kavraması için bir şans sağlayacağını biliyordum. Ya da en azından öyle olmasını umuyordum. Bunu birkaç dakika içinde öğrenecektim.

Moskovskaya votka şişemi kaldırdım. "Gelinin için fidyeye almaya hazır mısın?"

Mary ve Emma'yı tüm Rus düğün geleneklerinin en kutsallarından biri olan fidyeye ile kaçırma ile tanıştırmak üzereydik. Damat gelinin evini ararken bir yandan da gelinin arkadaşlarına ve ailesine onu kiliseye götürmesine izin vermeleri için 'rüşvet' verir. Sadece dördümüz olacağımız için daha az şamatalı bir olay olacaktı ama ben yine de arkadaşımı gerçek Rus tarzında uğurlamaya niyetliydim.

İkimiz de birkaç adım geri çekildik ve kapıya baktık. Dimitri güldü. "O pislik ev sahibi çok kızacak."

"Bugünün en güzel yanlarından biri de bu," diye kabul ettim.

Sonunda kızları bu aptal birinci kattaki daireden çıkarıyorduk. İlk günden beri ikimiz de güvenlikten bu kadar yoksun bir binada oturmalarından nefret ediyorduk. Bektan gecekondun sahibi ev sahiplerinin de yardımını olmamıştı.

Kızların güvenliğini, kapıları ve pencereleri izleyen son derece yüksek teknolojili bir sistem kurarak artırmaya çalışmıştık. Sorun şu ki, kızlardan hiçbirisi kodu ya da nasıl çalıştırılacağını öğrenmeye zahmet etmedi, bu yüzden genellikle silahsız bırakıldı. Sonunda pes ettik ve dairelerini yirmi dört/yedi gözetim altına aldık. Onların hiçbir fikri yoktu ama biz aslında onların sol üstündeki daireyi ele geçirmiş ve oraya birkaç adam yerleştirmiştik.

Ama bugünden sonra her şey bitmişti. Emma Dimitri ile yaşamak için taşınyordu. Son iki aydır çoğunlukla hafta sonları Dimitri'yle birlikte yaşıyordu ama okuluna yakın olduğu için hafta boyunca Mary'ye eşlik etmek üzere burada kalıyordu.

Mary de taşınyordu ama tahmin ettiğı yere değıl. Lincoln Meydanı'nda yeni öğretmenlik işine yakın küçük bir bodrum dairesine taşınacağını sanıyordu. Benim başka planlarım vardı diyelim. Eşyalarının çoğunu çoktan kutulayıp gitmeye hazır hale getirerek işimi kolaylaştırıyordu.

Dimitri'ye başımı salladım. Kapıya doğru hışımla yürüdü ve sert bir tekme attı. Eski ahşap kapı parçalandı ve tek menteşesinden sallanarak açıldı.

"Nerede o?" diye bağırdı Dimitri daireye girerken. Hızla arkasından gittim ve durdum.

Mary oturma odasının ortasında durmuş, nefes kesici güzellikte ve savunmasız görünüyordu.

O korunmasız anda, bakışları benimkilere döndüğünde, çok özlediğim o muhteşem çivit rengi gözleri yaşlarla dolarken alt dudağı titredi. Saçları bukleler ve oluşan özenli bir saç modeliyle yukarıya doğru savrulmuştu. Siyah askılı bir elbise giymişti. Etek ucunun altından kırmızı bir kabarıklık görünüyordu ve bana onu son gördüğümde giydiğı elbiseyi hatırlatıyordu. Belinde, elindeki kırmızı gül buketine uygun kırmızı bir kemer vardı. Kırmızı pedikürünü görmemi sağlayan siyah sivri burunlu topuklu ayakkabılarıyla ayakları bile muhteşem görünüyordu. Onun bu ilginç tarzını gerçekten çok sevdim. Çok kadınsı ve şımarıktı.

Elbisesinin bedenine baktım ama Cartier panter broşunu göremedim. Bakışlarım daha sonra bileğine kaydı ve bileziğın de kayıp olduğunu gördüm. Bunu yakında düzeltecektim. Kızıma istediğı kadar mücevher, parfüm, elbise ve topuklu ayakkabı almayı planlıyordum. Bugünden sonra bir daha asla onun vücudunda bana ait bir iz göremeyecektim... ya da daha önemlisi, yüzük parmağında.

Daha yakından baktığımda boynunda gümüş bir zincir gördüm. Dudaklarımın kibirli bir sırıtışla kalkmasına engel olamadım. O zincirin ne anlama geldiğini biliyordum.

Hayal dünyasından kopan Mary, zihinsel bir sarsıntı geçirir gibi oldu ve günün ruhuna büründü. "Onu alamazsınız!" diye bağırdı.

"Şimdi nerede olduğunu söyle bana!" diye kükredi Dimitri ona göz kırparak.

Mary, Emma'nın yatak odasının kapısını işaret etti ve *dolabın içine baktı*.

Gelinin damattan saklanarak onu bulmaya zorlaması geleneğin bir parçasıydı.

Sonra ona kenara çekilmesini işaret ettik. Her birimiz bir tarafa geçerek kanepeyi havaya kaldırdık ve büyük bir gürültüyle geriye düşmesini sağladık. Mary bir bardak aldı ve ikimize de baktı. Heyecanla başımızı salladık. Kolunu yukarı kaldırdı ve bardağı yere fırlatarak paramparça etti.

Emma'nın duyması için yüksek sesle seslendim, "Ödeyene kadar olmaz! Fidyeyi ver."

"İşte ödemeniz. Şimdi gelinim nerede?" Dimitri eşiği geçip Emma'nın yatak odasına girdi.

Yalnız kaldık.

Ona doğru birkaç adım attım.

Elini savunma amaçlı bir hareketle kaldırdı. "Yapma. Sadece yapma. Bugün Dimitri ve Emma hakkında olmalı."

Haklıydı tabii ki. En iyi arkadaşımın düğününde olay çıkarmak gibi bir niyetim yoktu ama bu, o günden faydalanmama engel değildi. Rica etmesine aldırmadan ona yaklaştım, saçlarını omzundan çekip boynunu ortaya çıkarırken parfümünün tatlı kokusunu içime çektim. Kahretsin, onu özlemiştim. Ona en son bu kadar yakın olduğumdan bu yana iki ay, üç gün, on dört saat ve on üç dakika geçmişti ve her saniyesinde ona dokunmak için can atıyordum.

Dudaklarımı boynunun yumuşak sütununda gezdirdim. Vücudunun titrediğini hissedebiliyordum. Göğüslerinin açıkta kalan kıvrımlarına bakarken, elbisesinin korse benzeri üst kısmının meme uçlarının sertleşip sertleşmediğini görmemi engellememesini diledim.

Dilimin ucunu kulağının kabuğuna değdirerek fısıldadım, "Zaman doldu, *krasotka*. Benim olanı almak için geri döndüm."

Başını sertçe bana doğru çevirdi, yüzümü incelerken gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Bakışları daralırken geçici hüznün yerini bir ateş kıvılcımı aldı. Kıpırmızı dudakları somurttu. "Beklediğimi ya da hâlâ seni istediğimi varsayıyorsun."

Tanrım, bunu çok özlemişim.

Damarlarımda yeniden pompalanan sıcak kanın bana yenilenmiş bir enerji verdiğini hissedebiliyordum. Sikimin yeniden canlandığını hissettiğimde şehvetimi dizginlemek zorunda kaldım. Ergenlikten beri hiç iki ay seks yapmamıştım ama

Mary'den başka hiçbir kadın bana çekici gelmiyordu. O tekti. Arzuladığım ve yatağında olmasını istediğim tek kadın.

Gümüş zincirin altına bir parmak ucumu yerleştirerek yavaşça kaldırdım. Beni durdurmak için zayıf bir girişimle yumruğunu zincirin etrafına kapattı. Bir kaşımı kaldırdım ve onun meydan okuyan bakışıyla karşılaştım. Başka seçeneği olmadığını anlayınca yumuşadı. Zinciri çektim ve iki ay önce ona verdiğim, göğüslerinin arasına yerleştirilmiş ağır mühür yüzüğünü ortaya çıkardım. İkimiz de bunun ne anlama geldiğini biliyorduk. Ona bilerek göz kırptım. "Artık geri dönüş yok, güzel kız."

Dimitri ve Emma yatak odasından çıktıklarında Mary zinciri elimden kaptı ve halkayı göğüslerinin arasına geri itti.

Gülümsedim. "Bütün gün o yüzüğün nerede olduğunu düşüneceğim."

Mary bana ters bir bakış attıktan sonra tezgahın bir şişe tekila ve shot bardakları almak için uzaklaştı, sonra da mutlu çifti selamladı. Ben de arkalarından gittim.

Emma ellerini kalçalarına koydu ve alay etti, "Tüm değerim bu kadar mı? İki ucuz şişe likör mü?"

Ben de ona karşılık verdim. "Aslında sadece bir şişe ucuz tekila, kendiminkini getirdim."

Dimitri, "O içkiyi almayı reddediyorum," diye karşılık verdi.

"Kiliseye gitmeden önce gelin ve damadın şerefine kadeh kaldıralım," diye seslendi Mary dört kadehi kaldırırken.

Dimitri ve ben ters çevirdiğimiz küçük masayı düzelttik. Dört shot bardağını ortaya yerleştirirken ona yakın durdum. İki shot tekila doldururken ellerinin hafifçe titrediğini görmek beni memnun etti. Varlığımın onu da en az onunki kadar etkilediğini biliyordum. Elimdeki şişenin kapağını açarak iki shot votka doldurdum.

Atışımı havaya kaldırdım. "*Za zhenikha i nevestu!* Gelin ve damada!"

"Gelin ve damada!" diye tekrarladı Mary.

Kulağına fısıldamak için eğildim, "Şimdi *Gor'ko ilahisini* söyleyeceğiz. Acı anlamına gelir. Gelin ve damadı," iki parmağımın tersiyle çıplak kolunu okşadım, "günü tatlandırmak için tutkuyla öpüşmeye teşvik eder."

Kolunda tüyleri diken diken olan Mary keskin bir nefes aldı. Oh, evet, bunun bir düğünde yaşadığım en eğlenceli şey olacağını hissediyordum.

benden hafifçe uzaklaşarak bağırdı, "*Gor'ko! Gor'ko! Gor'ko!*" Ben de ona katıldım.

Dimitri Emma'yı kendine çekti ve onu sevdiğini söyledi. "*YA tebya lyublyu, moya kroshka.*"

"Ya tozhje tebya lyublyu," diye Emma. Ben de seni seviyorum.

Göğsümü sert, derin bir özlemle birlikte bir gerginlik kapladı. Mary'nin beni sevdiğini ana dilimde söylemesini arzuluyordum. Bakışlarını yakaladım ve tuttum. Ve o gün çok yakında gelecekti. Bu düğün biter bitmez planımı uygulamaya koyacaktım.

OceanofPDF.com

CHAPTER 20

M*ary*

BU BİR İŞKENCEYDİ. Tam bir işkence. Bir düğünde eski tek gecelik sahte erkek arkadaşlarla eşleştirilmeye karşı bir yasa olmalı. Vaska'yı tekrar görmeye hazır olduğumu sanıyordum. Bunu düşünmek bile aptalcaydı. Hiçbir şey beni haftalar süren ayrılıktan sonra nihayet onu evimin ortasında görmenin etkisine hazırlayamazdı. İlk başta bana ilk tanıştığımız zamanı hatırlattı, sanki buranın sahibiymiş gibi kibirli bir şekilde orada duruyordu. Ama bu sefer bir şeyler farklıydı. Ne olduğunu anlamak zordu ama geçen seferki kadar derli toplu görünmüyordu.

Smokininin içinde hâlâ çok yakışıklı görünüyordu ama yüzünde bir pürüz vardı. Çenesi o kadar düzgün traşlı değildi. Saçları biraz daha uzun ve daha az bakımlıydı. Ve o yoğun mavi gözleri biraz yorgun görünüyordu. Ayrılığımızdan o da benim kadar acı çekmiş olabilir miydi? Birlikte olmamızı istediğini söylerken gerçekten bunu kastetmiş olabilir miydi? Bunca zamandır kendimi umut etmemeye zorluyordum. Kendime onun bir oyuncu olduğunu ve bir ilişki türü olmadığını hatırlattım. İki ayın sonunda beni tamamen unutmuş olacağına kendimi ikna etmeye çalışıyordum. İki ay dolduğunda ve ondan haber alamadığımda, bunun doğru olduğunu düşündüm.

Şimdi yanımda duruyor, bakışlarıyla beni yutuyordu. Eliyle hafifçe dokunarak ya da kulağıma fısıldayarak sinirimi bozuyordu. Her zaman biraz fazla yakınımda duruyordu. Bu bir işkenceydi, saf ve basit.

Kutsal Üçlü Ortodoks Katedrali'nin ortasında duruyorduk. Rus düğün töreninin taç giyme bölümüne başlamak üzereydik. Emma'nın arkasında yerimi alırken derin bir nefes aldım. Vaska'nın yakınımda durduğunu hissedebiliyordum. Bu çok garipti. Burada sunağa ve rahibe bu kadar yakın durmak, sanki evlenen bizmişiz gibi hissettiriyordu. Derin bir nefes aldım ve başımı kaldırıp yanımda duran adamdan ziyade katedralin özenle işlenmiş yaldızlı dekoruna odaklanmaya çalıştım. Tek düşünebildiğim, kilisenin üst kubbesini çevreleyen meleklerin üzerindeki safir mavisi cübbelerin Vaska'nın gözleriyle ne kadar uyumlu olduğuydu. Cehenneme gidiyordum.

Rahip bana ağır bir altın taç verdi, sonra dönüp benzer bir tacı Vaska'ya uzattı. Şimdi onu Emma'nın başına asmak benim görevimdi. Görünüşe göre bu, Amerikan evlilik töreninde yüzüklerin takılmasına benzer bir andı, en iyi arkadaşımın gerçekten evleneceği andı.

Rahip konuştu. "Tanrı'nın hizmetkârları Dimitri ve Emma, Baba, Oğul ve Kutsal Ruh adına taç giydiler."

Taç düşündüğümünden daha ağırdı. Panik beni ele geçirirken kolum titredi. Aman Tanrım. Ya düşürürsem? Bu Rus Ortodoks Kilisesi'nde affedilmez bir günah olur muydu? Bunu evlilikleri için kötü bir alamet olarak mı kabul edeceklerdi?

Tam avuçlarımın terlediğini ve tacın avuçlarımdan kaydığını hissettiğim anda, sıcak bir el benimkini sardı. Vaska tacımı aldı ve kendi tacıyla birlikte Dimitri ve Emma'nın başlarının üzerinde havaya kaldırdı. Sadece tacımı almak yerine, sol eliyle ona uzanmak için arkama geçmişti. Artık onun kucağında durmaktan başka çarem yoktu. Vücudunun sıcaklığını sırtımda hissedebiliyordum. Kolonyasının baharatlı bergamot kokusunu alabiliyordum. Başımı yana ve arkaya doğru eğersem yanağımı çenesinin yumuşak kirli sakalına sürtebileceğimden emindim.

Uzun bir günün ardından nihayet yatağımın serin çarşafı arasına girdiğimde, battaniyenin ağırlığının üzerimi örttüğünü hissettiğimde, bir memnuniyet dalgasının, güvende ve emniyette olma duygusunun üzerimden akıp gitmesi gibi bir his vardı içimde. Vaska'nın kolları arasında durmak da böyleydi. Sanki sonunda evimdeydim ve hiçbir şeyin bana zarar veremeyeceği güvenli bir şekilde yatağıma girmiştim.

İç çekerek arkama yaslandım.

Vaska yanağını saçlarıma bastırdı. Sadece kulaklarıma fısıldadı, "Seni özledim, güzelim."

Dudağımla ısırırken gözyaşlarımı sildim.

Lanet olsun ona.

Her zaman tam kalbimden vurmak için ne söyleyeceğini bilirdi.

Ben cevap veremeden, çiftin evli bir çift olarak Tanrı'ya ilk adımlarını attıklarını simgelemek üzere kilisenin ortasından geçme zamanı gelmişti. Vaska kollarını indirdi ve geri çekildi. Her iki tacı da yan taraftaki masanın üzerine koydu. Dimitri'nin Emma'ya sevgiyle bakışını izlerken Vaska elime uzandı ve sıkıca tuttu.

O anda her şeyin mümkün olduğunu düşündüm.

Belki, sadece belki, bunu başarabilirdik.

Belki de Vaska ile sonsuza dek mutlu bir hayatım olabilirdi.

Günün geri kalanı şampanya, havyar, dans ve bitmek bilmeyen kadeh kaldırmalarla dolu bir bulanıklık içinde geçti. Dimitri'nin Emma'yı ilk gerçek randevularına götürdüğü restoran olan Maple & Ash'e gittik. Özel bir odamız vardı ve uzun, cilalı bir masanın üzerinde devasa şamdanların arasına yerleştirilmiş büyük kalaylı tabaklarda sergilenen ıstakoz, fileto, ıstiridye ve havyar ziyafetiyle, sadece dördümüz yerine küçük bir ordunun evliliklerini kutlamaya geldiğini düşünebilirdiniz.

Dimitri Emma'ya büyük bir düğün isteyip istemediğini sormuştu ama o hayır demişti. Ailesiyle yakın değildi ve ikimizin de çok fazla yakın arkadaşı yoktu. Ayrıca, büyük düğünlerin planlanması zaman alıyordu ve ikisi de hayatlarına birlikte başlamak için sabırsızlanıyordu.

Gece boyunca Dimitri ve Vaska, bir şampanya şişesinin kapağını kılıçla kimin daha iyi açabileceğini görmek için yarıştı. Bu iki iri adamın keskin kılıçlarını sallarken Rusça ilahiler söylemesini izlemek gerçekten görülmeye değerdi. Kılıcın her vuruşunda köpüklü şampanya masayı ve hepimizi kaplıyordu. Emma ve ben şampanya flütlerimizi havaya kaldırıp birkaç damla yakalamayı umarken gülüşüyor ve bunu en iyi kimin yapacağına dair bahse giriyorduk. Her biri birkaç bin dolarlık şampanya şişesi açtı, bizim içebileceğimizden çok daha fazla, ama hepimiz kesinlikle denedik.

Küçük bir müzisyen dördlüsü geldiğinde, küçük bir dans pisti oluşturmak için masayı kenara ittik. Vaska'nın güçlü kolları arasında beni odanın içinde döndürürken bir yandan da derin bariton sesiyle her şarkının sözlerini söylemesi muhteşemdi. Çok neşeli ve eğlenceliydi. Aynı hem doğru hem de yanlış hissettiriyordu. Biz bu tür bir çift değildik. Kavgalar sırasında bir şeyler fırlatan ve çok sayıda öfkeli makyaj seksi yapan tiplerdik. Yine de, bu bir

Aramızdaki çekime karşı koymayı bırakırsam nasıl bir çift olabileceğimizi düşündüm. Vaska Rostov'un doğasındaki güce teslim olsaydım.

Gecenin sonunda, Vaska beni bekleyen arabaya bindirmeden önce yanağıma iffetli bir öpücük kondurduğunda şaşırdım... tek başıma. Beni eve götürmesi için adamlarından birini ayarlamıştı. Kollarımı göğsümde sıkıca kavradım. Oraya vardığımda beni neyin beklediğini düşünmek bedenimi ürpertti. Emma olmadan daire soğuk ve boş olacaktı. Taşınmaya hazırlanmak için eşyalarımızın çoğunu çoktan paketlemiştim: Emma Dimitri'nin evine, ben de Lincoln Meydanı'nda oldukça sıkıcı bir bodrum dairesine. Oda arkadaşım olmadan yeni öğretmen maaşıyla ancak bu kadarını karşılayabilirdim.

En azından kafam güzeldi. Umarım böylesine hareketli bir günün ardından yatağa düşer ve hemen uyurum. Tabii ki bunun doğru olmayacağını biliyordum. Muhtemelen uyumayacak ve bugün Vaska'yla yaşadığım her bir etkileşimi, elinin en ufak bir dokunuşuna kadar ölümüne analiz edecektim. Beni neden eve yalnız gönderdiğinden ve beni baştan çıkarmaya bile çalışmadığından başlayarak.

Koridorda yürürken, eskiden kapımızın olduğu yerde büyük bir kontrplak parçası görebiliyordum. Dimitri'nin adamlarından biri biz düşündeyken hasarı onarmıştı. Kontrplakta bir delik açmışlar ve eski kapı kolunu yeniden takmışlardı, böylece anahtarım hâlâ çalışıyordu. İçimi çekerek anahtarı kilide soktum ve çevirdim. Kapı açılır açılmaz anakart bip sesi çıkardı. Döndüm ve Dimitri'nin birkaç hafta önce ikimize de zorla ezberlettiği kodu girdim.

Sonra ışıkları açtım ve çılglık attım. Her şey gitmişti.

Her şeyi.

Mobilyalar.

Kutular.

Her şeyi!

Aman Tanrım, soyulmuştuk! Birisi gerçekten de tüm o değersiz eşyalarımızı çalma zahmetine katlanmıştı. İçeriye doğru birkaç adım attığımda topuklu ayakkabılarım bomboş dairede yankılandı. Şaşkınlıktan ağızım bir karışık açık, bir daire çizdim, şaşkınlıkla olanları anlamaya çalışıyordum ki mutfak tezgahının üzerindeki beyaz bir kağıt parçası gözüme çarptı. Kâğıdı elime aldım ve ağır eğimli, oldukça erkeksi karalamayı okudum.

Merhaba, güzelim,

Eşyaların artık ait olduğu yerde, evimde.

Şoför hala dışarıda sizi oraya götürmek için bekliyor.

Yakında görüşürüz,

Vaska

OF TÜMÜ THE Acımasız, kaba, , dik kafalı, katır kafalı, kibirli, eli yüksek şeyler yapmak! Onu öldürecektim.

OceanofPDF.com

CHAPTER 21

Vaska

Asansörün kapısı açıldığı anda çoktan atıp tutmaya başlamıştı. "-çekilmez, kaba, , dik kafalı, katır kafalı, kibirli, yüksek elli-"

Bu özellikleri sıralayış şekli, bunun benden bahsederken kullandığı alıştırılmış bir litani olduğunu düşündürdü. Omuz silktilim. En azından bir izlenim bırakmıştım.

Smokini bırakıp bol bir kot pantolon giymiştim. O hâlâ nedime elbisesini giyyordu. Muhtemelen tüm kıyafetleri ve eşyaları burada olduğu içindir.

Başımı eğerek onu tepeden tırnağa inceledim. Tanrım, onu çok özlemiştim. Bu son iki ay, onu uzaktan izlemek ama onunla konuşmama ya da ona dokunmama izin vermemek için işkence gibiydi. Onun zamana ihtiyacı vardı, benim de geçmişimdeki bazı meseleleri halletmek için zamana ihtiyacım vardı. Bir daha asla başka bir kadın bana yaklaşıarak Mary'ye saygısızlık etmeyecekti. Ayrıca hem onun hem de Emma'nın yeni gerçekliklerini sindirmek için zamana ihtiyaçları olduğunu da biliyordum. Hoşlarına gitsin ya da gitmesin, bizimle olan ilişkileri sayesinde hayatları değişecekti. Güvenlikleri için uyulması gereken katı kurallar vardı. Emma, Dimitri'yi sevmenin tehlikelerini ilk elden Fas'ta tecrübe etmişti. Mary'nin de aynı dersi almaması için elimden gelen her şeyi yapacaktım.

Ondan vazgeçmek dışında her şeyi.

Bu son iki ay sadece Mary için değil, benim için de önemliydi. Meşhur küçük kara kitabımı bir kenara atmamıştım. Onu parçalara ayırmış ve ateşe vermiştim. Geçmişim ve içindeki tüm diğer kadınlar ebedi istirahate çekilmişti. Ayrıca özel hayatım ile işimin tehlikeleri arasına koruma ve tamponlar yerleştirmek için elimden geleni yaptım.

Bencil bir piç olabilirdim ama taş kalpli biri değildim. Mary'nin hayatına getireceğim kaos ve kargaşayı biliyordum. Bunu yapmak ve karnımı doyurduktan sonra çekip gitmek adil olmazdı. En iyi arkadaşımın şimdiki karısının kardeşi sayılırdı. Daha iyisini hak ediyordu. Bu yüzden uzun vadede bu işin içinde olduğumdan emin olmalıydım. İki ay ayrı kaldıktan sonra, emindim. Bu dünyada yatağında ve hayatında ondan daha çok istediğim kimse yoktu.

Sırıttım. "Merhaba güzelim."

Çantasını koridordaki masanın üzerine fırlattı ve yumruklarını kalçalarına yerleştirdi. "Sakın bana *merhaba* demeye cüret etme *güzelim*! Evime zorla girdin!"

Dimitri ve Emma'nın düğünü sırasında ikimiz de en iyi davranışlarımızı sergilemiştik ama bir çift olarak gerçek doğamıza geri dönmek iyi hissettirdi. Kavga etmeyi ve sonra da sevişmeyi seven tipler. "Anahtarım ve güvenlik kodum vardı."

"Bütün eşyalarımı çaldın."

"Doğru değil, sadece yerlerinin değiştirilmesini ayarladım. Hepsi burada, hazır ve hesapta."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, bu sadece göğüslerini yukarı kaldırmaya yaradı. Ben, tabii ki, ona bunu söylemeyecektim. Neden kendimi böyle muhteşem bir manzaradan mahrum bırakayım ki?

Gözleri parladı. Bu ışıktaki normalden daha da mor görünüyordlardı. Kahretsin, çok güzeldi, özellikle de bana çok kızgınken. Onu daha sık kızdırmam gerekecekti, ki şu ana kadarki ilişkimize bakılırsa bu bir sorun olmamalıydı.

Çenesini dışarı doğru itti. "Senin yanına taşınmayacağım." "Teknik olarak zaten taşındın."

Kollarını havaya kaldırdı ve volta attı. "Bunun ne kadar çılgınca olduğu hakkında bir fikrin var mı? İznim olmadan eşyalarımın yerini değiştirmişsin. Kim böyle bir şey yapar?"

Sırıttım. "Aklıma geldiği kadarıyla, çok parası olan, düşük ahlaklı ve neyin ne olup olmadığına dair gevşek bir tanımı olan çok güçlü bir adam diyebilirim.

yasal kabul edilir."

Başını sertçe bir o yana bir bu çevirdi.

Kaşları çatıldı. "Ne yapıyorsun?"

"Yüzündeki o kibirli sırtışı silmek için sana fırlatacak bir şey arıyorum."

Girişteki masanın ortasında duran devasa çiçek aranjmanına doğru adım attığında yolunu kestim. Bakışları göğsümü tararken dudakları bir solukta açıldı. Yaklaştım. İpeksi bir bukleyi kavradım ve avucumun içinde gezdirerek ucundan hafifçe çektim. "Bunu daha ne kadar sürdüreceksin?"

Ağızma baktı, sonra sevimli pembe dili kendi dudaklarını yalamak için dışarı kaydı. "Neyi devam ettireyim?" diye sordu hafifçe nefessiz kalarak.

Eğilerek, ağzından sadece birkaç santim uzakta durdum. Gözbebeklerinin büyümesini izlerken keskin nefes alışını hem hissettim hem de duydum. Bileğine uzansam nabzının yükseldiğini hissedeceğimi biliyordum. "Bana kızgınmışsın gibi davranıyorsun."

Yutkundu. Boğazının nazik hareketini izledim. "Ben... Ben sana kızgınım."

Onu kendime doğru çektim ve ağzına sahip oldum. Onun tadına bakma ihtiyacı göğsümün derinliklerinde fiziksel bir acı gibiydi. Öne doğru bir adım attım ve vücudu duvara çarpana kadar onu geriye doğru zorladım. Yüzünü kavrayışımı bırakarak kollarına uzandım. Yumuşak uzunluklarını okşayarak her bir bileğini yakaladım ve başının üzerine doğru çektim. Her iki bileğini de sol elime geçirdim ve sağ elimi indirerek bir göğsünü avuçladım.

Başını yana çevirerek öpüşmemizi kesti ve ellerini serbest bıraktı. "Bekle. Bu bir hata."

Bakışları onunkilere kilitlenmişken tekrar boynundaki gümüş zincire uzandım.

Öfkelendi. "Bunun hiçbir anlamı yok."

İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyorduk. Bir kadın, kendisi için bir anlam ifade etmediği sürece bir erkeğin yüzüğünü kalbine yakın bir yere takmazdı. Dilimin ucu onun alt dudağında gezindi. "Yalancı" diye mırıldanırken dudakları onunkileri sıyırdı.

Ağızını tekrar yakaladım ve kalçalarımı karnına sürttüm, zaten sert olan aletimdeki ağrıyı hafifletmek için biraz temas hissetmeye ihtiyacım vardı.

Kucağımda debelenirken bileklerini kavrayan elimi çektim. "Vaska, yapamam."

Diğer elimi çenesinin altından boğazına dolamak için uzandım. Tehdit etmeden önce dilimin ucunu kulağının narin kıvrımı boyunca kaydırdım, "Seni zorlamama izin verme Mary. Bana teslim ol."

Vücudu hareketsiz kaldı. Bu benim için yeterli bir cevaptı ve omzumu karnına doğru indirdim. Onu omzuma atarak havaya kaldırdım ve yatak odasına taşıdım. Protestolarını yineledi ama çok geçti. Yatak odasının çift kapısını tekmeleyerek açıp içeri girerken çırpınışlarını susturmak için kıcına şaplak attım. Onu yatağın ortasına bıraktım.

Birkaç kez zıpladı, sonra dizlerinin üzerine sıçradı. Odayı tararken gözleri parlak ve tetikteydi, hiç şüphesiz yerleşime aşındı ve çıkışları arıyordu. Hiçbir çıkış yoktu. Tek yolu benden geçiyordu ve ben kıpırdamıyordum.

Elbisesine doğru başımı salladım. "Bu duygusal mı?"

Elleriyle bedenini koruyucu bir şekilde örttü. "Neden?"

"Çünkü iki saniye içinde onu vücudundan söküp atacağım."

Gözleri büyüdü. "Bu elbiseyi seviyorum."

"Sana yeni bir tane alırım. Hatta sana yüz tane alırım. Şimdi çıkar şunu."

"Ama... bekle... Seninle seks yapmayacağım. Bunun hakkında konuşmalıyız... bizim hakkımızda... ne yaptığın hakkında."

"Sonra konuşuruz."

"Vaska..."

Kotumun üst düğmesini açtım. "Bir saniye."

Öfkelendi. "Sen en çekilmez, en kaba saba, en inatçı-" Alıştırma

alıştırma söylediği lafları duymazdan gelerek sııttım. "Zaman doldu."

CHAPTER 22

M*ary*

İngiliz dilinde, 1.80 boyunda, ağır kaslı ve dövmele bir adamın aniden üzerinize atlamasının nasıl bir his tarif edecek kelime yoktur.

Çıglık attım ve yataktan kaçmaya çalıştım. Çok hızlıydı. Elleri belime dolandı ve beni sırtüstü yatırdı. Boynumdaki yulardaki düğümü çözmek için uzanırken kalçalarımın sarıldı. Bileklerine pençe attım. Bir hırıltıyla yular kayışlarını bedene bağlandıkları dikiş yerlerinden kopardı. Boynumdaki kumaş şeridini çırparken, ellerinin arasında tuttu.

Uzun siyah kumaş şeridinin ortasındaki düğüme bakarken tek kaşını çattı. Sonra ağzıma baktı. "Sanırım bunu nasıl kullanacağımı biliyorum."

Kapamadan önce ağzım açık kaldı. Sıkılmış dişlerimin arasından "Buna cüret edemezsin" diye bağırdım.

Bir elini başımın iki yanına koydu ve aşağı eğildi. Bu hareket onun sert aletini karnıma doğru itti. "Şimdiye kadar canımın istediği her şeye cesaret edebileceğimi öğrenmedin mi?"

Arkasına yaslanmadan önce beni dudaklarımdan sertçe öptü. Bir kez daha kumaşı kaldırdı. "İyi bir kız olacak mısın?"

Kalçalarımı sallayıp onu yerinden oynatmaya çalışırken gözlerim kısıldı. "Siktir git."

Gülümsedi. "Ağzı tıkalı."

Kıvrınmalarına ve itirazlarına rağmen çenemi kavradı ve parmak uçlarını yanaklarıma bastırdı. Dişlerim içlerini kesti. Ağzımı açmaktan başka çarem yoktu. Beni yüzüstü çevirmeden önce kumaş düğümü dişlerimin arasından geçirdi. Yular kayışını başımın arkasına dolayarak yerine sabitledi. Çözmek için kollarımla yukarı uzandım, ama küçük bileklerimi sert eliyle zahmetsizce kavradı ve kollarımı arkamda sabitledi.

Boştaki eliyle topuklu ayakkabılarımı çıkardı. Sonra avucunu bacağımın arkasında gezdirdi. "Seni bu çoraplar içinde seviyorum."

Elbisemin elliler havasına uyması için bir çift retro arka dikişli siyah çorap giymiştim. Nefesimi tuttum. Keşfetmesi sadece birkaç saniye sürdü-

Vaska kıkırdadı, "Seni yaramaz sürtük." Jartiyerlerimden birinin elastik bandını çekti ve uyluğumun arkasındaki hassas deriye yapıştırdı. Acının keskin ısırtığıyla sıçradım.

Vücudunu benimkinin üzerine yasladı, beni içine hapsedti. Parmağını jartiyerin kayışında gezdirdi. "Bunları sadece benim için mi giydin?"

Ha

yır.

Eve

t.

Olabilir.

Lanet

olsun ona.

Ağzımdan küfürler savururken, hâlâ kollarımı tutmakta olan ellerine karşı mücadele ettim. "Fuff ooo. Uf ie ee!"

Kollarımı serbest bıraktı ama sadece elbisemin arka fermuarına erişebilmek için. Kımıldamaya çalıştığımda fermuarı kavradı ve aşağı çekti. Hareketlerim sadece elbiseyi vücudumdan sıyrmasına yardımcı oldu. Elbiseyi ve kırmızı kabarık eteği yere fırlattı. Sırt üstü döndüm ve yatağın başlığına yaslandım. Beni sadece siyah bir korse, külot, jartiyer kemerim ve çoraplarımla bırakmıştı.

Eğer safir bakışları mavi bir alev olsaydı, vücudumun her santimini yakardı.

Yataktan kalktı, üzerimde yükseldi. "YA nikogda ne pozvolyyu tebe vstat 's etoy krovati."

Kaşlarım çatıldı.

İngilizce olarak tekrarladı, "Bu yataktan çıkmama asla izin vermeyeceğim."

Cinsel tehdit ve yatağın direğine bağlanmış, sonsuza dek onun merhametine kalmış, beni acımasızca tekrar tekrar sikerkenki görüntüm omurgamı ürpertti. *Aman Tanrım.*

Çaresizce büyülenmiş bir halde, dövmeli büyük eli kot pantolonunun fermuarını yavaşça indirirken bakakaldım. Kalçasının iç kısmı boyunca kot pantolona bastıran sikinin sert uzunluğunu fark etmemek imkânsızdı. Kot pantolonunu kalçalarından iterek yere düşürdü. Sikini birkaç kez salladı, ağır başı büyümüş ve neredeyse morarmıştı. Kalçalarım, onun kalın uzunluğunun dar bedenime doğru ilerleyişini hatırlayınca sıkıştı.

Geç de olsa kollarımın artık serbest olduğunu fark ettim. Yukarı uzandım ve başımdaki tıkaçı çözdüm.

Vaska'nın üst dudağı sırtarak kalktı. "Güzel, seni becerirken adımı haykırmayı tercih ederim."

Bakışlarını benden ayırmadan sola doğru kayd ve yakındaki komodinin çekmecesini açarak bir bıçak çıkardı.

Bağırdım ve yataktan atlayıp kapıya doğru koştum. Yolumu kesti. Sinsice ilerlerken, bir duvara yaslandım. "Ne... ne yapıyorsun, Vaska?" Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki bayılacağımdan korktum.

"Shhh... *krasotka*. Kıpırdamadan dur."

Bıçağı kaldırıp ucunu karnıma doğru eğdiğinde dudağımı kan tadı alacak kadar ısırdım.

Oh, Tanrım. Korku beni felç etti. Kendimi savunmak için kollarımı hareket ettiremiyordum.

Soğuk metal karnımın alt kısmındaki deriye bastırdı. Odanın sessizliğinde, kumaşın yumuşak yırtılma sesini duydum. Külotum sol kalçamdan düştü. Bıçağı diğer tarafıma kaydırıldı. Kumaşın altından geçirdi, keskin bıçak kumaşı kolayca kesti, ta ki mahvolmuş külotum yere düşene kadar.

Bıçağı bir kenara atarken gülümsedi, sonra elini bacaklarımın arasına attı. "Bunun yapılması gerekiyordu. Seksi jartiyerin ve çorapların üzerimdeyken bu tatlı amcığının tadına bakabilmemin tek yolu bu."

Gözlerimi kırptım. Sözlerini algılamam bir an aldı. Tüm kan vücuduma geri hücum etti ve kafamı karıştıran duygularla başımı döndürdü.

korku, öfke ve arzu. Kendimi toparlayarak kolumu kaldırdım, elim yumruk şeklinde kıvrılmıştı. "Neden, sen-"

Bileğimi kavradı ve beni döndürerek kolumu belime sabitledi. Bedenimi öne doğru iterek beni yatakta dizlerimin üzerine çöktürdü. Eli kolumu bıraktı ve saçlarımın arasına girerek beni yerimde tuttu. Arkamda diz çöktü, karnının sıcak teni artık çıplak olan kıcıımı okşuyordu. Bir dizini benimkinin arasına soktu ve bacaklarımı açmaya zorladı.

"Uslu bir kız olacak mısın?" diye homurdandı.

İnatla cevap vermeyi reddettim.

Açık avucuyla kıcıma bir tokat attı. "*Ty sobirayesh'sya byt' khoroshey devochkoy?*"

"Evet!" Zevkli acının sıcak iğneleri tenimde gezinirken haykırdım.

Saçlarımı bıraktı ve güçlü, sıcak ellerini kalçalarımın koyduktan sonra kıcımın üzerine kaydırıldı. Başparmaklarını dikişe bastırarak yanaklarımı araladı.

Nefesini gizli etimde hissedebiliyordum. Aşağılanmışım. Bakışlarının sıcaklığını hissettiğimde yüzümü yatak örtülerinin içine gömdüm.

"Kalçalarını geriye doğru eğ," diye emretti karanlık, çakıllı sesiyle.

"Lütfen," diye yalvardım.

Bana hiç vermedi. "Bana kendimi tekrar ettirme, *krasotka*. Kemerimi almamı istemezsin."

Sanki tehdidi, deri kayışla vurulmuş bir darbenin gerçek ağırlığını taşıyormuş gibi vücudum alarmla sarsıldı.

Taleplerine boyun eğerek kalçalarımı dışarı ittim ve kendimi ona daha fazla gösterdim.

"Aferin kızıma." Alçak sesle söylediği 'r' bir panter mırıltısı gibi dilinden döküldü. Hiçbir uyarıda bulunmadan, dilinin ucu amımın uzunluğunu yaladı.

Sırtım kamburlaşırken yatak örtülerini yumrukladım. Onunla cehenneme kadar yolum olabilirdi ama bunu özlemiştim.

Dili klitorisimi okşadı. "Senin bu tatlı amının tadını özledim. İşte böyle bebeğim, ağzımın tadını ne kadar özlediğini göster bana."

Dudaklarımdan kısık bir inilti kaçtı.

Elleri kıcıımı kavrarken dili klitorisimin etrafında dönüyor ve hafif bir baskı uyguluyordu. Kalçalarımı daha da dışarı ittim, kendimi dilinin üzerine doğru arzuyla ittim. Başparmağının karanlık deliğimin üzerinde gezindiğini hissetmeden önce sağ eli yer değiştirdi.

Gerildiğimde keskin bir nefes aldım.

Başparmağıyla hafif bir baskı uygulamadan önce ikinci kez kaydırıldı. İçeri itti. Duşta kıcıımı siktiği zamanın anıları derin, karanlık dalgalar halinde üzerime çöktüğünde ağzım bir nefesle açıldı. Klitorisimi dillemeye devam ederken başparmağını kıcıma sokup çıkarıyordu. "Daha hızlı, daha hızlı" diye inlerken kalçalarım ileri geri sallanıyordu.

Hem dilinin hem de başparmağının ritmini artırdı. "Oh, Tanrım, Vaska. Geliyorum!" Çığlık attım.

O anda, iki parmağını amıma sokmak için elini kaydırırken başparmağını içime soktu. Parmaklarının ani hamlesi beni uçurumun kenarına getirdi. Göz kapaklarımın ardında yıldızlar gördüm ve zevk şokları omurgamda hızla yükseldi. Sarmal orgazmımdan inmeden önce beni dizlerimden kaldırdı ve sırtüstü yatağa yatırdı.

Açık bacaklarımın arasına diz çökerek aletini yumrukladı. Elini uzunluğunda aşağı yukarı gezdirerek, "Korseni aşağı it. Göğüslerini görmek istiyorum."

Ben de itaat ettim. Başparmaklarımı yanlara geçirerek, korse gövdemde aşağı kayana ve göğüslerimi ortaya çıkarana kadar ittim. Dudaklarını yaladı. Bu erotik görüntü beni neredeyse ikinci kez orgazm edecekti. Serbest eliyle, jartiyerimin ince ipeksi lastiğini kavramadan önce avucunu iç uyluğumda gezdirdi. Gergin bir şekilde çekti ve tenime yapıştırdı.

"Ah!" Acı sadece zevkimi artırırken bile itiraz ettim.

Göz kırptı ve diğer jartiyeri kopardı. Sonra sol ön kolunu başımın yanına yerleştirip kalçalarını bacaklarımın arasına bastırırken vücudu alçaldı.

Boynumu okşadı. "Ayrı kaldığımız her gece sikimi senin daracık ateşine sokmayı hayal ettim."

Bedenlerimizin arasına uzandı ve shaftının başını girişime yerleştirdi. Gelmekte olduğunu bildiğim acı verici zevke hazırlanırken nefesimi tuttum. Derinlemesine itti, beni parçalara ayırdı ve aynı anda doldurdu.

Tırnaklarım omuzlarına battı.

Kalçalarını oynattı ve tekrar tekrar itti. Bacaklarımı kalçalarına dolamak için kaldırdım, onu daha yakına çektim, vücudum onun sert, kalın girişine uyum sağlarken acı çekmeyi istedim.

Sol meme ucumu dişlerinin arasına almak için eğilirken sağ göğsümü avuçladı, hassas tomurcuğu ısırarak ve yalamak arasında gidip geldi.

Hızını artırdı, hızlı kalp atışlarımla aynı ritimde içime vuruyordu.

Gözlerimin içine bakmak için eğildi. "Seni asla bırakmayacağım, *krasotka*" derken hafifçe nefessiz kalmıştı.

İki ay önce kalbim ve zihnim bu ateşli açıklamayı onun gibi bir adamın bir kadının duymak isteyeceğini bildiği türden bir yalan olarak görmezden gelirdi. Artık daha iyi biliyordum. Yalan söylemiyordu. Gerçekten benimle birlikte olmak istiyordu. Hatta beni evine bile taşımıştı. Niyetine dair daha fazla kanıt ihtiyacım var mıydı?

Ellerini yumruk yaparak omuzlarımla hemen üzerine koydu ve kollarını dikleştirerek arkasına yaslandı. İçimin derinliklerindeyken hamleleri durdu.

Sıkılmış dişlerinin arasından derin derin nefes alırken gözleri kısıldı. Göğsünün üzerinde ince bir ter tabakası parlıyordu. Kendini itmekten alıkoyarken kolları titriyordu. "Beni sevdiğini söyle," diye hırladı.

Ağzım şok içinde açıldı. "Ne?"

Kalçalarını göbeğime dayadı ama itmedi. "Beni sevdiğini söyle," diye tekrarladı.

Kalbinizi milyonlarca parçaya bölebileceğini bildiğiniz birini sevdiğinizi nihayet kabul etmekle bunu gerçekten yüksek sesle söylemek arasında büyük bir fark vardı. Yüksek sesle söylemek onu gerçek kılıyordu. Yüksek sesle söylemek beni gerçeği kabul etmeye zorlayacaktı. Daha da kötüsü, bunu yüksek sesle söylemek onun egemenliğine teslimiyetimi sonsuza dek mühürleyecekti.

"Vaska-" diye yalvardım, benden istediği şeye hazır değildim.

"Şimdi, Mary," diye kükredi.

Şok olmuş bir şekilde, "Seni seviyorum" diye ağzımdan kaçırdım.

Sesin tadını çıkarıyormuş gibi gözlerini kapattı. Gözlerini açtığı anda, safir bakışları ruhumu dağlayan karanlık bir niyetle beni yatağa sabitledi. Bir hırıltıyla sikini neredeyse serbest bıraktı. İleri doğru fırlamadan önce geniş başı girişimi içeriden itti. Vücuduma öyle bir şiddetle vurdu ki yatağı kıracağımızdan emindim. Bacaklarım, kalçalarının tekrar tekrar itişine açık kalmak için zorlanmaktan ağrıyordu. İçime girerken kalın sikinin her santimini hissedebiliyordum. Aramıza uzanarak, parmaklarımla uçlarını hala hassas olan klitorisimin üzerinde gezdirdim ve başka bir doruk noktası oluştuğunu hissettim.

Zevkim doruğa ulaştığında Vaska'nın vücudu sertleşti. Sırtı eğilirken başını geriye attı. Gırtlaktan gelen bir kükremeye beni tohumuyla doldurdu.

Birkaç ağır nefesten sonra vücudu sarsıldı, sonra öne doğru düştü. Sırt üstü dönüp beni de yanına almadan önce ağırlığıyla beni bir anlığına yatağa bastırdı. Başımın üst kısmını öperken beni kendi tarafına bastırdı. İkimiz de nefes nefese kalmıştık ve yoğun deneyimden dolayı sersemlemiştik.

Birkaç dakika sonra Vaska yorganı altımızdan çekip aldı ve beni battaniyenin altına soktu, ama korsemi çözüp vücudumdan çıkarmadan önce değil. Artık sadece jartiyerim ve çoraplarım kalmıştı. Onları da çıkarmam gerektiğini düşündüm ama hareket etmek istemedim. Beni arkamdan kaşıkladı.

Sonunda nefes alış verişisi sabit ve düzenli hale geldi. "Benimle kalıyorsun."

Tartışacak enerjim yoktu. Onun sıcaklığına daha da sokularak, "Bunu sonra konuşuruz," dedim.

Göğsümü sıkıca kavradı. "Tartışacak bir şey yok Mary. Kararım kesindir."

Dehşetin buz gibi parmakları kalbimi kavradı. Belki de aşırı tepki veriyordum. Uzun ve duygusal bir gün olmuştu. Yatakta çıplak yatmadığımız bir zamanda onu ikna etmeye çalışacaktım.

Eli karnımı örtmek için kaydı. "Ve şu andan itibaren doğum kontrolünü bırakmanı istiyorum."

Korku boğazımı kapattığında yutkundum. Gözlerimin önünde pırıl pırıl parlayan altın külçelerin yerine oturduğunu gördüm. Teker teker etrafımı sarıyor, beni ömür boyu hapsediyorlardı.

CHAPTER 23

M*ary*

Pastırma kokusuyla uyandım. Yataktan sürünerek çıktım ve Vaska'nın yakındaki bir sandalyenin üzerine asılı bıraktığı bornozu kaptım. Kendimi bornozun rahat sıcaklığına sararak, hâlâ kumaşa sinmiş olan baharatlı kolonya kokusunu içime çektim. Kemerini sıkarak koridorda yalınayak mutfığa ve kahvaltı kokusuna doğru yürüdüm.

Vaska üzerinde sadece bir kot pantolonla ocağın başında duruyordu. Sırtının tamamı renkli dövmelerle kaplıydı. Belirli resimlere değil, sadece renk sıçramalarına odaklanmaya çalıştım. Eğer resimlere odaklanırsam, Emma'nın Rus hapishanesi dövme kitabından öğrendiklerimi hatırlayacaktım. Vaska'nın şiddet dolu geçmişiyle ilgili bir Pictionary hikâyesiyle uğraşmadan da yeterince işim vardı. Geçmiş mi? Muhtemelen şimdiki zaman da. Kendimi neye bulaştırmıştım böyle?

Arkasını dönmeden, "Kahve var." dedi.

Bakışlarım mutfak tezgahını taradı, ta ki pahalı görünümlü espresso/kahve makinesini ve taze demliği görene kadar. Boş bir fincanı alıp kendime bir fincan doldurdum ve içine birkaç kaşık şeker attım.

Vaska yine arkasını bile dönmeden, "Buzdolabında çikolata sosu var," dedi.

Yüzümü buruşturdum. Bu kadar kısa bir tanışıklığın ardından beni bu kadar iyi tanımasından nefret ediyordum. İnadına, dilimi onun dönmüş yüzüne doğru uzattım.

Geri.

"Bunu gördüm," diye kıkırdadı, hâlâ arkasını dönmeden.

Buffy the Vampire Slayer'ı sevmemesine şaşmamalı. Adamın kafasının arkasında gözleri olan yarı iblis olduğu açıktı, bu yüzden kendi türünün bölüm bölüm kirli toz yağmuru içinde ölmesini görmekten hoşlanmayacağı belliydi.

Sinirli bir öfkeyle paslanmaz çelikten ağır buzdolabının kapağını açtım ve Hershey şurubunu buldum. Şeffaf plastik ambalajı çıkarmak zorunda kaldım. Kalbim küt küt atıyordu. Bunu sadece benim için almıştı. Lanet olsun. Neden hem bu kadar düşünceli ve düşünceli hem de bu kadar kibirli bir zorba olmak zorundaydı?

Kupama bol miktarda şurup döktüm ve beyaz mermer mutfak adasının etrafına yerleştirilmiş deri kaplı taburelerden birini kaptığım gibi karıştırdım. Merakımdan, ortada gelişigüzel duran dergi yığınınına baktım. Vaska bana pek dergi okuyacak biri gibi gelmemişti, belki *Guns and Ammo* hariç. Sırtına hızlı bir bakış attıktan sonra yığını kendime doğru çektim. Üstteki dergileri birbiri ardına kaydırınca hepsinin dekor dergileri olduğunu gördüm.

Yüzünü bana döndü ve önüme bir tabak çırpılmış yumurta, domuz pastırması ve kızarmış ekmek koydu.

"Dekorâtör bugün gelmeden önce bunlara bir göz atmak istersin diye düşündüm," diyerek mutfak eşyalarını almak için arkasını döndü.

"Dekorâtör mü?"

Önüme bir çatal ve bıçak koydu. "Ye."

Bir dilim domuz pastırması aldım -çünkü domuz pastırması- ama geri kalanına burnumu kırıştırdım. "Ben genelde kahvaltı etmem."

"Biliyorum. Hayatınızda değişecek olan şeylerden biri de bu. Şu itibaren, kızım için otomat saçmalığı yok." "Gerçekten, ben-"

"Ye."

"Tamam!" Çatalın dişlerini çırpılmış yumurtalara geçirdim. "Neden bir dekorâtör tutuyorsun?" Cevabını zaten bildiğimden, yanıtına hazırlandım.

"Sevmediğiniz bir evde yaşamınızı beklemiyorum. Beyazdan hoşlanmadığını biliyorum, o yüzden değiştireceğiz."

Yumurta lokması ağzımda toza dönüşürken midem bulandı. "Vaska, konuşmamız gerek."

Gözleri kısıldı. "Hayır, yok. Sana zaten söyledim. Kararım kesin. Artık burada benimle yaşayacaksın."

"Birbirimizi çok az tanıyoruz."

Omuz silkti. "Ben yeterince tanıyorum." "Ne için yeterli?"

"Seni yanımda istediğimi bilecek kadar."

"Evet, ama ne kadar süre için? Bir kaçamak için tüm hayatımı altüst etmemi mi bekliyorsun?"

Öfkeli bir hırıltıyla adanın etrafında döndü ve taburemi kendisine doğru çevirerek beni mermerin kenarına sıkıştırdı. Avuçlarını adanın tezgahına dayayarak beni içine hapsetti. "Sana karşı sabrım tükeniyor, Mary. Beni ve sahip olduğumuz şeyi inkâr etmeye devam edersen, sinirleneceğim. İnan bana, beni kızgın görmek istemezsin."

Damarlarımdaki tüm kan çekilirken vücudum dondu. Yutkundum ama söyleyecek bir şey bulamadım.

Parmak uçlarını boğazımın dibindeki hızlı nabzın üzerinde gezdirmeden önce parmak uçlarını yanağımda gezdirdi. "Bu bir kaçamak değil Mary. Niyetimi açıkça belirttim."

Dudaklarımı yaladım. "Benimle evlenmek istediğini mi söylüyorsun?" Gülümsedi. "Seninle evleneceğimi söylüyorum."

Başımı döndüren keskin bir sola dönüş oldu. Bu adamın beni sevip terk edecek tek gecelik bir oyuncu olduğunu düşünürken, uzun vadeli bir ilişkiden değil, evlilikten bahsettiğini duymak. Arkadaşı Dimitri'den farklı olmadığı ortaya çıktı. Acaba tüm Rus erkekleri istedikleri kadın söz konusu olduğunda bu kadar inatçı ve kararlı mıydı?

Yakınlığının neden olduğu kaotik duygulara rağmen devam ettim. "Bu konuda söz hakkım var mı?"

Bir tutam saçımı kulağımın arkasına itti. "Tabii ki. Elbiseni ve çiçekleri sen seçeceksin."

"Kastettiğim bu değildi."

"Biliyorum." Dudakları inceldi. "Ama gerçekten sorduğun soruya cevap vermek beni sadece kızdırır." Beni dudaklarımdan sertçe öptü ve omzunun üzerinden, "Bir toplantım var. Kahvaltını yap. Kıyafetlerin zaten dolapta. Bir şoför seni gitmek istediğin yere götürmek için bekliyor."

Tabureden atladım ve onu yatak odasına kadar takip ettim. "Lincoln Square'de kiraladığım daire ne olacak?"

"Ben icabına baktım."

Yumruklarım kalçalarımaya gitti. "Bu da ne demek şimdi?"

Çift kapıyı açarak devasa bir gömme dolaba girdi. O kadar büyüktü ki, her iki yanında bir büro ve tavandan tabana iki ayna vardı. Sağ tarafta raf raf siyah ve gri takım elbiseler vardı. Sol tarafta ise benim kıyafetlerim duruyordu.

Askıdan kablo örgülü kömür grisi bir kazak çıkardı ve geçirdi. Kaslarını ve dövmelelerini örttüğünde anlık hayal kırıklığına sinirlendim.

Bir çekmece açtı ve bir çift çorap seçti. "Bu, ev sahibin ve benim bir anlaşmaya vardığımız anlamına geliyor. Artık onunla bir kira sözleşmeniz yok. Depozitonuz hesabınıza geri yatırıldı."

"Kira kontratımı mı iptal ettiniz?"

"O lanet olası küçük, küflü bodrum dairesinde yaşamana izin vereceğimi düşünemezsin değil mi?"

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuştururken ofladım. "Özür dilerim! Hepimiz sonsuz zenginliklerle kutsanmış değiliz. Benim gibi insanların öğrenci kredileri ve ödemeleri gereken faturaları var. Yüksek katlı çatı katlarını karşılayamayız."

Bir çift çizme giydikten sonra maun ağacından yapılmış güzel bir saat kutusunun kapağını kaldırdı ve dönen kadranlar gibi yavaşça dönen, son derece pahalı görünen saatlerden birini seçti. "Bu doğru değil."

"Doğru olmayan ne?"

Saati bileğine takarken bana döndü. Bir erkeğin güçlü elini ve kalın bileğini üzerinde bir saatle görmenin çok seksi bir yanı vardı. İyi anlamda eski usul bir centilmendi. Sanki kapıları açan ve restoranlarda sizin için sipariş veren bir adam gibiydi, ki bu da elbette Vaska'yı mükemmel bir şekilde tarif ediyordu. Gayet açık bir şekilde cevap verdi: "Siz o insanlardan biri değilsiniz, çünkü artık ne öğrenci krediniz ne de ödemeniz gereken faturalarınız var. Ben hepsini hallettim."

Ağır Rus aksanı ifadesinin daha da uğursuz görünmesine neden oldu. Bütün öğrenci kredilerimi mi ödemişti? Öylece mi? Üniversite ve yüksek lisans arasında yüz bin dolara yakın bir meblağ . Etrafıma daha fazla altın külçesi çarptı. "Senin metresin olmayı kabullenmemi mi bekliyorsun, kendi geçimimi sağlayarak-"

Pretty Woman filmi kesinlikle bütün bir kadın neslini yanlış yönlendirmişti. Bu film, yakışıklı, çılgın ve zengin bir erkeğin sizi para ve hediyelere boğmasını seksi ve eğlenceli bir şeymiş gibi gösteriyordu.

biraz arkadaşlık. Öyle değildi. Zerre kadar bile değildi. Dehşet vericiydi. Tüm hayatım artık onun avucunun içindeydi. Her an yumruğunu sıkıp beni yok edebilirdi.

Vaska bana doğru adım attı. Elini boynuma doladı ve beni kendine çekti. Sesi yumuşak ve alçaktı ama daha az tehditkâr değildi. "Bu cümleyi sakın bitirme. Sana müstakbel karım gibi davranmayı umuyorum."

Gözlerimi sıkarak kapattım ve yanaklarıma birkaç damla yaş düşmesinden nefret ettim. "Vaska, bunların hepsi çok fazla. Hiçbir şeyle başa çıkamıyorum-"

Beni alnımdan öpmeden önce başparmağıyla gözyaşlarımı sildi. "Şşşt, *krasotka*. Ağlama. Anlamalısın, bunu hem senin hem de bizim güvenliğimiz için yapıyorum. Tamamen benim korumam altında olman daha iyi olur."

"Evet, ama-"

Gözlerimin içine bakmak için eğildi. "Para benim için önemli değil. Seni şımartmama izin ver."

O yanaklarımı okşamaya devam ederken ellerimi bileklerine doladım. "Bu çok hızlı ilerliyor. Düşünemiyorum."

"Biliyorum. Bu ilk adımı at. Benimle kal. *Benimle ol*. Evlenmeyi daha sonra, hazır olduğunda konuşuruz."

Koyu safir gözlerine baktım. "Gerçekten bunu mu demek istiyorsun?"

Ağzının bir tarafı yukarı doğru kıvrıldı. "Ciddi *istiyorum*. Bu sayılır mı?"

Olmak zorundaydı. Her olduğu gibi, bu konuda da başka bir seçeneğim olduğunu düşünmüyordum.

CHAPTER 24

Vaska

Adamın yalvarışı Dimitri'nin selamını bastırdı.

Emma ile balayını kışa kadar ertelemişti. Onu Rusya'ya götürmek istiyordu ama Emma hayalindeki *Anna Karenina* versiyonunu görmek için ısrar ediyordu; bu da kürkler, karla kaplı katedraller ve kızak gezintileri demekti. Adam bunu gerçekleştirecek kadar ona aşıktı. Geldiklerinde kar yoksa, bunu da gerçekleştireceğinden oldukça emindim. Sırf onu memnun etmek için St. Petersburg'un yarısını sahte karla kaplattığını görebiliyordum. Ona o kadar aşıktı.

O duyguyu biliyordum.

Başımı sallayarak teklif ettiği bir fincan kahveyi kabul ettim. Adamlarımızdan biri, şu anda çelik bir kirişe asılı ağır bir zincirden bileklerinden sarkan eski bir çalışanın orta kısmını yumruklarken bir sandık yığınının yanına yaslandık. Hırsız bizden Stechkin marka makineli tüfeklerden oluşan bir sevkiyatı çalmaya çalışırken yakalanmıştı. Bize sandıklara gümrük tarafından el konulduğunu söylemişti. Bir sevkiyatın beklenmedik bir şekilde erken ya da geç gelmesi ve rüşvetle maaş bordrosunda tuttuğumuz gümrük memurlarından birinin görevde olmaması bizim işimizde yeterince yaygın bir olaydı. Daha sonra bunları çeşitli sokak çetelerine satmaya çalışırken yakalanırdı. İşte o zaman gerçekten sınırı aşmış oluyordu.

Asla yediğın kaba pislemezsın. Hükümetlere ve paramiliter operasyonlara silah tedarik ettik ama asla çetelere ve kesinlikle Chicago'daki bir çeteye silah tedarik etmedik. Bir hükümet ya da paramiliter örgüt tarafından masum bir cana kıyılmasını önlemenin garantisi olmasa da, en azından genellikle bundan kaçınılırdı. Çeteler için durum böyle değildi. Masum kurbanlar kaçınılmaz bir sonuçtu. Dimitri ve ben zaten zengin insanlardık. O kadar kanlı paraya ihtiyacımız yoktu.

Dimitri yeni bir Sobranie sigara paketinin folyosunu yırttı ve bana bir tane uzattı. Siyah kâğıda sarılı ve altın folyo uçlu sigaralardan birini seçtim. Cebimi karıştırarak bir çakmak çıkardım. Kendiminkini yaktıktan sonra ateşi ona uzattım.

Uzun bir nefes aldı. "Buraya gelirken Emma'dan tuhaf bir telefon aldım. Onun en iyi arkadaşını esir tuttuğunuz doğru mu?"

Bir duman bulutu üflerken alay ettim. "Benim çatı katım hapishane sayılmaz. Ben ayrıldığımda Mary sıcak çikolatasını yudumlarken Paris'ten sipariş ettiğim sayısız Fifi Chachnil iç çamaşırı kutusunu açıyordu. İnanın bana, benim gözetimim altında acı çekmiyor."

Dimitri kahvesinden bir yudum aldı. "Demek doğru. Son oyunun tam olarak nedir, Vaska?"

Yüzümü ona döndüm. "Ben Emma'ya karışmıyorum. Sen de Mary'ye karışma."

Bir kaşını kaldırdı. "Öylece durup onu incitmene izin veremeyeceğimi biliyorsun. Eğer Mary'yi üzersen, Emma'yı da üzmüş olursun ve kimsenin, hatta senin, dostumun bile karımı üzmesine izin vermem."

Cevap vermeden önce sigaramdan uzun bir nefes çektim. Dimitri benim en iyi ve en eski arkadaşımdı ama niyeti ne olursa olsun Mary ile olan ilişkiye herhangi bir şekilde müdahale etmesine izin verirsem lanetlenirdim. "Seni daha önce uyarmıştım, Mary benim meselem, senin değil."

Külleri kirli beton zemine savurdu. "Seni kutlamalı mıyım?"

Gülümsedim. "En kısa zamanda ayarlayacağım."

Dimitri güldü. Sigarasından arta kalanları bir kenara atarak beni kucakladı. Sırtımı sıvazlayarak, "Senin adına sevindim. Yine de ellerinin dolu olacağını düşünüyorum."

Göz kırptım. "Eğlencenin yarısı bu."

Çabucak ayıldı. "Hızlı hareket etmeniz gerekebilir."

Konuştığımız sırada onun için özel yapım bir nişan yüzüğü yaptırıyordum bile. Sabırlı bir adam değildim ama Mary'ye en azından yaz sonuna kadar karım olarak yeni hayatını kabullenmesi için zaman vermeyi planlıyordum. Kaşlarım çatıldı. "Neler oluyor?"

"Gregor'u dün gece sanat müzesindeki etkinlikte gördüm. Samara ile birlikteydi."

Sigaramı betonun üzerine attım ve ayak parmağımla ezdim. "Gerçekten mi? Sonunda kaçak gelinini buldu mu?"

En güçlü Rus aileleri birbirlerini takip ederdi. Gregor Ivanov'un üç yıl önce Samara Federov'la, babasına borçlarını kapatması için yüklü bir meblağ vererek evlenmeyi ayarladığı bir sır değildi. Kız anlaşmayı öğrenir öğrenmez gecenin bir yarısı kaçtı. Adam onun gitmesine izin vermemiş, son üç yıl boyunca onu ve arkadaşını Amerika Birleşik Devletleri'nin dört bir yanına kadar kovalamıştı. Birkaç kez kıl payı kurtulmuşlar ama iki kız her seferinde ellerinden kaçmayı başarmış.

Başını salladı. "Burada, Chicago'da saklanıyor, daha az değil. Gregor bir saat içinde bizimle buluşmak istiyor. Bela geliyor."

Adam yine merhamet için yalvardı. Omzumun üstünden bakarak, bağırsaklarına yediği yumrukların etkisiyle gevşek vücudunun ileri geri sallanışını izledim. "*Dovol'no. Ubey yego.*"

Keskin emrime itaat ederek hırsızın kafasına bir kurşun sıktılar ve cesedi atmaya hazırlandılar. "Ne tür bir sorun?"

Dimitri kahvesini bitirdi ve fincanı avucunun içinde ezdi. "Novikofflar Gregor'un kadını almaya çalışıyorlar. Görünüşe göre kızın kaypak babasıyla ikinci bir anlaşma yapmışlar. Bizim bölgemizde olabileceklerine dair istihbarat aldık. Bu durum işlerimizi sekteye uğratabilir."

Novikofflar herkesin baş belasıydı. Aptallık ve şiddet her zaman kötü bir kombinasyondur ve Novikoff baba ve oğulları her ikisine de fazlasıyla sahipti, özellikle de izniniz olmadan bölgemize girmişlerse. Bu tür bir ihlal kimsenin istemediği bir savaş başlatabilirdi. Bölge savaşları yetkililerin dikkatini çekerek ki bu da iş için kötü bir şeydi.

Adamlarımızdan ikisi hırsızın cesedini sürükleyerek yanımızdan geçerken, üçüncüsü botlarının altından çıkardığı bir bezle kanlı izleri temizliyordu. Ben tarafsız bir ilgiyle baktım. "İşimize karışanlara nasıl davrandığımızı biliyoruz."

"Emma'yı korumam gerekirse diye güvenli evi hazırlıyorum."

"Güzel, gerekirse Mary'yi de oraya götürmek için hazırlıklı olacağım."

Dimitri kıkırdadı.

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

Başını iki yana salladı. "Kelepçe getirsen iyi olur... ve belki küçük bir ordu."

Arkadaşım muhtemelen yanılmıyordu. Mary'nin yarın yaz okulu öğretmenini olarak yeni işine başlayacağını biliyordum. İşi bırakması ve sorunun geçtiğine karar verene kadar bir hafta ya da daha uzun bir süre güvenli bir evde saklanması gerektiğini söylememi hafife alacağından şüpheliydim. Bu benimle olmanın zor bir gerçeğiydi ve kabullenmeyi öğrenmesi gerekecekti. Güvenliğinin kariyerinden daha önemli olduğu zamanlar olacaktı. Ayrıca, ona sorun çıkarmaya çalışan amirlere her zaman ödeme yapabilirdim. Yine de bu, Mary'nin bu anlaşmayı kabul edeceği anlamına gelmiyordu.

Belki de Dimitri haklıydı, elinin altında bir çift kelepçe bulundurmak iyi bir fikir olabilirdi.

Ne olur ne olmaz.

OceanofPDF.com

CHAPTER 25

M^{ary} *Bir hafta sonra*

"Pekala, sınıf, *Hamlet*'in beşinci perdesindeki mezar kazıcılarının işlevini kim söyleyebilir?"

Kimse elini kaldırmadı. Sorun değildi. Zorluklardan hoşlanıyordum ve yaz okuluna zorlanan lise öğrencilerinden oluşan bir sınıftan daha zorlayıcı çok az şey vardı. Bu deneme döneminde başarılı olursam, öğretmen kadrosunda kalıcı bir pozisyon elde etmeyi umuyordum.

"*Hamlet* kopyalarınızı açın ve gözden geçirin," diye sesimi onların iniltileri arasında yükselttim, "Beşinci Perde, şimdi. On beş dakikanız var, sonra cevap bekliyorum."

Masamın arkasına oturdum ve ders planımı açtım. Çalışıyormuş gibi yapıyordum ama aslında Vaska'yı düşünüyordum.

Geçen hafta gerçeküstü geçti. Sanki ellili yılların sitcom'unda yaşıyordum ama Godfather mafyası gibi bir şeydi.

Her sabah Vaska bana kahvaltı hazırlardı. Yeni işimle ilgili sorular sorarken, lavabonun üzerinde ya da kese kâğıdında değil, gerçek bir masada yerdik. *Gerçek sorular*. Ona işi hakkında sorular sorarak karşılık verme hatasını yaptım ve onlardan çalmaya çalışan bir adamla ilgilenmek ve gelen süper korkutucu bir sevkıyatı izlemek zorunda kalmakla ilgili açık sözlü bir yanıt aldım.

Afrika'dan bir kargo gemisiyle kaçırılan keskin nişancı tüfekleri. TMI'a yepyeni bir tanım getirdi.

Garip bir durumdu. Vaska ve Dimitri'nin işlerinin suçla ilgili yönlerinden rahatsız olmak zordu, çünkü ikisi de bu konuda bu kadar açık sözlüydü. Silah sevkiyatları ve en son kaçak karadan havaya füze fırlatıcısının piyasa fiyatı hakkında konuştuklarında onların sadece alet edevat yapan iki işadami olduğunu düşünebilirdiniz. Yaptıklarının o kadar da kötü olmadığına dair sahte bir rehavete kapılmak kolaydı. Gerçekte de öyle değildi. Gerçekten de para kazanmaya çalışan ortalama bir Amerikan CEO'sundan daha kötü değillerdi. En azından ucuz işgücünden faydalanmıyor, emeklilik fonlarından çalmıyor ya da Amerika'nın yarısını opioid bağımlısı yapmaya çalışmıyorlardı. Tek söylediğim, bu dünyada muhtemelen silah tüccarı olmaktan daha kötü şeyler olduğuydu. Hayatım boyunca söyleyeceğimi hiç düşünmediğim bir cümle.

Her gün beni işe götürmesi için bir şoför tuttu. Her ihtimale karşı şoförün beni okuldan bir blok ötede bırakmasını sağladım. Diğer öğretmenlerin beni üniformalı bir şoförle birlikte son model bir Mercedes'le gelirken görmelerinin bir anlamı yoktu. Her öğleden sonra, tam da öğle tatilinde, şehirdeki lüks bir restorandan yemek siparişi geliyor, ardından Vaska'dan *gerçek yemek yememi* talep eden bir mesaj geliyordu. Ben suşi, biftek ya da ıstakoz yerken solmuş marullu jambonlu ve peynirli sandviçleriyle oturup izlemek zorunda kalan iş arkadaşlarıma karşı beni kötü gösterdiğinden şikayet ettiğimde, her gün tüm eğitim personeli için bir yemek göndererek karşılık verdi. Personel arasında en popüler öğretmenin ben olduğumu söylemeye gerek yok.

Geceleri evcilik oynardık - ya da en azından Vaska'nın evcilik versiyonu. Dün geceyi hatırladıkça yanaklarım yanıyordu.

Önce bize Moskova'daki en sevdiği restoranlardan biri olan Bolşoy'un spesiyalitesi olan kırmızı yabanmersini soslu pişmiş elma ile kavrulmuş bildircından oluşan harika bir akşam yemeği pişirdi. Yemek pişirirken o adama neredeyse her şeyi affedebileceğime yemin edebilirim.

Genellikle eve döndükten sonra pahalı takım elbisesini çıkarıp bir kot pantolon ya da daha iyisi gri bir eşofman giyer ve yemek pişirirken yalınayak ve çıplak göğüsle etrafta dolaşırdı. Saat koleksiyonunun ne kadar seksi olduğunu düşündüğümü hemen anladı, bu yüzden sık sık saatini açık bırakırdı. *Bayılıyordum*. Adamın mesleğini ıskaladığından bahsetmiyorum bile. Eğer suç hayatına dönmeseydi, kesinlikle usta bir aşçı olabilirdi.

Her gece adanın etrafında bir tabureye oturup yemek pişirmesini izlerken, beni günüm hakkında sohbet etmeye teşvik ederken kendimi şarabımı yudumlamaktan keyif alırken buldum.

Her şey çok *normaldi*.

Orada kendi isteğim dışında bulunduğumu asla tahmin edemezsiniz. Neredeyse isteğim dışında.

Başlarda kesinlikle benim isteğim dışında oldu ama bu her geçen gün daha da azalıyordu.

Bir sosu ya da sulu bir et lokmasını tatmam için sık sık dönüp bir kaşık ya da çatalı ağzıma doğru tutardı. Bunu her yaptığında, dudaklarımı çatalın dişleri boyunca baştan çıkarıcı bir şekilde takip ettiğimde bakışlarındaki sıcaklık ve vaat, beni doğrudan yere eritmek istememe neden oldu.

Dün gece dekorasyon kararlarını bir striptiz oyununa dönüştürdü; daha fazla renk katmak ve benim bazı eşyalarımı ve tarzımı dahil etmek için dekoratörünün fikirlerini gözden geçirdik.

"Beyaz kanepe gitmeli" demeden önce oturma odasında yavaşça dolaştım.

Bakışları tepeden tırnağa bedenimi okşarken Vaska sırtıttı. "Senin için değeri ne?"

Kollarımı kavuşturdum ve gülümsedim. "O koca kırmızı şarap lekesiyle zaten mahvettiğin hiçbir şey."

Omuz silkti ve bana meydan okuyan bir bakış attı. "Bununla yaşayabilirim."

Gözlerimi kısmıştım. Lekenin beni şimdiden delirttiğini çok iyi biliyordu. "Teklifiniz nedir?"

"Gömleğin ve sütyenin."

Gösterişli kalın altın süslemeli cam sehpadan kurtulmak için pantolonumu çoktan elden çıkardığımdan, bu beni sadece külotum ve çoraplarımla bırakacaktı. "Hayatta olmaz! Lekeli bir kanepe için mi? Bir çorap."

Başını salladı. "Gömleğin. Son teklifim."

"Bu korkunç beyaz tüylü halıyı da at."

"Anlaştık."

Önünde şeker kurukafası olan, vücuda oturan siyah kazağımı çıkardım. Sırf onu kızdırmak için pembe benekli siyah saten sütyenimin kuplarını düzelttim.

Vaska odayı geçip yanıma geldi ama ben hemen kanepeyi aramıza koydum. Beyaz tuvali işaret ettim, üzerinde küçük mor bir nokta vardı.

Kanepenin üzerinde gururla asılı duran ve odaya hâkim olan sanat eseri. "Bu." Boğazımı keser gibi bir hareket yaptım.

"Tamam, ama o garip sarışın vampirin çerçeveli posterinin yerine asılamaz."

Şok olmuş gibi yaptım. "Spike posterimden vazgeçmemi bekleyemezsin." Aslında onu duvara asmaya hiç niyetim yoktu. Okuldaki evinizle yetişkin eviniz arasında fark vardı. Birincil fark, bir parça selofana olarak gelmeyen sanatı almaktır. Ama Vaska'nın bunu bilmesine gerek yoktu.

Bir kaşını kaldırdı. "Başka erkeklerin, özellikle de tuhaf vampirlerin fotoğrafları ya da posterleri yok."

"İyi, ama karşılığında bir şeye ihtiyacım olacak."

Sırıttı. "Söyle bakalım."

"Kot pantolonun." Üzerinde tişört ya da çorap olmadığı için isteyebileceğim tek şey buydu.

Hiç tereddüt etmeden elleri kot pantolonunun fermuarına uzandı. Fermuarı açtıktan sonra kalçalarından çıkardı ve kotu yere bıraktı.

Gülerken ağzımı kapattım. "Aman Tanrım! Çırılçıplaksın! Boxerların nerede?"

Kaşlarını oynattı ve beni kanepenin etrafında dolaştırdı.

Onu alt etmeye çalışırken güldüm. "Hiç adil değil. Hile yapıyorsun."

Masum görünmeye çalışırken gözleri büyüdü. "Bu nasıl hile oluyor? Benden daha fazla kıyafetle başladsın."

Omzumun üzerinden onunla şakacı bir şekilde alay ederken bambu ve beyaz döşemeli sandalyenin etrafında döndüm. "Oyunu nasıl oynayacağını bilmemen benim suçum değil."

Vaska saldırdı ve beni belimden yakaladı. Çığlık attım ve tekmeledim. Beni kanepeye fırlattı. Vücudunun ağırlığı beni minderlere yapıştırarak takip etti. Kalçaları bacaklarımın arasına bastırırken sert aleti vücutlarımızın arasına sıkışmıştı.

Dişlerini sütyenimin kumaşına geçirdi ve alçak, uğursuz bir sesle, "Kontrolüm altındasın," demeden önce onu yırtmaya çalışır gibi yaptı. Merhamet için yalvar bana."

Onun sert kaslı vücudunun benimkinin üzerindeki hissini severek, oyundaki bu değişikliğe ayak uydurdum. Çenemi dışarı çıkararak kesin bir dille "Asla!" dedim.

Parmakları külotumun bel bandına girerken Vaska sıırttı. "O zaman cezayı kabul et."

Yüzü bacaklarımın arasına gelene kadar vücudunu kaydırđı. Çığlık attım ve kucağından kurtulmak için kıvrandım. Geriye doğru sallandım ve sonra karnımın üzerine döndüm, kendimi kanepeden fırlatmaya hazırlandım, ama Vaska benim için çok hızlıydı. Külotumu yakaladı ve ayak bileklerime dolamadan önce kıcımdan ve uyluklarımdan aşağı çekti. Tekme atmaya çalıştım ama beni sırtüstü çevirdi ve kocaman göğsünü arasına yerleştirdi. Üzerimdeki külotu yırttı. İşaret parmağının etrafında döndürerek göz kırptı. "Ben kazandım. Şimdi sıra ödölümde."

"Sen böyle yapmazsın-" Ağzı ağılıktan ölmek üzere olan bir adam gibi amımın üzerine düşerken tüm protestolarım dudaklarımda söndü. "Aman Tanrım!" Kalçalarımlı kanepeden kaldırıp vücudumu diline doğru bastırırken parmaklarımlı saçlarına gömüldü.

"Bayan Fraser. Cevap komik bir rahatlama mı?" Gözlerimi kırptım. "Ne?"

Arkadaki öğrencilerimden biri tekrar seslendi, "Cevap komik mi?"

Avuç içlerimi yanaklarıma bastırırken yutkundum, gerçekliğe geri dönerken onları soğutmaya çalıştım. Kendimi yelpazeleme dürtüsüne direnerek oturduğum yerden kalkarken başımı salladım. Boğazımı temizleyerek cevap verdim: "Evet Matthew, kısmen. Hamlet'le ilgili sahnede başka ne gibi bir işlevleri olabilir?"

Kimse cevap veremededen sınıfımın kapısı şiddetle itilerek açıldı ve duvara çarptı. Vaska kapı aralığında belirdi. Öğrencilerden duyulabilir bir nefes alma sesi geldi. Onları suçlayamazdım. Alışıl gelmiş pahalı takım elbiselerinden birini giymiş olmasına rağmen kravatı yoktu ve gömleğinin üst birkaçı açıktı, bu da daha müstehcen dövmelerinden bazılarını ortaya çıkarıyordu. Takım elbise ceketinin düğmeleri çözüldüğünde, kolunun altına sıkıştırılmış bir tabancanın kabzasıyla omuz kemeri açıkça görülebiliyordu.

Tüm bunlar paniğe neden olmak için yeterli değilmiş gibi, Vaska'nın Rusça, "*Benim dolzhny uyti. Seychas zhe.*"

Öğrencilerimin onu görmesini engellemek için acınası ve sonuçsuz bir çabayla öne çıktım. "Ne?"

Elini havada sallayarak öne çıkmamı işaret etti. İngilizce değil de Rusça konuştuğunu fark edince hayal kırıklığı içinde homurdanırken kaşları çatıldı. "Gitmek zorundayız. Hemen. Soru sormak yok. Gel."

Ağzım açık kaldı. Arkamda hışırdayan kumaşın o eşsiz sesini duyduğumda irkildim. Başka bir deyişle, her bir öğrencinin cep telefonlarına uzanma sesini. Vaska bir adım öne çıktı, bacaklarını iki yana açtı ve ellerini kalçalarına götürdü. Takım elbisesinin yanlarını geriye iterek tabancasını utanmadan ortaya çıkardı. "Telefonları yere bırakın."

Omzumun üzerinden şöyle bir bakınca, gözleri fal taşı gibi açılmış her bir öğrencinin telefonlarını yüzüstü masalarına çarparak hemen itaat ettiklerini gördüm. En azından bu durumda Vaska'dan korkan tek kişi ben değildim.

Başımı salladım. " oluyor? Öğrencilerimi bırakamam."

Güçlü bakışlarını bana çevirdi. "Sormuyorum, *krasotka*, söylüyorum. Şimdi gitmemiz gerekiyor."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Hayır." Sonra eğildim ve sertçe fısıldadım, "Şimdi bu öğrencilerden biri polisi aramadan ya da alarmı çalmadan önce buradan gitsen iyi olur."

Sıkılmış dişlerinin arasından sinirli bir iç çekiş çıktı. "Nasıl istersen öyle olsun."

Beyaz çizgili denizci gömleğimin kumaşını avuçladı ve beni göğsüne doğru çekti. Kapalı dudaklarıma şiddetli bir öpücük kondururken sınıf yuhaladı ve bağırdı. Bağırışları, çok geç olana kadar ayırt edici metal tıkırtısını engelledi.

Vaska geri çekildiğinde bizi birbirimize kelepçelediğini fark ettim. "Bu da ne-"

Beni yanına çekti ve umursamaz öğrencilerim ona bağırp çağırmaya devam ederken beni sınıftan dışarı sürükledi.

Kendi erkek arkadaşım tarafından kaçırılıyordum.

CHAPTER 26

V *aska*

Bunun için hiç umut yoktu. Dimitri'den bir saatten kısa bir süre önce telefon almıştım. Gregor'un Samara'sı sabahın erken saatlerinde evinde saldırıya uğramıştı. Novikoff'ların olaya karıştığını doğruladık. Sokakta Los Infiles çetesinin Samara'nın arkadaşı Yelena Nikitina'nın eşkaline uyan sarışın bir Rus kadının nerede olduğuna dair sorular sorduğuna dair dedikodular da artmıştı. Damien'in izini sürdüğü kadın.

İki ayrı grup bize en savunmasız olduğumuz yerden, kadınlarımızdan saldırıyordu.

Her şeyin ve herkesin kilit altına alınması gerekiyordu.

Dimitri, Emma'yı çoktan güvenli eve götürmüştü. Dimitri'nin silah kasasında bulunan Barret M82 keskin nişancı tüfeğimi almam gerekiyordu ve sonra Mary ve ben doğruca oraya gidiyorduk.

Ayrıca Yelena'yı güvence altına alan ve onu şehirden çıkarıp hızlı bir şekilde güvenli bir yere götürmek için helikopterimizi kullanan Damien Ivanov ile buluşacaktım. Güvenli evimizi kullanmayı teklif etmiştik ama o bir an önce Washington D.C.'ye dönmek istiyordu. Onu suçlayamazdım. D.C. Ivanov'un bölgesiydi. Chicago'daki kaynaklarımıza güvenmek yerine onu orada korumak için daha iyi bir konumda olacaktı. Ev üssü avantajı her zaman daha iyidir.

Dimitri'nin garajına park ettikten sonra etrafından dolaştım ve yolcu kapısını açtım, tabii ki onu oraya attığımda kilitlemişim. Ayrıca nadiren şoförüm olduğunda kullandığım kalın bir cam bölme de vardı, bu da onu içeride tutmaya yardımcı oluyordu. Eğildim ve "Uslu bir kız olacak mısın, yoksa kelepçeleri geri takayım mı?" diye sordum.

Tekme atarken ayağı tam göğsüme çarptı. Neyse ki ayağında her zamanki beş santimlik topuklu ayakkabıları değil, iş için tercih ettiği o sevimli deri bale terliklerinden vardı.

Ayak bileğini tutarken sııttım. "Bu cevaplar."

Onu arabadan sürükleyerek çıkardım ve sağ bileğimden sarkan kelepçeyi sol bileğine bağladım.

Mary kolunu çekip ağırlığını geriye atarak ilerleme çabalarımaya direnirken gözleri kısıldı. "Ne yaptığın hakkında bir fikrin var mı? Kariyerimi mahvettin. Kesinlikle kovulacağım."

Yüzünü avuçladım, gözyaşlarının neden olduğu rimel lekelerini temizlemek için başparmağımı gözlerinin altında gezdirdim. Onu ağlattığımdan ve tam olarak açıklayacak zamanım olmadığından nefret ediyordum ama bunu telafi edecektim. Şimdilik en azından işiyle ilgili korkularını giderebilirdim. "Bebeğim, okulunun müdürü İtalyanlara on yedi bin dolardan fazla borcu olan yozlaşmış bir kumarbaz. Beni bir ararsan borcunu öderler. Güven bana, işin güvende."

"Peki ya öğrencilerim?"

"Biz ayrılır ayrılmaz, bir... ortağım... sınıfı devraldı. Onun yedek öğretmenleri olduğunu ve sizin de üst düzey bir terör tatbikatına katıldığınızı düşünüyorlar."

Dudakları inceldi. "Bir yardımcı mı? Şu anda o çocuklara bakan bir eskortunuz var, değil mi?"

Omuz silktim. "Rol yapabilecek, iyi görünümlü bir yüze sahip birine ihtiyacım vardı. Kandy bu işe uygun. Bütün o öğretmen/kötü kız öğrenci olayına giriyor. Merak etmeyin. Kandy ile hiç yatmadım. Seni ilk gördüğüm andan beri benim için tek kadın sensin."

"Bunun her şeyi bir şekilde yoluna koymasını mı gerekiyor?"

Dudaklarına hızlı ve sert bir öpücük kondurdum. "Öyle olmalı. Gel hadi. Birkaç şey almam lazım, sonra seni Emma'ya götüreceğim."

Sarı saçlarına bakarak Yelena olduğunu tahmin ettiğim kişiyle birlikte gelen Damien'a ön kapıyı açmak için tam zamanında eve girdim.

Buruşuk kıyafetlerine rağmen çok güzel bir kadın olduğu belliydi ve bu benim hiç umurumda değildi. Sevdiğim kadının parlak siyah saçları ve parıldayan çivit mavisi gözlerinin yanında onun görünüşü hiçbir şeydi. Bir erkeğe, ne kadar güzel olursa olsun başka hiçbir kadına ilgi duymaması kadar sonsuza dek eşini bulduğuna dair güven veren başka bir şey olamazdı. Mary'ye de aynı şeyi söylemek için döndüm, ama dudaklarını büzerek bana bakmasına bakılırsa, bu ifşaatımı onunla daha sonra paylaşmanın en iyisi olacağına karar verdim.

Damien selamlamak için omzuma bir tokat attıktan sonra sarışına döndü. "Yelena, bu benim arkadaşım, Vasili Lukovich Rostov."

"Lütfen bana Vaska deyin, bu da Mary."

Mary küçük, isteksiz bir el sallamak için kolunu kaldırdı. "Merhaba."

Kelepçeleri gören Yelena'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. Damien onun tepkisini görmezden geldi ve "Gregor'un Washington'a döndüğünü duydu mu?" diye sordu.

Başımı salladım. "Dimitri, ortalık sakinleşene kadar güvende olmak için Emma'yı güvenli bir yere götürdü. Seni Midway'e götürecek helikopteri çoktan çağırdım. Her an gelebilir."

"Teşekkür ederim dostum. Bu ziyaretimizde şehrinizde çok fazla soruna neden olduğumuz için üzgünüm."

Güldüm. "Etrafta sadece Petrov kardeşler varken işler sıkıcı olmaya başlamıştı. Ayrıca, Fas karmaşasındaki yardımın için sana borçluyduk." Mary

kıpırdandı. Emma'nın Fas'ta kaçırılmasının onun için hâlâ açık bir yara olduğunu biliyordum. Bu aynı zamanda ilişkimizde büyük bir engeldi.

Benimle birlikte olmak onu tehlikeye atıyordu. Bunu aşmanın bir yolu yoktu.

Bugünün olayları

kesinlikle yardımcı olmuyordu.

Yelena araya girdi. "Özür dilerim ama..."

Damien onu kendi tarafına çekerek ve ona uyarıcı bir bakış atarak sözünü kesti.

Ne söyleyeceğini bildiğim için kolumu çektim ve Mary'yi hafifçe öne doğru ittim. O da hemen geri çekti. "Mary korumamı inatla reddetmeye karar verdi."

"Çünkü *Mary* kendi başının çaresine bakabilir ve hayatına girip emirler yağdıran zorba bir Rus'a ihtiyacı yoktur," diye cevap verdi Mary sert bir şekilde.

Yelena Damien'a ekşi bir bakış attı. "Mary, bir kelepçe kilidini nasıl kolayca açabileceğine dair herhangi bir ipucuna ihtiyacın olursa bana haber ver."

Damien güldü. "Sadece bunu sessiz ya da hızlı bir şekilde yapmak zorunda olmadığınızdan emin olun, yoksa boku yersiniz."

Mary Yelena'ya, "Üzerinde silah olma ihtimali var mı?" diye sordu. Uzun siyah kirpiklerini masumca bana doğru çevirmeden önce.

Helikopterin güm, *güm*, *güm* sesi sohbetimizi böldü ve bize şakalaşmanın zamanı olmadığını hatırlattı.

Damien, Yelena'yla birlikte merdivenlerden helikopter pistine çıkarken ben de Meryem'i kollarıma aldım. "Yaramazlık yapmaya devam et, bebeğim. Çetele tutuyorum ve inan bana, bu iş bittiğinde kemerimin acısını o tatlı kıkırda hissedeceksin."

Kaşları çatıldı. "Tüm bu karmaşadan sonra hâlâ benim erkek arkadaşım olacağını düşünüyor olamazsın, değil mi?"

Boştaki elimin parmaklarını onun zarif saçlarına geçirdim ve yüzünü kendime çektim. "Kesinlikle hayır, senin kocan olacağım."

Nefesini bir öpücükle bastırdım, dilimi dudaklarının arasına soktum ve şaşkınlığını tattım. Bir hafta önce ilk kez bahsettikten sonra konuyu hızla kapattığım için evliliği unuttuğumu düşünmüş olabilir ama unutmamıştım. Artık ona sahip olmak için her zamankinden daha kararlıydım. Benim dünyamda, bir kız arkadaş ya da metres gözdağı vermek için adil bir oyundu, ancak tüm varlığınızın yerle bir olmasını istemiyorsanız bir erkeğin karısından uzak dururdunuz.

Cep telefonumun tiz sesi onun yanıtını kesti. Ekranı kontrol ettim ve kaşlarımı çattım. Arayan John'du, helikopter pilotumuz. Cevap verdim ve küfrettim. "Bebeğim, kaçmanı istiyorum. Hemen!"

Kelepçelerimizi açmaya vakit bulamadan Damien ve Yelena'peşinden merdivenleri hızla çıktım ve omzumun üzerinden Mary'ye seslendim: "Helikopterin pilotu benim adamım değil. Damien ve Yelena tehlikede."

Merdivenlerden yukarı, koridordan aşağı ve çatı terasına açılan kapılardan geçerken bana ayak uydurdu. Birlikte çığlık attık ve boşta kalan kollarımızı sallayarak alarmı yükselttik.

Çılgınca bağırışlarımıza ve hareketlerimize karşılık veren Damien, helikopterin içinden silah yükselirken döndü ve helikopterin iniş kızaklarına tutundu. İçeride mahsur kalan Yelena'yı alıp kaçabilmek için Damien'ı öldürmeye çalışıyorlardı ama cam kurşun geçirmezdi. Sadece camda büyük çatlaklar açmayı başardılar.

Damien tutuşunu kaybedene kadar helikopter havada sallanıp durdu. Çatıda koşarken silahıma uzanarak ona seslendim. Döndüğü anda tabancayı ona doğru fırlattım. Yakaladı ve döndü,

Ateş edip helikopteri etkisiz hale getirmek niyetindeydi ama artık çok geçti. Havada çok yüksekteydi. Şimdi ateş etmek Yelena'yı tehlikeye atmaktan başka bir işe yaramazdı.

Hepimiz çaresizce helikopterin Yelena'yı da alarak izlerken Meryem haykırdı. "Aman Tanrım!" Kaçınmaya çalıştığım şeyin büyüklüğü sonunda ona çarptı. İçinde bulunduğu tehlike gerçektir.

Damien'a doğru yürüdük. Elimi omzuna koydum. Bana döndü, yumruklarını kaldırdı.

Onu korumak için Mary'nin önüne geçtim ama çok geç kalmıştım. Kederinden kaynaklanan öfkesiyle bana saldırdı ve bunun şiddetiyle Mary yere yığıldı.

Onun acı dolu çığlığı benim de öfkemi ortaya çıkardı. Onu ayağa kaldırdıktan sonra boştaki kolumu salladım ve yumruğumla Damien'in çenesine vurdum. Bu darbe ikimizin de aklını başına getirdi.

Mary'yi kendime doğru çekerek çenesini kavradım ve bakışlarını kendime doğru kaldırdım. "İyi misin, bebeğim?"

Başını salladı. "Evet, sadece omzumun üzerine düştüm ama iyiyim. Öyle demek istemedi, Vaska."

Kelepçelerin anahtarlarını almak için arka cebime uzandım, artık onlara ihtiyaç olmadığını biliyordum. "Biliyorum." Kelepçelerin kilidini açtım ve onu tekrar kendime çektim. Başının üstünden bakarak Damien'a dedim ki, "Mary'yi emniyete almam gerek. Sonra gideceğiz."

"O bekleyemem" diye itiraz etti.

"Neyin içine girdiğinizi bilmiyorsunuz. İşin içinde kimin olduğunu bile teyit edemedik. Binada hâlâ bir takım adamları olabilir."

"Onlar. Bunu biliyorum. Kız ellerinde Vaska ve bu benim suçum. Kızını korumak için ne yapman gerekiyorsa yap, ama benimkinin peşinden gitmek için bir saniye beklemeyeceğim."

Mary kolunu ortasına yaslayarak itiraz etti: "Ben onun kızı değilim ve iyiyim. Onunla git."

İtirazını bastırmak için ona ters ters bakarak, "Adresi sana mesaj atarım. Mary'yi Dimitri'nin Emma'yı tuttuğu yere götüreceğim. Öğrenebileceğin her şeyi öğrendikten sonra bizimle her zamanki yerde buluş. Biraz ateş gücü toplayıp o piçlerin peşinden gideceğiz."

Mary'nin gözleri yaşlarla doldu. Son bir saatin stresinin onu yıprattığını söyleyebilirdim. "Vaska, korkuyorum. Az önce söylediklerimde ciddi değildim, lütfen, gitmeni istemiyorum, benimle kal."

Nefesimin altında küfrettim. Onu yanımda tutmaktan ve her şeyin yoluna gireceğine, onu güvende tutacağıma dair güvence vermekten daha çok istediğim bir şey yoktu ama yapamadım. Birimize saldırdığında hepimize saldırmış oluyorsun. Damien'ın kızı tehlikedeydi. Yardımımıza ihtiyacı vardı.

Onu alnından nazıkçe öptüm. "Söz veriyorum. İnsanları konuşmaya ikna etmek için... yöntemlerimiz var. Yelena'yı nereye götürdüklerini öğreneceğiz ve onu hemen geri getireceğiz. Hiç kimse, hiç kimse bize böyle bir şey yapamaz ve kâr kalmaz. Korkacak bir şey yok. Sen ve Emma güvende olacaksınız ve yemin ederim Yelena da öyle olacak."

"Sadece polisi arayalım," diye yalvardı.

Gülümsedim. "Biz işleri böyle halletmeyiz, *krasotka*."

Ona verebileceğim en iyi cevap buydu. Yelena'yı kaçırان adamları yakalayıp yavaş ve acı dolu bir şekilde öldürmeyi planladığımızı söylemek onu daha da travmatize edecekti.

Ve muhtemelen onu gerçekte nasıl bir canavar olduğuma ilk ve son kez ikna edecektim... Bunun olmasına izin veremezdim.

CHAPTER 27

M*ary*

Süslü spor arabasını garajda bırakarak, daha az gösterişli siyah bir Range Rover'la yola çıktık. Görünüşe göre güvenli ev sakin bir mahalledeydi ve Vaska yüz bin dolarlık bir Mercedes'le gelerek dikkat çekmek istemiyordu. Chicago şehir merkezinden kuzey mahallelerinden birine doğru yaptığımız yolculuk boyunca ikimiz de konuşmadık. Chicago'da sıkça rastlanan iki katlı küçük tuğla evlerin sıralandığı bir sokağa saptık. Güvenli evler hakkında sadece filmlerden bildiklerimle, sanırım bu mükemmeldi. Her ev birbirinin aynısı ve sıradan görünüyordu. Başka bir deyişle, hiçbiri bu evde süper korkunç bir mafya olayı yaşandığını haykırmıyordu, sanırım amaç da buydu.

Ara sokaktan döndük ve bağımsız bir garaja park ettik. Vaska yavaş yürümem, etrafa bakmamam ve endişeli görünmemem konusunda beni uyardı. Derin bir nefes alarak elimi kolunun arasından geçirdim ve çatlaklar ve yabani otlarla dolu eski çimento yürüyüş yolundan evin arka kapısına doğru ilerlerken sakin ve soğukkanlı görünmek için elimden geleni yaptım.

Vaska parmak eklemleriyle kapıya vurdu. Sıradan bir kapı çalma sesi olduğu için biraz hayal kırıklığına uğramıştım, bir tür gizli şifre gibi önce çift, sonra tek, sonra çift kapı çalma gibi bir şey değildi. Birkaç saniye içinde iri yarı bir adam

Küçük çamur odasının gölgelerinde gözden uzakta durarak kapıyı açtı. Vaska elini belime koydu ve beni içeri götürdü.

Ev soğuk ve sessizdi. Ağır oda karartıcı perdeler tüm pencerelerin üzerine sıkıca çekilmişti. Siyahlar giymiş, ellerinde yarı otomatik silahlar olan birkaç adam Vaska'yı başlarıyla selamladı ama hiçbir şey söylemedi. Omurgama bir ürperti yayılırken kollarımı ovuşturdum.

"Emma nerede?" Ben sordum.

"Bir dakika içinde, önce seninle konuşmamız gerek," diye cevap verdi Vaska. "Emma'yı görmeyi tercih ederim."

Vaska bana hüzünlü bir gülümseme verdi. "O halde seni bir kez daha hayal kırıklığına uğratmak zorundayım, *krasotka*."

Güçlü parmaklarını üst koluma dolayarak bana yarı eşlik etti, yarı sürükleyerek mutfığı geçip oturma odasına, oradan da merdivenlerden yukarı çıkardı. Sağdaki ilk yatak odasını seçti. Kapıyı çarparak kapatırken koridoru koruyan adama Rusça bir emir vermeden önce beni eşikten içeri itti. Sonra kapıya yaslandı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

Odanın derinliklerine doğru ilerledim, gerginliği yavaşça etrafımı saran ve havamı kesen kalın bir duman gibi hissediyordum.

Vaska, her zaman çok korkutucu ama büyüleyici bulduğum o karanlık bakışıyla beni delip geçti. Derin bir nefes aldı ve bu nefesi sıkılmış dışlerinin arasından veriyor gibiydi. Konuştuğunda sesi derin ve sakindi, sanki her kelimeyi dikkatle ölçüyormuş gibiydi. "Oyun oynama zamanı bitti, Mary. Yarın sabah ilk iş seni adliyeye götürüyorum ve evleniyoruz."

Teklif yok.

Diz çökmek yok. Aşk

ilanı yok. Yüzük yok.

Sadece bir ultimatoma.

Hayır, ultimatoma

değil.

Bir ultimatoma, en azından bir seçim yapmam gerektiği anlamına gelirdi.

Boynumdaki zincirde hâlâ takılı olan mühür yüzüğüne uzandım. Gümüşün sıcaklığı her zamanki rahatlığından çok azını sunuyordu. "Yani geçen hafta, bu ilişkinin yürüyüp yürümeyeceğini ve seninle yaşayıp yaşamayacağımı anlamak için birbirimizi tanımaya yönelik samimi bir çaba gösterdiğimizi düşündüğümde, sana göre bu sadece bir oyun muydu?"

Tam boyuna doğru doğruldu.

İçgüdüsel olarak odanın içine doğru kaydım ve büyük yatağı aramıza yerleştirdim. Evin geri kalanında olduğu gibi, ağır perdeler tüm güneş ışığını engelliyordu. Odayı sadece komodinin üzerindeki küçük bir lamba aydınlatıyordu. Zayıf ışınları Vaska'nın sert, köşeli yüzünü derin gölgelere boğuyor, ona neredeyse uğursuz bir görünüm veriyordu. Başını salladı. "Evet, sadece seninle dalga geçiyordum. Gitmene izin verme şansım hiç olmadı."

Histerik kahkahalar göğsümün içinde kabardı ve beni boğmakla tehdit etti. "En azından dürüstsün."

"Bu da bizden biri demek oluyor," diye tersledi

Vaska. "Bu da ne demek oluyor?" Ben de karşılık verdim.

Hışımınla odayı geçip beni köşeye sıkıştırdı. Sırtımı duvara dayadığımda kollarını kaldırdı ve avuç içleri başımın iki yanına giderek beni hapsetti. "Evet, *dürüst* ol," dedi ve kelimeyi bir küfür gibi ısırarak söyledi. "Seninle tanıştığım ilk andan itibaren sana karşı dürüst olmaktan başka bir şey yapmadım; mesleğim, niyetlerim ve sana karşı hissettiklerim hakkında."

Gözlerimi devirirken alay ettim. "Evet, beni becermek istediğini."

Bakışları ağzımda gezindi, sonra tekrar gözlerime döndü. "Evet, seni becermek istedim. Şimdiye kadar gördüğüm en güzel yaratıktın ve o tatlı ağzını açtığında ve ateşli bir şımarıklıktan başka bir şey dökülmediğinde, seni daha da çok becermek istedim." Elini boğazıma götürdü, parmaklarını çeneme bastırdı ve başımı duvarın izin verdiği kadar geriye itti. "Ve seni becerdiğim an, sikim o daracık amının derinliklerine battığı an, benim olduğumu biliyordum. Bir gece, bir hafta sonu ya da birkaç aylık eğlence için değil. Benimdin. Sonsuza kadar benim."

Başparmağını alt dudağıma sürterek mat kan kırmızısı rujumu bulaştırdı. "Ağzın tatlı bir solukla açıldı ve tek düşünebildiğim ciğerlerine oksijeni geri üfleyen kişi olmak istediğimdi. Aldığım kıyafetlerin tenine dokunan tek kıyafetler olmasını istedim. Yediğin yemeklerin sadece benim parmak uçlarımdan çıkmasını istedim. İstedim, hayır, bencilce arzuladım, senin her şeyin olmayı. Bu gerçeği senden hiç saklamadım. Başından beri niyetimi biliyordun. Seni seviyorum, Mary. Sana kadar bu duyguyu yaşayabileceğimi hiç düşünmemiştim ve senin de beni sevdiğini biliyorum. Sadece itiraf etmekten çok korkuyorsun. Yanlış türden bir adama aşık olduğunu kabul etmekten."

Burnumdan derin nefes aldım, çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım. İşe yaramadı. Kolonyasının seksi ve baharatlı kokusunu alabiliyor ve

Kalçalarım bastırırken vücudunun sıcaklığını hissettim. Gözlerimi kapattım, onu çalıştım. "Bu aşk olamaz. Bu çok fazla. Senin yüzünden tüm hayatım alt üst oldu."

Ellerini omuzlarıma dolamadan ve beni kendine doğru çekmeden önce yumruğunu başımın üstündeki duvara vurdu. "Allah kahretsin. Aç gözlerini. Bana bak."

Onun yoğun safir bakışlarına karşılık vererek itaat ettim.

Omuzlarımı daha sıkı sıktı, üzerimde uzun ve güçlü bir şekilde dururken beni daha da yaklaştırdı. "Evet, Mary. *Bu aşk*. Dağınık ve rahatsız edici. Ben senin küçük bir kızken hayal ettiğin parlak zırhlı şövalye değilim. Ama ben seni yanında tutmak için şeytanla bile savaşabilecek bir adamım. Seni korumak için son nefesini verecek olan adamım. Tanrı'ya yemin ederim ki hayatında benim tarafımdan istenmediğini, el üstünde tutulmadığını ve sevilmediğini hissedeceğin tek bir an bile olmayacak. Sadece söyle, lütfen Mary, duymak istediğimi söyle. Hissettiğini bildiğim ama itiraf etmeyi reddettiğin şeyi söyle."

Kollarımı onunkilerin arasına sıkıştırdım ve yanaklarımdaki gözyaşlarını sildim. Düşüğümü hissediyordum ama yine de son düşüşüme direndim. "Tek yaptığımız savaşmak."

"Bu doğru değil. Kavga ediyoruz, sevişiyoruz, gülüyoruz, iyi yemek yiyoruz ve iyi şarap içiyoruz. İkimiz de hayatın ilğini emmeye kararlı, tutkulu ve inatçı insanlarız. Benimle istediğin kadar kavga edebilirsin ama bizimle kavga etmeyi bırak."

Ben cevap veremeden kapı hafifçe vuruldu. Birisi Rusça bir şeyler söyledi. Vaska başını eğdi, sonra da iç çekerek beni bıraktı. Sıcaklığın olduğu yerden acı soğuk içeri girdi. Kapıyı açtı. Aynı gardiyan onunla hızlı ve kısık sesle konuştu.

Vaska başını salladı. Omzunun üzerinden bana baktı.

Hareket etmemiştim. Kulağa ne kadar tuhaf gelse de, Vaska yanımda olmadan, beni tutmadan tek başıma yürümek bir yana, ayakta durabileceğimden bile emin değildim. Midem sıkışmıştı. Olabileceklerin acımasız gerçekliği üzerime çöktü. Onu sevdiğimi söylemek için ağzımı açtım ama kelimeleri bir getiremedim.

Başka bir söylemeden gitti.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve ağladım.

* * *

Emma'nın kollarının omuzlarıma dolandığını fark ettiğimde saatler mi yoksa dakikalar mı geçtiğini BİLMİYORDUM. Yatıştırıcı bir tonda konuşuyordu ama ben tek kelime bile duymadım. Kendimi odadan dışarı ve alt kata yönlendirilmesine izin verdim. Beni kanepenin ortasına oturttu ve etrafıma bir battaniye sardı. Bir gardiyanla konuşurken boş gözlerle önüme baktım. Bozuk bir İngilizce kullanıyordu, bu yüzden şimdiye kadar gördüğüm dört ya da beş gardiyanın çoğunlukla Rusça konuştuğunu varsayabilirdim, ama gardiyan dönüp arka kapıdan çıkmadan önce tekila ve Doritos kelimelerini duydum.

Yanımda otururken kanepa eğildi. Kolunu tekrar bana doladı ve başını omzuma indirdi. "Takviye kuvvetler geliyor."

"Hata mı yapıyorum?"

Hiç tereddüt etmeden cevap verdi. "Evet."

Ofladım, sonra da ona bıkkın bir bakış fırlattım. "Lafı dolandırma, doğrudan söyle."

Gülümsedi. "Merak etme. Yapacağım, çünkü senin de benim için aynı şeyi yapacağımı biliyorum. Bak, Vaska iyi bir adam. Ayrıldıktan sonra Dimitri'yi benimle tekrar bir araya gelmeye ikna eden kişinin o olduğunu biliyor muydun?"

Önümdeki battaniyeyi yumruklarken yüzümü ona döndüm. "Gerçekten mi?"

Başını salladı. "Doğruca Dimitri'nin evine gitti ve ona ne kadar aptal söyledi. Aşk ve istediğin kadının parmaklarının arasından kayıp gitmesine izin vermemekle ilgili dramatik bir konuşma yaptı."

Gözyaşlarımla görüşüm bulanıklaştı. Yastığı kaptığım gibi burnumu çektim ve göğsüme bastırdım. "Tam ona göre. Korkunç bir mafya üyesi olmasına rağmen, konu aşka geldiğinde şaşırtıcı derecede şiirsel."

Emma güldü. "Bunu söylediğimizi duysalar ulurlar, ama aslında ikisi de kocaman birer oyuncak ayı."

İçimi çektim. Bu sefer başımı onun omzuna koydum. "Neyim var benim?"

Vaska tam bir paketti. Uzun boylu, esmer, yakışıklı, seksi ve zengindi ama bundan çok daha fazlasıydı. Onunla birlikte olmak da eğlenceliydi. Evde yemek yaparken ya da onu *Buffy* izlemeye zorlarken kanepede sarılıp yatarken geçirdiğimiz zamanları seviyordum.

Home.

Beni etkiledi. Sadece birkaç gün içinde burası benim evim olmuştu. Vaska bizim için bir ev yapmıştı. Sıcak ve güvenliydi ve kahkahalarla doluydu.

Eğlenceli. Burada çok sayıda iyi şey de varken tüm kötü şeylere odaklanmaya kararlıydım.

Saçımı okşadı. "Hiçbir şey. Sen aşıksın. Bundan daha korkutucu çok az şey vardır. Dürüst olalım, ikimizin de kötü işlere sahip iki iyi adama aşık olmamızın kesinlikle bir faydası yok. İlişkiler zaten yeterince zorken bir de kafanızın üzerinden geçen mermiler konusunda endişelenmenize gerek yok."

"Ya da lanet olası bir helikopterle sürüklenip götürülmek," diye .

"Biliyorsun ki bu şekilde tepki veriyor çünkü benim başıma gelenlerin senin de başına gelmesinden ölesiye korkuyor. Seni sevdiği ve korumak istediği için kontrolcü davranıyor."

Başımı salladım. "Doğru. Bu kadar çekilmez, acımasız, inatçı, dik kafalı, katır kafalı, kibirli ve ukala olabilmesi de yardımcı olmuyor."

"Bir gün bunu senin için bir yastığa kanaviçe ile işleyeceğim."

Ona sarıldım. "Bu çok uzun bir cümle. Sadece Vaska'yı dik ve ben de ne demek istediğini anlayayım."

Arka kapı çalındı.

Yakınımızda oturan ve bizden belli bir mesafede duran üç muhafız, elleri silahlarının üzerinde ayağa kalktı.

Emma, "Bunlar takviye kuvvetlerimiz olmalı," dedi.

Tuttuğumu fark etmediğim gergin nefesimi bıraktım. Korumalardan birini tekila ve cips almaya gönderdiğini unutmuştum.

Arkaya en yakın muhafız kapıyı açtı. Beşinci gardiyan içeriye sert bir adım attı. Kafamın içinde alarm zilleri çalmaya başladı. Bir şeyler yanlış gibiydi. Vücut dili bozuktı.

Bir merminin şilteye saplanması gibi yüksek bir ses duyuldu. Gardiyan yiyecek poşetini düşürdü. Yere yığılırken dizleri buruştu.

Emma ve ben çılgılık attığımızda kalabalık bir grup adam silahlarını kaldırmış bir şekilde eve daldı. Korumalarımız karşılıklı ateş etmeye çalıştılar, ama sayıca üstündüler.

Bir koruma Emma ve beni korurken Rusça "*Ubegat'!*
Ubegat'!"

Bunun kaçmak anlamına geldiğini bilmek için Rusça bilmeme gerek yoktu. Emma'yı önüme ittim ve davetsiz misafirler arka kapıdan içeri doluşurken ön kapıya doğru koşmaya başladık. Ön tarafı da tutmadıklarının garantisi yoktu ama bu riski göze almalıydık.

Emma kapının kilidini açtı ve içeri girdi.

Başımızın üzerinden garip bir şekilde boğuk sesler çıkaran bir yaylın ateşi daha oldu. Susturucu kullanıyor olmalılar. Silah sesleri sessizdi ama bir o kadar da ölümcüldü. Kurşunlar çevredeki duvarlara isabet ettikçe üzerimize sıva parçaları yağıyordu. Gerçek silah sesi olmadan komşuların duyup polisi arama ihtimali çok azdı. Tek şansımız dışarıya ulaşip çığlık atarak yardım istemektir.

Omzumun üzerinden baktım ve yere yığılmadan bir saniye önce gardiyanın geniş gözlü, gevşek ağızlı yüzünü gördüm. Arkasında siyah kıyafetler giymiş tıknaz bir Latin adam duruyordu.

Dönerek Emma'yı eşiğin üzerinden ittim ve kaçması için ona birkaç değerli saniye kazandıracağını umarak kapıyı çarparak kapattım.

Adam kolunu kaldırdı ve yüzümün sadece birkaç santim uzağına bir tabanca doğrulttu.

Son düşüncem Vaska'ydı ve fırsatım varken ona onu sevdiğimi söylemeliydim. Sonra her şey karardı.

CHAPTER 28

Vaska

Yelena'yı Kolombiyalı çete Los Infieles'in elinden kurtarmayı başarmıştık. Liderleri Santiago Garcia onu kaçırmış ve büyük bir bedel ödemişti. Damien onunla birlikte Washington'a doğru yola çıkmıştı bile.

Bizimle uğraşmaya cüret ettikleri için onları gezegenden silmeden önce ortalığın sakinleşmesini beklemek ve Los Infieles hakkında daha fazla bilgi edinmek planımızdı. Bağlantıları olan, iyi silahlanmış bir çeteydi. Diğer çete üyeleriyle bir savaş başlatmadan onları mahvetmek dikkatli bir strateji gerektirecekti. Ayrıca politik olarak ne kadar bağlantılı olduklarını ve diğer tarafa bakmaları için kime rüşvet vermemiz ya da şantaj yapmamız gerektiğini de öğrenmemiz gerekiyordu. Dimitri ve ben öfke anında saldırarak soğukkanlı acımasızlığımızla ün kazanmadık. Hesaplanmış, hedefe yönelik saldırıları, özensiz bir yakıp yıkma yaklaşımına tercih ederdik.

Tabii ki bu, güvenli eve yapılan saldırı haberini almadan önceydi. O an her şey değişti.

Trafik ışıklarını ya da yoldaki diğer arabaları umursamadan, cehennem köpekleri peşimdeymiş gibi sürdüm. Bütün bir polis arabası filosu peşimde olabilirdi ve ben ayağımı gazdan çekmezdim. Tam bir katliam sahnesine girdik. Beş gardiyan yerde ölü yatıyordu. Her yerde kan vardı ve hem Emma hem de Mary kayıptı.

Dimitri ve ben odanın ortasında durmuş, birbirimizin kabaran öfkesini ve acısını içimize çekiyorduk.

Ayağımın altında kırılan camın çıtırtısı ikimizi de döndürdü, Glock'larımızı çektik.

Emma kapının eşiğinde duruyordu, titriyordu ve solgundu.

Dimitri onu kucağında ezdi, enkazın arasında dizlerinin üzerine çöktü, rahatlamıştı. Bakışlarım kapıya dikilmiş, Mary'nin eşikten adım atmasını istiyordum. Kapıya doğru hamle yaptım ve onu aramak için dışarı çıktım. Ondan hiçbir iz yoktu.

Döndüm ve Emma'ya baktım.

Gözleri yaşlarla doldu. "Çok üzgünüm, Vaska. Onu aldılar." Tüm dünyam kana bulanmış milyonlarca parçaya bölündü.

Ondan sonra hiçbir şey duymadım - canavarca bir öfke uluması kulaklarımı doldurdu, tüm sesleri ve mantığı engelledi.

* * *

Emma'nın ortaya çıkmasından kısa bir süre sonra, içinde bir adresten başka bir şey olmayan güvenli ve şifreli bir mesaj aldım. Telefonumu Dimitri'ye gösterdim. Bir kolunu Emma'ya dolayarak kendi telefonunu çıkardı ve konumu aradı.

Telefonunu görmem için havaya kaldırdı. "Burası kapalı bir restoran."

Cevap veremedi ikinci bir mesaj geldi. Boğazımın arkasındaki safra yükseldi. Telefonumu o kadar sert kavradım ki ekranın çatladığını duydum. Dimitri telefonu elimden alırken omzuma sakinleştirici bir el koydu. Ekranı baktı ve küfretti. Onu koruyamadan Emma da ekrana baktı ve çığlık attı. Dimitri onu yakalamasaydı yere yığılacaktı.

Telefonumda Mary'nin bir fotoğrafı vardı. Gözü morarmıştı ve rimeli yanaklarına bulaşmış ve akıyordu. Parlak siyah saçları, adının Alejandro olduğunu bildiğimiz bir adamın yumruğuna dolanmış, başını garip bir açıyla geriye doğru çekiyordu.

Bir mesaj daha geldi. Buluşma zamanıydı, otuz dakika sonra.

Son bir metin sadece bir cümle ile geldi.

Ya yalnız kalır ya da ölür.

Kardeşi Santiago'nun ölüm haberini aldıktan sonra Los Infieles'ten Alejandro bize tekrar saldırmak için hiç vakit kaybetmemişti. Bunun kısmen kardeşinin ölümünün intikamı olduğundan emindik ama çoğunlukla kendini korumak için yapmıştı. Peşinden geleceğimizi biliyordu, bu yüzden önce o vurmaya karar verdi. Pişman olacak kadar uzun yaşayamayacağı bir hataydı bu.

Otuz dakika sonra, terk edilmiş restoranın otoparkında tek başıma duruyordum.

Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım. Serin hava öfkemi dindirmek için hiçbir şey yapmadı. Yumruklarımı iki yanımda sıktım ve sahip olduğum disiplinin her zerresini bir araya getirdim. Kariyerim boyunca, dünyanın gördüğü en kötü şöhretli, ruhsuz, boktan insan müsveddeleriyle masada oturmıştım. Her seferinde sakinliğimi ve profesyonelliğimi korudum; bir müzakerede duygulara yer yoktu. Hepsi buydu, bir müzakere, bir ticari işlem.

Ama öyle

değildi.

Hiç de değil.

Mary'nin hayatı ve bizim gelecekteki mutluluğumuz bu sonuca bağlıydı. Onu hayal kırıklığına uğrattıysam lanetlenirdim.

Kirli camlı çift kapının hemen dışında kollarımı kaldırdım ve içeri girmeden önce Alejandro'nun iki adamının üstümü aramasına izin verdim. Restoranın pencerelerine ince kahverengi kâğıtlar yapıştırılmıştı ve solmakta olan son güneş ışığını da engelliyordu. Yemek salonuna dağılmış masalar farklı durumlarındaydı. Bazıları çıplaktı, bazılarında kırmızı ve beyaz kareli masa örtüleri ve yer takımları vardı, bazılarında ise unutulmuş bir lokantanın yemeğinin son kalıntıları vardı. Ayrıca birkaç masa ve sandalye de ters çevrilmişti. Aşınmış muşamba zemini ve yüzeyleri ince bir toz tabakası kaplamıştı. Belli ki restoran olağanüstü bir durumda terk edilmişti.

Bu donmuş kaosun ortasındaki bir masada Alejandro oturuyordu. Mary de onun yanında oturuyordu; tabancasını kafasına dayamıştı. Alt dudağı titriyordu ama onun dışında hareketsizdi. Konuşmasına gerek yoktu. Korku dolu gözleri bana bilmem gereken her şeyi anlatıyordu. O anda hayatımın geri kalanını onun bakışlarındaki o dehşet ifadesini silerek geçireceğime yemin ettim.

"Vasili Rostov, gelmeniz ne kadar hoş. Bize katılın," dedi Alejandro yersiz bir neşeyle ve karşısındaki koltuğu işaret etti.

Nöbet tutan üç adamı not alarak odayı inceledim. Bir dördüncüsü elinde bir şişe Devil's Springs votkası ve iki şişe şarapla masaya yaklaştı.

shot bardakları. Eşyaları masanın ortasına yerleştirdi ve Alejandro'ya başıyla selam vererek geri çekildi.

Alejandro votkayı işaret etti. "Ne kadar nazik bir ev sahibi olduğumu görüyor musun? Siz Ruslar bunu içiyorsunuz, değil mi?"

Votkanın etiketine baktım, yüz altmış derece, planım için mükemmeldi. Sonra kadehi elime aldım ve kaşlarımı kaldırdım. "Bize çocuklar da katılacak mı? Yoksa bir erkek bardağı alabilir miyim?"

Alejandro'nun yüzündeki gülümseme kayboldu.

Yüz hatlarımı pasif ve sakin tutarken kendimi nefes almaya zorladım. En zor kısmı Mary'ye doğrudan bakmamaktı. Yüzümden herhangi bir duygunun, özellikle de korkunun geçmesi riskini göze alamazdım. Kartlarınızı asla düşmanınıza göstermeyin.

Bir başka gergin anın ardından Alejandro güldü. Korumasına eliyle işaret etti ve İspanyolca bir şeyler söyledi. Gardiyan elinde iki duble eski moda bardakla döndü. Geri çekilirken shot bardaklarını da yanına aldı.

Alejandro tekrar gülerken bana bir parmak salladı. "Senden hoşlanıyorum, Vaska. Eminim seninle bir anlaşmaya varabiliriz."

Eğildim ve şişeyi aldım. "Alabilir miyim?"

"Lütfen."

Başımı salladım ve ikimize de birer bardak doldurdum. Alejandro kendi bardağındaki cömert dolumu fark etti, ama muhtemelen tüm Rusların votkalarını bir seferde yarım bardak içen sarhoşlar olduğunu varsayarak hiçbir şey söylemedi.

Kadehlerimizi kaldırdık. Sonra da "Tatmin edici bir anlaşmaya" dedim.

İkimiz de içtik. O anda hızlıca Mary'ye baktım. Bakışlarını benden ayırmadı. Dudaklarım küçük bir gülümsemeyle kalkarken ona göz kırptım. Derin bir nefes aldı, jestimin onu sakinleştirdiğine dair küçük bir güvence verdi.

Alejandro yüzünü buruşturdu. "Sizinkilerin bu bokta ne bulduğunu anlamıyorum. Tadı su gibi."

Omuz silktim. "Bu sonradan edinilmiş bir tat."

"Sen ve ben bir anlaşmaya varmalıyız."

Bardağı elimde evirdim çevirdim. "Önce silahını indir."

Alejandro silahı Mary'nin şakağına daha sert bastırırken alay etti. "Sevdiğin kadının kafasına silah dayandığını görmek seni üzüyor mu? Belki de bir Rus ruleti oynamalıyız?"

Yemi yutmuyordum. "Güzel bir kadının kafasına silah dayandığını görmek beni üzüyor. Şüphesiz, gerçek bir erkek bir kadını

bir silaha ihtiyacı var."

Alejandro yemi yuttu.

Silahını indirdi. Derin bir rahatlama nefesinin amaçladığımdan daha fazlasını ortaya çıkaracağını bildiğimden nefesimi sığ tuttum.

Alejandro konuştu. "Kardeşim Santiago'yu öldürdün." "Kardeşin bize ait bir şeyi aldı."

Alejandro başını salladı. "Evet, evet, sarışın. Aceleci davrandı. Onun Rusların koruması altında olduğunu bilmiyorduk."

"Artık biliyorsun."

Alejandro, "Kızı almak kardeşimin yaptığı yanlış bir hesaplamaydı," dedi.

Bakışlarımı Meryem'e ve tekrar ona çevirdim. "Tekrarladığınız bir tane."

Alejandro yatıştırıcı bir el kaldırdı. "Seni yüz yüze görmenin tek yolu buydu. Bir erkeğin gerçek niyetini anlaması için başka bir erkeğin gözlerinin içine bakması gerekir ve ben de senin tüm dikkatinin bende olduğundan emin olmak istedim."

Cevap vermeden önce bir elimi çenemde gezdirdim. Dişlerimin arasından nefes alarak, "Evet, sende." dedim.

"Ruslarla savaşmak istemiyorum. Adamlarımdan birkaçını öldürdünüz. Ben de sizinkilerden birkaçını öldürdüm. Bırakalım burada bitsin."

"Peki ya kız?"

Alejandro silahını tekrar Mary'nin kafasına doğrulttu. "Ruslar kardeşimi öldürdü. Ailem ve adamlarım arasında itibarımı korumak istiyorsam bunun intikamını almalıyım. Korkarım kız ölmeli. Kana kan. O zaman aramızdaki her şey hallolacak."

Yeni gözyaşları yanaklarından süzülürken Mary'nin nefesi kesildi.

Takım elbise ceketimin iç cebine uzandım. Odadaki her koruma öne çıktı, silahlarını kaldırdılar. Açık avuçlarımı kaldırdım. "Sadece sigarama uzanıyordum çocuklar."

Alejandro başıyla onayladı ve geri çekildiler.

Bir paket Sobranie sigarası ve bir Zippo çakmak çıkardım. Siyah ve altın uçlu bir sigara seçerek dikkatimi Mary'ye çevirdim.

Dudakları titredi. İlk kez konuştu. Sesi ağlamaktan pürüzlüydü. "Seni seviyorum, Vaska."

Gülümsedim. "Ben de seni seviyorum, *krasotka*."

Morarmış bir göz, bulaşmış bir makyaj ve gözyaşı lekeli bir yüzle bile, o güne kadar en güzel kadındı. "Mary, sen

Buffy'nin kütüphaneci adamın yaylı tüfek kullandığı bölümünü hatırlıyor musun? Sanırım adı 'Tutku'ydu." Ona dikkatle baktım, uyarımı anlayamayacak kadar perişan olmaması için dua ediyordum. Onunla doğrudan iletişim biliyordum, bu yüzden bana söylenmeden anlayabileceği bir plan yapmalıyım.

Bekledim.

Gözleri anlayışla genişledi. Başını hafifçe öne eğdi.

Aferin kızım.

Alejandro alay etti. "Bana senin acımasız bir adam olduğun söylenmişti Vaska, ama yanlış bilgilendirilmişim. Sadece aptal bir adam diğerine elindeki taşın aslında bir mücevher olduğunu söyler. Senin için çok şey ifade ettiğine göre, belki onu öldürmem. Belki de onu saklarım. Senin ya da Dimitri'nin misillemelerine karşı bir sigorta olarak."

Zippo'yu açtım. Alevi çakmağın izin verdiği en yüksek seviyeye getirmiştım. "Yanlış bilgilendirilmemişsin Alejandro." Sonra Mary'ye bağırdım, "Şimdi!"

Her şey bir anda oldu.

Ben votka bardağımın tamamını Alejandro'nun üzerine fırlatırken Mary yere atladı. Geriye doğru savruldu. Önüne sıçrayan alkole ve ardından masanın üzerinden sıçrayan ve bana kadar uzanan izlere bakınca şok yerini dehşete bıraktı.

Ölü adamın gözlerinin içine bakarak Zippo'yu düşürdüm. Çakmak votkaya değdiği anda mavi bir alev parıltısı yükseldi. Bir vınlamayla masanın üzerinde hızla ilerledi ve Alejandro'nun giysilerini tutuşturmadan önce ateşli bir yol bıraktı. Korumaları daha ne olduğunu anlayamadan adam alevler içinde kaldı.

Tam da ihtiyacımız olan dikkat dağıtıcı şeydi.

Adamlarım kapı ve pencerelerden içeri dalarak Alejandro'nun acı içinde çılgılık atan korumalarını etkisiz hale getirirken bedenimi Mary'nin üzerine atarak onu korudum. Odanın içinde tökezleyerek ince masa örtülerini ve ahşap masaları tutuşturdu.

Mary'yi kollarıma aldım ve çıkışa doğru koştum. Onunla birlikte arabamın güvenliğine doğru koşarken, direksiyona geçip otoparktan çıkmadan önce onu olabildiğince nazik bir şekilde yolcu koltuğuna oturttum.

Suç mahalliyle aramıza birkaç kilometre koyduktan sonra, arabayı sakın bir sokağa çektim. Arabadan indim ve etrafta dolaştım. Yanking

Yolcu kapısını açtım, Mary kendini kollarıma atarken onu yakaladım. Ellerimi vücudunda gezdirip herhangi bir yaralanma ya da kırık kemik izi ararken onu kendime yakın tuttum.

Yüzünü avuçladım ve dikkatle ona baktım. "O piç seni incitti mi?" Başını salladı, sonra gözünü işaret etti. "Onun adamı bana silahla vurdu, beni bayılttı, ama onlar... onlar... bana dokunmadılar. Ben dokunmadım.

"Yaralandım, sadece sarsıldım."

Bir rahatlama dalgası beni neredeyse dizlerimin üzerine çöktürürken gözlerimi kapattım. "Emma?"

Gözyaşlarım akmak üzereyken yutkundum. Sesim duygusallıktan boğuk çıkıyordu. "O iyi. Onu sen kurtardın. Tanrım, Mary. Çok üzgünüm. Güvenli evin ele geçirildiğinden haberimiz yoktu."

Serin bir avuç içini çeneme koydu. "Biliyorum, Vaska. Biliyorum."

Vücudumdaki her hücrenin yapmak üzere olduğum şeyden geri çekildiğini hissedebiliyordum. Göğsümden meydana okurcasına ilkel bir çılgılık yükseldi ama yapılacak doğru şeyin bu olduğunu biliyordum. Onu elimde tutabileceğimi düşünerek çok bencilce davranmıştım. Cehennemde yaşayabileceğimi ama cenneti tatmaya devam edebileceğimi düşünmüştüm. Bu geceki olaylar bana bunu kanıtlamıştı. Gitmesine izin vermeliydim.

Konuşmak için ağzımı açtım ama Mary kesti. "Cevabım evet." Kaşlarım çatıldı. "Ne?"

"Cevabım evet. Seninle evleneceğim."

Orada öylece kalakaldım.

"Yani teknik olarak bana resmen sormadın, bu daha çok bir talepti, ama-" diye devam etti.

Ona duyduğum tüm şiddetli aşkla öperken ağzım onun sözünü kesti. Onu.

Hafifçe geri çekildim, dudaklarını törpüledim, "Emin misin Mary? Çünkü buraya kadar. Geri dönüş olmayacak."

Bana sulu bir gülümseme verdi. "*Buffy*'nin Angel'ın vampir delisi olduğu ve Giles'ın onun inine bir masayı alevli bir okla yakarak saldırdığı bölümüne gönderme yaparak beni kurtardın. Çok zekiceydi! Sana daha önce aşık olmasaydım bile şimdi olacağıma eminim."

Tanrım, bu kadını çok seviyordum.

Elini tutarak yolun kenarına diz çöktüm. "Vaska, ne yapıyorsun?"

"Sana uygun bir teklifte bulunuyorum. Mary Katherine Fraser, karım olma onurunu bana bahşeder misiniz?"

Mary'nin ağız bir sırıtışa dönüştü. "Hmmm... Düşünüyorum."

Ayağa kalktım ve onu tekrar kollarımın arasına aldım. Şakacı bir hırıltıyla, "Evet desen iyi edersin, *krasotka*, yoksa kemerimi çıkarırım," dedim.

Kalçalarını benimkilere doğru salladı. "Söz mü?"

Sevimli kışına bir şaplak attım.

, "Evet! Evet! Seninle evleneceğim. Seni çekilmez, kaba, inatçı, dik kafalı, katır kafalı, kibirli, yüksek elli-"

Tiradını bir öpücükle daha kestim.

OceanofPDF.com

EPILOGUE

M^{ary} *Las Vegas, NV-Bir ay sonra*

"Vaska'yı buna nasıl ikna ettin?" diye sordu Emma, makyajcının saçımdaki son zafer kıvrımını tutturmasını izlerken. Şapelin bir yan odasında hazırlanıyorduk.

Kırmızı mat rujuma son rötuşları yaparken aynadaki yansımamı inceledim. "Utanmadan onu buna ben zorladım."

Ayağa kalktım ve denizkızı kesim gelinliğimin krem rengi satenini kalçalarımın üzerinde düzelttim ve Cartier panter broşunu ayarladım.

"Yine de bir kilise düğünü isteyeceğini düşünmüştüm," diye ısrar etti Emma, ayağa kalkıp kırmızı rockabilly tarzı nedime elbisesinin altındaki siyah kabarık eteği kabartırken.

Açık Jose Cuervo tekila şişesine uzandım ve ikimize de shot doldurdum. Bir tanesini ona uzattım. "Kilise düğünü yapıyoruz... sayılır."

Güldü. "Tanrım, o adamı parmağında oynatıyorsun."

Vaska'dan edindiğim bir alışkanlıkla göz kırptım. Kadehimi kaldırdım. "Öğretmene, kütüphaneciye ve onları seven kötü çocuklara!"

Emma kadeh kaldırdı, "Kötü çocuklarımıza!" İkimiz de içtik.

Kapıya doğru ilerlerken Emma bana gül buketimi uzattı. Derin bir nefes aldım.

Emma elimi tuttu ve sıktı. "Hazır mısın?" Başımı salladım.

Kapı açılır açılmaz piyanist 'Can't Help Falling in Love'ı çalmaya başladı. Vaska'yla ilişkimin tema şarkısı olacaksa, o da buydu. Kısa koridora baktım. Vaska smokini içinde çok yakışıklı görünüyordu, solunda Dimitri vardı. Tüm iyi niyetime ve sağduyuma rağmen bu adama sırlıslıkla aşık olmuştum ve kalbimin derinliklerinde onun olma kararımın asla pişmanlık duymayacağımı biliyordum.

Koridorda yürürken bakışlarım Vaska'nın sağında duran adama kaydı, sonra tekrar Vaska'ya döndü. O da bakışlarımı takip etti, sonra tekrar bana baktı ve başını sallayarak teslim olmuş bir iç geçirdi. Bir kahkaha patlattım.

Koluna girdiğimde eğildi ve "Merhaba güzel kız" diye fısıldadı.

Elvis taklitçisi en iyi Elvis aksanıyla "Sevgili sevgilim..." derken başımı Vaska'nın omzuna yasladım.

SON.

OceanofPDF.com

A B O U T Z O E B L A K E

USA TODAY Karanlık Romantizm Dalında En Çok Satan Yazar
Aşırı sahiplenici milyarderler, tabu sahneler ve beklenmedik sürprizlerle dolu Karanlık Romantik kitaplar yazmaktan zevk alıyor. Elde ettiği haksız kazancı genellikle martini, seyahat ve kırmızı ruja harcıyor. Suyu zar zor kaynatabildiği için seksi bir şefle evli olacak kadar şanslı.

Zoe'nin web sitesine buradan göz atın!

VIP İpucu: Web sitesinde listelenen birkaç bonus kitap var!

Ücretsiz kara romantizm kitapları ve yayın güncellemeleri için haber bültenine katılın.

Bonus Kitap kazanın!

OceanofPDF.com

ALSOBYZOE BLAKE

KARANLIK RUS MAFYASI SERİSİ

Tatlı Zulüm Dimitri

& Emma'nın hikayesi

Masum bir hataydı.

Yanlış kapıyı çaldı.

Benimkini.

Daha iyi bir adam olsaydım, gitmesine izin verirdim.

Ama ben .

Ben zalim bir piçim.

Onun erdemini acımasızca kendime mal ettim.

Bu yeterli olmalıydı.

Ama öyle
değildi.

Daha fazlasına
ihtiyacım vardı.

Canım çekti.

O benim takıntım oldu.

Onun tatlılığı ve saflığı karanlık ruhumla alay
ediyordu. Ona sahip olma ihtiyacı beni neredeyse
delirtiyordu.

Bir Rus silah tüccarının saf bir kütüphaneci öğrencinin peşine düşmeye hakkı yoktu.

O benim dünyama ait değildi.

Ona sadece acı getirirdim.

Ama artık çok geçti.

O benimdi ve onu tutuyordum.

Tatlı Ahlaksızlık Vaşka

& Mary'nin hikayesi

Bana hayır demek için o muhteşem kırmızı dudaklarını açtığı an, o benim
olmuştu. Ben güçlü bir Rus silah tüccarıydım, o ise masum bir öğretmendi.

Seçme olsaydı, benden uzağa kaçardı.

Ne yazık ki ona bir tane vermiyordum.

Sadece onu almayacaktım; tüm dünyasını ele geçirecektim.

Nerede yaşadığını.

Ne yediğini.

Çalıştığı yer.

Her şey benim kontrolüm altında olacaktı.

Buna saplantı deyin.

Ahlaksızlık deyin.

Ona benim dediğin sürece umurumda değil.

Vahşi Yemin

Gregor & Samara'nın hikayesi

Masumiyetini ödeme olarak kabul ettim.

Benim gibi bir canavarla nişanlanmak için çok genç ve naifti.

Onun korunaklı dünyasına sadece acı ve karanlık getirecektim.

Bu yüzden kaçtı.

Gitmesine izin vermeliydim.

Güçlü bir Rus mafya ailesiyle evlenmeyi hiç istemedi.

Bunların hiçbiri onun seçimi değildi.

Ne yazık ki onun için umurumda değil.

Ona sahibim... ve üç yıllık arayıştan sonra... onu buldum.

Kaçak gelinim itaatsizliğin sonuçları olduğunu öğrenmek üzereydi... cezalandırıcı olanları.

Onu kollarımda ve kontrolüm altında tutmak bir saplantı haline gelmişti.

Hiçbir şey beni onu Tanrı'nın ve insanların gözü önünde sahiplenmekten alıkoyamazdı.

Sonunda benim oldu... ve onu asla .

Vicious Oath Damien

& Yelena'nın hikayesi

Bir emir verdiğimde, buna itaat edilmesini beklerim.

Kendi iyiliği için fazla zeki ve bu onu öldürecek.

Mantığıma aykırı olarak, onu güçlü Rus mafya ailemin koruması altına aldım.

Bu yüzden küçük fingerdek kaçtığında kızgınlığımı hayal edin.

Üç uzun yıl boyunca onun izini sürdüm, hep bir adım gerisindeydim.

Onu bulmak ve sahiplenmek bir saplantı haline gelmişti.

Ona sahip olma isteğimi dizginlemek giderek zorlaşıyordu... ona sahip olmak.

Ama artık kovalamaca sona erdi.

Onu buldum.

Yakında benim olacak.

Ve onu tekmeleyerek ve çığlık atarak mihraba sürüklemek zorunda kalsam bile bunu resmileştirmeyi planlıyorum.

Bu sefer... benden kaçış yok.

İhanete Uğrayan Onur

Mikhail & Nadia'nın

hikayesi

Masumiyeti onu öldürtecekti.

Tabii önce ben ona ulaşmazsam.

O, güçlü Rus mafya ailesi Ivanov'un korunan küçük kız kardeşidir - yasağın tam tanımı.

Güvenlik Şefi olarak benim görevim her zaman ona göz kulak olmak ama asla dokunmamaktır.

Bugün bitiyor.

Bana itaat etmedi ve kendini tehlikeye attı.

Onu ele geçirmenin zamanı gelmişti.

Onu kurtarabilecek tek kişi benim ve kardeşleri de dahil olmak üzere beni durdurmaya çalışan herkesle savaşağım.

Onur ve sadakatin canı cehenneme.

O artık benim.

KARANLIK SAPLANTI ÜCLEMESİ

Karanlık Bir Romantik Gerilim

Koşuş

Bu bir peri masalı olmalıydı.

Milyarder bir Dük, Amerikalı fakir bir aktrisin ayaklarını yerden keserek onu romantik, izole bir İngiliz malikânesine götürür.

Büyük bir aşk ilişkisi... Ama bu aşk değildi.

Bu bir saplantıydı.

Ben onun varlığından bile haberdar olmadan önce her şeyi en başından planlamıştı. O beni seçti.

Ben onun sadist oyununu oynamak zorunda kalan gönülsüz esiriyim.

Bedenimle olduğu kadar zihnimle de oynuyor.

Beni 1895 yılında olduğuma ve onun kurallarına ve disiplinine tabi, itaatkâr koğuşu olduğuma ikna etmeye çalışıyor.

Nereye baksam Viktorya dönemini görüyorum.

Modern bir hayata dair anılarımın, cezalandırma yoluyla
zihnimden atılması gereken sanrılar olduğunu söylüyor.
Eğer teslim olmazsam, beni akıl hastanesine geri
gönderecek. Bunların doğru olmadığını biliyorum...
hiçbirinin... en azından ben öyle olmadığını düşünüyorum.
Gerçek ile bu kabus arasındaki çizgiler bulanıklaşmaya başlıyor.
Eğer şimdi kaçmazsam, sonsuza dek onun dünyasında kaybolacağım.
Bu bir peri masalı olmalıydı.

Yaldızlı Kafes

O kontrolcü, çıkarıcı, tehlikeli... ve ben ona aşığım.
Zengin ve güçlü Richard her istediğini elde etmeye alışkın... ve beni istiyor.
Bu bir romantizm değil. Karanlık ve çarpık bir saplantı.
Gittikçe artan ahlaksız eylemlerden oluşan bir oyun.
Ne zaman karşı koysam, beni aldatmacasının daha da derinlerine
çekiyor. Kurallarına en ufak bir itaatsizlik hızlı bir ceza getiriyor.
Bildiğim hayatım yok oldu. Artık her şeyi o kontrol ediyor.
Ağına yakalandım, mücadele daha çok dolanıyorum.
Artık kendi zihnimi tanımıyorum.
Vücuduma sahip oluyor, acı veren dokunuşunu arzulamamı
sağlıyor. Ama en kötü aldatmaca? Beni kendisine aşık etti.
Eğer yakında kurtulmazsam, benim için kaçış olmayacak.

Zehirli

Her hikayede bir kahraman ve bir kötü adam vardır... Ben her ikisiyim.
Ruhu gibi karanlık ve çarpık olana kadar onun güzel masumiyetini bozacağım.
Her okşayışımla, her tabu dokunuşumla onu büyüleyip esir alacağım.
O benim ve kimse onu benden alamayacak.
Küçük kuşum ne kadar kaçmaya çalışırsa çalışsın, onu her zaman kovalayacak ve ait olduğu yere,
kollarıma geri getireceğim.
Bana her karşı geldiğinde, sonuçları daha ölümcül oluyor. İsteddiği
kahraman olmayabilirim ama ihtiyacı olan adamım.

İYİ Kİ VARSINIZ, İYİ Kİ VARSINIZ

Fırtınalı Gece Yayınları olarak kitaplarımıza gösterdiğiniz ilgi için teşekkür ederiz.

Bu kitabı beğendiyseniz (ya da beğenmediyseniz bile), satın aldığınız siteye bir yorum bırakırsanız çok memnun oluruz. Yorumlar bizim ve yazarlarımız için yararlı geri bildirimler sağlar ve bu geri bildirimler (hem olumlu yorumlar ve yapıcı eleştiriler) müşterilerimizin okumak istediği içeriği sağlamak için daha da sıkı çalışmamızı sağlıyor.

Fırtınalı Gece Yayınları'ndan daha fazla kitaba göz atmak, şirketimiz hakkında daha fazla bilgi edinmek veya e-posta listemize katılmak isterseniz, lütfen web sitemizi ziyaret edin:

<http://www.stormynightpublications.com>

OceanofPDF.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

